

СТИВЪН ХОРН ПЛАЖЪТ „ОМАХА“

Превод от английски: Любомир Николов, 2002

chitanka.info

На Кейтлин и Бен, чиито житейски истории едва започват

ПРОЛОГ

НАЧАЛОТО НА РАЗСЛЕДВАНЕТО

Бронкс, 1955 г.

Най-напред пострада едно радио, оставено на перваза, след него върже за пране, което повлече саксия, сетне парцал от пожарната стълба. Притегляни от гравитацията, по-тежките предмети полетяха стремглаво надолу заедно с тялото, а чаршафите, кърпите и бельото ги следваха като опашка на падащо хвърчило, за да се превърнат след малко в саван.

По мръкнало пристигна патрулна кола, скоро улицата беше затворена, а зяпачите изтласкани зад преградите по Морис Авеню. Полицаяте докладваха на сержанта. Полицейските фотографии увековечиха гледката. Съдебният лекар надникна под чаршафа. Наемателите в сградата зяпаха представлението от прозорците си и изпъваха шии наляво, надясно, нагоре, надолу, участвайки безмълвно в процеса на елиминиране.

Един детектив с шлифер и мека шапка се взираше покрай стърчащите глави към покрива, шест етажа по-горе. Главите от своя страна се взираха в него. После съдебният лекар кимна, детективът напъха бележника в джоба на сакото си и заобиколи чаршафа, прескачайки червените ручейчета, които се стичаха към решетката на канализацията. Детективът бе стиснал зъби. Понякога го обземаше злоба към всички нарушения на реда, които бяха нормална част от градския живот — надраскани стени, оглушителни клаксони, смазани тела на тротоара.

Съдебният лекар приклепна и посочи с пръст.

— Виж това — каза той, клатейки глава. — Казвам ти, няма справедливост на тоя свят.

1

Вашингтон, днес

Нямах нищо общо с изчезването на Мартин Грийн.

Нямах и работа. Живеех ден за ден. И нощ за нощ.

Просто убивах времето. Без дневен ред, без делови срещи и без задачи. Без интереси, хобита или любопитство. Без амбиция. Когато влизах в Министерството на правосъдието, колегите се вторачваха право напред. Правните томове, компютърните екрани и дори голите стени ги привличаха с хипнотична сила. Онези, които нямаха как да се изнижат незабелязано, само ми се усмихваха и промърморваха нещо неясно за многото работа или за времето. Бедната ми секретарка се мъчеше да помага. Прикриваше отсъствията ми и изпращаше поздравителни картички с вдъхновени послания. Дори се опита да ме окуражи, когато Еванс ме привика. Той също се мъчеше да ми помага. Но всичко си има граници.

— Сядай, Филип — каза Еванс, забил поглед в документите пред себе си. Мина известно време, докато вдигне очи да ме огледа. — Как се чувстваш? — попита той. Усещах по лицето му, че не очаква добри новини.

— Мислех да си взема няколко дни отпуск.

— Познаваш ли Мартин Грийн? С него сте били по едно и също време на Капитолийския хълм.

— Не. Само няколко седмици.

— Изчезнал е. Утре новината ще излезе в „Поуст“. И ще стане една...

— Най-много месец.

— ... мътна и кървава... — Той ме изгледа строго, после се облегна назад и въздъхна. — Вече си взе отпуск. На няколко пъти. Време е да се хванеш на работа.

— Не мисля, че съм готов.

— Време е да се хванеш на работа — повтори той. — Има си служебна политика, Филип, има си прецеденти.

— Алан...

— Ти слушаш ли? Изчезнал е.

— Много хора изчезват. Ние обикновено не се месим.

— Той е съветник в Сената, заема място в Комисията по разузнаване — Комисията на Уорън Йънг. — Еванс ме погледна в очакване на реакция; не реагирах и той продължи: — Грийн е имал достъп до важни тайни. ФБР твърди, че случаят засяга националната сигурност.

— И какво?

— И ние искаме да ръководиш разследването.

— Ние?

— Аз и министърът на правосъдието.

— Не се занимавам с националната сигурност, Алан. Аз съм в Апелативния отдел. Пиша справки.

Той се навъси.

— Да, това се очаква да вършиш. Както знаем и двамата, реалността е съвсем различна.

Правеше основателен намек за ниската ми продуктивност.

— Значи ще ме повишиш да отговарям за националната сигурност?

В отговор на нахалния въпрос Еванс сърдито поклати глава.

— Откровено казано, би трябвало да те уволнят, но има смекчаващи обстоятелства — той неопределено разпери ръце — и което е по-важно, имаш квалификация за тази работа.

— Защо?

— Вицепрезидентът най-сетне проумя. Никога няма да го номинират за мястото на Форсайт, тъй че Уорън Йънг става най-добрият шанс на партията да задържи Белия дом. Един шпионин под носа му може да го провали още преди първичните избори.

— Нас политиката не ни засяга, Алан. Ние сме Министерство на правосъдието.

Еванс затвори очи и въздъхна дълбоко, после бавно издиша през устата. Беше научил тази техника за релаксация от някакво самолетно списание и май наистина му помагаше. Когато заговори отново, гласът му беше много спокоен.

— В случай че си забравил, Филип, сенатор Йънг и президентът, който е шеф на моя и твоя шеф, са в една и съща партия. Това означава, че хората ще се усъмнят в нашата обективност. Ако разследваме и измъкнем Йънг от кашата, ако обявим, че Грийн не е някакъв си проклет шпионин, опозицията ще ревне: „Замазват ни очите.“

— И тук се появявам аз.

Той се надигна от стола и пристъпи до високия прозорец към двора. Хвана ръце зад гърба си и заговори на стъклото:

— Министърът на правосъдието е реалист. До неотдавна и ти беше политическо животно. Работил си за другата партия в Белия дом и на Капитолия. За какъв дявол ще си правиш труда да помагаш на Йънг?

— Защото началникът ми е наредил?

Той поклати глава.

— Не и ти. Винаги си поставял истината над политиката и личния интерес. Всички го знаят.

— И няма да го забравят, нали, Алан?

Той се вгледа в отражението ми и отговори:

— Онова не биваше да се случва, но нищо не можем да направим. За добро или за зло политиката е горивото, което движи решенията в този град. Знаеш го... и тогава го знаеше. Налага се да приемаме света такъв, какъвто е. — Той разпери ръце да обхване света зад прозореца, после се върна към стола си. — Така или иначе, миналото си е минало. Ти познаваш терена и сме сигурни, че ще тръгнеш на там, накъдето те поведе дирята. Нека добавя, че когато се занимаваше с криминални дела, имаше несравним инстинкт. Ти, приятелю, си идеален за тази задача.

— Много мило, Алан. Дори не спомена най-важната причина.

Еванс се опита да ме погледне в очите, но веднага извърна глава.

— Не сме обсъждали друга причина — каза той. Посегна към автоматичната писалка, която опипваше, когато беше смутен.

— Аз напускам Вашингтон.

Той вдигна вежди и ръката му застина във въздуха.

— Напускаш ли? Къде отиваш? Какво ще правиш?

— Отивам някъде на северозапад, към Тихия океан. Орегон или Вашингтон. Ще намеря някое малко планинско градче и ще си открия

кантора.

Той се облегна назад и дълго ме гледа, преди да заговори.

— Имаш ли адвокатска правоспособност по ония места, Филип?

— Не.

— Имаш ли връзки, има ли кой да ти помогне в началото?

— Не.

— Ако разрешиш да попитам, имаш ли с какво да живееш, докато се мъчиш да скърпиш адвокатска практика?

— Май нямам.

Настана неловко мълчание, после той продължи:

— Боя се, че отдавна отминаха времената, когато човек можеше просто да иде в някой град и да си отвори кантора. Ще ти трябва осигурена работа, за да свързваш двата края, докато си стъпиш на краката.

— Ще постъпя в някоя фирма. Мога да разнасям документи и да пиша справки, докато се готвя за изпита за правоспособност. Така правят младите адвокати.

Още преди да довърша, той поклати глава.

— Казвам ти го като приятел. Ще трябва да попълниш един куп въпросници. Коя фирма ще се интересува от човек на средна възраст с твоите — той се поколеба в търсене на подходящата дума... — постижения?

Прав беше.

— Имам си постижения.

— Ще увиснеш сам-самичък без пукната пара. Ами ако... пак ти се случи?

— Точният израз е „нервна криза“.

— Именно. Влизал си в болница... колко? Три пъти? Забрави за момент, че се опитвам да ти възложа работа. Говоря като приятел. Трябва да бъдеш практичен.

— Практичен — повторих аз.

— Реалист. — Той сграбчи писалката и я повъртя из пръстите си, докато взимаше решение. — Виж, поемам риск заради теб, но ето какво ще ти предложи. Приеми задачата. Свърши работата както знаем, че можеш. Когато всичко свърши — а това може да е след седмица-две, — ще ти уредя местенце в прокуратурата в Портланд. Те ще се радват на помощта, стига заплатата ти да е от бюджета на министерството.

Като държавен служител можеш да си създадеш връзки, да учиш за адвокатския изпит, а когато си готов, отиваш в селце по твой избор. Как ти се струва?

— Ами ако откажа?

— Ти си юрист на държавна заплата. Да продължавам ли?

— Колко време ми даваш за размисъл?

Беше излишно да питам. Еванс вече надничаше през вратата към коридора.

— Ето я и агентката от ФБР. После ще те питам на кого ти прилича. — Той стана и се ухили от ухо до ухо. — Заповядай, Блеър.

Изправих се и Алан ни запозна.

— Филип Баркли, специален агент Блеър Търнър.

— Здравсти — казах аз.

— Здравсти — отговори тя.

След като даде да се разбере, че ме е забелязала, Блеър седна и насочи цялото си внимание към Еванс.

— Блеър е в контраразузнаването и там я ценят много високо — каза той. — Вероятно някой ден ще ръководи отдела. Нали, Блеър?

— Отдел ли? — Тя изчака секунда, след това се усмихна. — Може би цялото Бюро.

Еванс възторжено кимна.

— Филип е старо куче. Много е обикалял и познава Капитолия. Опитът му ще е от полза.

— Радвам се да го чуя — рече тя, но не изглеждаше убедена.

— Защо не ни разкажеш какво е открило разследването досега? — попита той, продължавайки да се хили като идиот. Завъртя стола, за да й посвети цялото си внимание.

Бъдещата шефка на ФБР започна без предисловия. Говореше само на Еванс, като че изобщо не бях в кабинета. Започнах да се чудя: на кого приличаше? Брюнетка, сиви очи, изключителен нос. Профил, който напълно ме утешаваше за това, че не гледа мен.

— Мартин Грийн работи в Комисията по разузнаване от пет години — започна тя. — Смятат, че е... че е бил много усърден и надежден. Беше упълномощен да получава информация от строго секретните отдели и дори по-нагоре и през ръцете му са минали буквално стотици поверителни документи, свързани с различни програми и операции, имал е достъп до съдържанието на редовните

доклади на разузнавателните служби пред комисията. Според колегите му започнал да се държи странно преди около три седмици. Изглеждал много нервен и разсеян. Очевидно го тревожело нещо, макар да твърдял, че просто е преуморен. Освен това започнал да се държи подозрително. В края на август бил забелязан на два пъти да се обажда от уличен телефон на Юниън Стейшън.

— Телефонни кабинни — промърмори Еванс. — Като в калпав филм.

— Има и по-лошо. През седмицата след шести август взел пет дни отпуск, уж за да урежда някакви семейни дела в Ню Джързи. Било е лъжа. Баща му казва, че не го е виждал от месеци. Ние обаче смятаме, че е бил в района на Ню Йорк, и все още се мъчим да изясним защо е отишъл там и с каква цел.

— Може да си е имал семейни проблеми — предположи Еванс. — Когато изчезват хора, най-често това е причината.

Той ме погледна и се навъси, защото усети, че е сгафил.

— Може би. Живеел с жена на име Даяна Морис, координатор на някаква асоциация на софтуерни компании. Били са заедно три години. Разговаряхме с нея накратко, но тя твърди, че няма представа къде е отишъл.

— Защо да го превръщаме в проблем на националната сигурност? — попитах аз. — Може да дължи пари на букмейкър, с когото говори от телефонни кабинни. Може да става дума за много пари и той сега да лежи потрошен на някоя задънена уличка.

— Взел си е куфар и дрехи — отговори тя. — Колата му липсва. Един ден преди да изчезне е изтеглил всичките си спестявания. Ако играе комар, никой не е забелязал, а и това не обяснява пътуването до Ню Йорк.

Ние с Еванс обмислихме положението, после той отново запита:

— Имате ли представа къде е отишъл?

— Не. За всеки случай проверихме влаковете, самолетите, автобусите и корабите, освен това пуснахме бюлетин до щатската и местната полиция в източната част на страната.

— Има ли заповед за арест? — попитах аз.

— Не, що се отнася до външния свят, човекът просто е изчезнал.

— Може да е точно така — казах аз. — Нямаме доказателства за обратното.

Лицето на Еванс стана мрачно.

— Има ли още нещо? — попита той.

— В общи линии това е. — Тя затвори бележника си. — Търсим го. И работим заедно с други служби, за да определим евентуалната опасност.

Помощник-министърът свали очилата и разтърка горната част на носа си. После каза почти виновно:

— Филип ще ръководи пряко разследването.

— Разбирам — отговори безизразно тя. Явно някой им беше казал що за стока съм.

Еванс се опита да я умилостиви.

— Разбира се, ще разчитаме най-вече на вас и колегите ви за правилния ход на разследването. Филип има полезен опит в криминалистиката, познава Капитолийския хълм и съм сигурен, че двамата ще направите добър екип.

— И аз съм сигурна — рече тя.

Еванс се озърна към мен.

— Аз също — казах аз.

— Добре. Министърът на правосъдието иска да е в течение, затова се обаждайте по-често.

— Кога бихте искали да започнем, агент Търнър? — попитах аз.

Тя стана и праметна чантата си през рамо.

— Няма по-добър момент от сегашния. Във вашия кабинет ли?

Малко по-късно слязохме в „кабинета“, който ми бяха намерили, когато се върнах на работа. Помещението служеше и за склад, а натъпканите шкафове и кутии с документи оставяха място колкото за едно бюро досами вратата. Наложих се Блеър да изчака, докато отскоча за втори стол. След неловък танц, в който освен нас участваха столът, вратата и няколко големи кашона, тя най-после успя да седне встрани от мен. Пъхнах крака под бюрото, за да има място за нейните. Ако бе имала някакви въпроси относно положението ми в министерството, вече нямаше смисъл да ги задава.

— Утре в единайсет сутринта имаме среща със сенатор Йънг — започна тя. — Мисля, че иска да ни предложи съдействие.

— Така трябва да е — казах аз.

— Осъзнавате ли, че вероятно ще се срещнем с бъдещия президент на Съединените щати?

— Напълно възможно.

Тя се озърна, подбирайки следващите си думи.

— Искам да ви попитам нещо.

— Питайте.

— Какво мислите за тази задача?

Свих рамене.

— Задача като задача.

— Мисля, че е голям шанс.

Кимнах, без да отговарям.

— С решителност и упорство се постига много, но не е зле човек да познава когото трябва.

— Звучи ми като цитат.

— Калвин Кулидж.

— Кулидж ли го е казал?

— Без втората част. Смятам, че имаме шанса да впечатлим бъдещия президент с професионализма си, нали така? — Преди да отговоря, тя добави: — Виж какво, Филип, не крия, че съм амбициозна. Смятам да се издигна по-високо от всяка друга жена в Бюрото.

— Амбицията не е лошо нещо — казах аз. Опитах се да килна стола назад, но опрях в стената.

— Не ставай снизходителен, ако обичаш. Искам да знам как ще подходиш към работата.

— Смятам, че професионализмът ни ще бъде оценен по-високо, ако сенаторът хареса нашите изводи.

Тя се усмихна. Имаше красива усмивка.

— Вярваш ли, че Грийн е шпионин?

— Не знам. Още ми е рано за изводи.

— Имал ли си досега работа с шпионаж?

— Не.

— Сигурно ще открием, че се е скарал с приятелката си или пък са го спипали в някой съмнителен бар и сега не смее да се покаже пред хората. Ако ли не, може да е криза на средната възраст.

— Горестно не беше толкова самоуверена.

— Там излагах официалната линия за сведение на министъра на правосъдието, но от каквото и да бяга нашият човек, едва ли е шпионаж.

— Сенатор Йънг ще е щастлив да те чуе.

Може би заради тона или заради нещо в погледа ми тя се навъси и каза:

— Мога ли да бъда откровена?

— Моля.

— Аз съм ново момиче тук, разбра ли? От месеци не съм идвала във Вашингтон и изведнъж получавам такава задача. Прескочиха цял куп златни момчета и беловласи ветерани, за да изберат мен, та се чудя: дали ме издигат по бързата процедура, или има някакъв номер? Заместник-директорът ме настанява удобно и обяснява какво означава случаят за сенатор Йънг, макар че то си е очевидно. Казва, че вероятностите за неприятен изход са малки, но ако нещо се обърка, ясно е върху кого ще падне вината. Сваля всички карти на масата — известен риск, възможност за големи награди — и пита дали съм съгласна.

Тя ме погледна, сякаш можех да отговоря вместо нея.

— Продължавай — казах аз.

Тя помълча, обмисляйки следващите си думи.

— Виж какво, ще карам направо. Не че ти нямам вяра, но не искам да ме замесят в някоя мътна история, нали така? Искам само да си свърша работата както трябва, пък да става каквото ще. Няма да целуваме ничий задник, но от нас се иска... как беше... мисля, че му викат политическа хитрост. И това е още едно от нещата, с които би трябвало да дадеш своя принос. Е, какво ще кажеш?

— Обичам да си върша работата както трябва — казах аз.

Тя се вгледа за малко в мен, после кимна.

— Добре. По устав, стъпка по стъпка.

— Мислиш ли, че ще ни отнеме много време?

— Не съм сигурна. Надявам се някой да звънне, че се е прибрал у дома си или в службата. Ако се наложи да го издирваме, може да трае дълго. — Тя стана. — Ела утре сутрин в Бюрото. Ще ти покажа досиетата и ще те осведомя за последните данни от разследването. После отиваме да се срещнем със сенатора.

— Чудесно — казах аз и понечих да стана.

— Седи си — каза тя. — По-лесно ще е, ако излизаме един по един.

Тя пристъпи зад стола, отвори вратата, доколкото можеше и се плъзна през процепа. Размаха пръсти насреща ми и изчезна.

Еванс позвъни след пет минути.

— Тръгна ли си?

— Току-що едва се провря през вратата.

— Е? — попита той по-тихо; сигурно вратата към секретарката му беше отворена.

— Какво?

— На кого ти прилича, а?

— Не съм сигурен. От Хувър е по-висока.

— Онази актриса! — каза той. — Дето беше в онзи филм с испанеца... как му е името?

— Какво й каза за мен, Алан?

За момент разговорът секна.

— За теб ли? Извън служебните сведения ли?

— Ще ти съобщя, когато научим нещо.

— Сецаш се за кого говоря. Фернандо или Антонио някой си.

— Не забравяй Портланд, Алан. Веднага щом свършим.

2

И тъй, когато се събудих на другата сутрин, имах какво да правя: да намеря Мартин Грийн, да отгатна дали е застрашена националната сигурност и да определя резултата от следващите президентски избори. Пълна програма. На мое място някой би скочил от леглото като пружина, но познатата тежест на летаргичното безразличие ме притискаше към дюшека. Лекарите ме отрупваха с уверения, че това трябвало да се очаква и били готови да напишат още някоя рецепта или да променят дозите. Честно казано, почваше здравата да ми писва от лекари, болници, загадъчни отговори на неудобни въпроси и от тънката нишка надежда, за която се вкопчвах над пропастта.

С усилие заех вертикално положение, пуснах си душ, избърснах се и седнах на вкусна и питателна закуска от хапчета и нес кафе. Двайсет минути по-късно седях в автобуса и си мечтаех за идилични селца в Орегон, докато пъплехме по бетонната панделка към центъра на града. Може би седмица или две, така бе казал Еванс.

Разправят, че ФБР уж било към Министерството на правосъдието, но служебният пропуск не ми свърши никаква работа. Оставиха ме да кисна на пластмасов стол и да гледам как народът снове наоколо, докато дежурната по приемна се мъчеше да открие новата ми колежка. Ако не се брой затегнатата охрана, фойето беше като на всяка друга служебна сграда. Новото поколение агенти не приличаше на онези от времето на Хувър — дебеловратите, с бели ризи и каубойски шапки. А агент като Блеър Търнър изобщо виждах за пръв път.

Най-сетне ми връчиха посетителски пропуск. Защипах го на ревера си и попаднах под опеката на късо подстриган агент, който изглеждаше най-много седемнайсетгодишен. Той ме отведе на третия етаж да чакам в един кабинет три пъти колкото моя, пред бюро със сребърна табелка „Спец. аг. Блеър Търнър“. Към стандартното канцеларско обзавеждане бяха добавени лични щрихи — персийско килимче, саксия с африкански теменужки на перваза и голям фикус в

единия ъгъл. Между няколко грамоти и диплома от Мичиганския университет висеше репродукция на „Железницата“ на Мане. Пристъпих да погледна отблизо две снимки в двата края на шкафа. На едната Блеър получаваше награда от директора; другата беше на мъж с полковнишки орли на пагоните. Гледаше право в обектива с плътно стиснати устни, което при офицерите минава за усмивка.

— Баща ми, — спец.аг. Търнър стоеше на прага, облечена в тъмносин костюм със златна игла на ревера. Приличаше на агент от ФБР точно толкова, колкото невръстният ми придружител отпреди малко. — Командва военната полиция във Форт Бенинг — обясни тя.

— Бас държа, че е интересна работа — казах аз и се върнах към стола, докато тя заобикаляше бюрото.

— Предполагам. Не вярвай на тъпотииите, дето ги пишат в армейските реклами. Тоя свят все още си е само за мъже.

Тя седна и се зае да прелиства куп листчета със съобщения, докато аз се опитвах да си представя как би живяла в армейска база една жена с външността на Блеър Търнър. Кой знае, можеше да не ѝ е чак толкова зле, ако баща ѝ е шеф на ченгетата.

— Предполагам, че Бюрото е понапреднало — казах аз. Тя вдигна очи. — Така де, ако сте упорити и имате връзки — допълних с усмивка.

— Може би не — тросна се тя.

— Защо?

— Сигурно си чел „Поуст“ тази сутрин.

Както предвиждаше Еванс, новината за изчезването на Грийн бе изскочила на първите страници. Статията съобщаваше, че ФБР се е обединило с местната полиция за издирване на „важен старши сътрудник“ от Сенатската комисия по разузнаване, описван от колегите си като „гениален“ и „извънредно съвестен“. Служителите на реда отказали да правят предположения относно причината за изчезването, но отбелязали, че няма признаци за насилие. Един неназован източник твърдеше, че през последните седмици служителят изглеждал „особено изнервен“ — описание, което влизаше в категорично противоречие със снимката на усмихнат млад мъж. За сенатор Уорън Йънг се споменаваше, че бил „разтревожен“.

— Вече знам как изглежда Грийн — подхвърлих аз.

— Един агент на име Съмърфийлд също знае. И се сети, че го е виждал.

— Къде?

— В откритото кафе на Националната портретна галерия.

— Какво е правил там?

— Преди две седмици един от нашите агенти извършвал рутинно наблюдение на служителката от унгарското посолство Магда Такач.

— Шпионка?

— Не, доколкото знаем. Просто обикновена служителка без дипломатически имунитет. Ресурсите ни не са безгранични, нали така? Хвърляме ги натам, където има по-голям шанс да изскочи нещо, затова наглеждаме хора като Такач само епизодично. През този ден тя хваща метрото от спирка „Ван Нес“ до Портретната галерия. Половин час разглежда картините и се отправя към кафето. Съмърфийлд изчаква зад нея да се наредят двама души и също застава на опашката. От касата Такач излиза на масичките отвън. След две минути той също излиза и вижда, че тя вече си има компания.

— Грийн.

— Тогава не знаехме кой е. На всички масички имало хора, тъй че може да е било случайност или да са били приятели — нямало начин да се разбере. Двамата просто се хранели и разговаряли. Не изглеждало сериозно, но Съмърфийлд за всеки случай щракнал няколко снимки.

— Разменили ли са нещо?

— На масичката пред Грийн имало някакви документи. Не било ясно кой от двамата ги е сложил там. Съмърфийлд вероятно би проявил повече интерес, ако ги беше взела Такач, но когато се разделили, Грийн прибрал листовите в джоба си.

— Той не е ли проследил Грийн?

— Не, нямало причина. Предположил, че след като имаме снимката му, ще можем да го идентифицираме по-късно. До тая сутрин снимките още чакаха някой да ги прегледа. Както се сещаш, на Съмърфийлд лошо му се пише. Почти сигурно ще му лепнат мъмрене, задето я е изпуснал, макар че всеки на негово място би направил същото.

— Цялата работа може да е напълно невинна — казах аз.

— Може, но и двамата са отишли на обяд твърде далеч, та макар и с метрото. Музеят е на около седем километра от унгарското посолство и на километър и половина от Капитолия, тъй че едва ли сенаторските сътрудници го посещават често. Ще разберем дали Грийн е имал навик да ходи там.

Аз се замислих над изводите. На сенатор Йънг му предстоеше да чуе много неприятни новини, а ние с Блеър щяхме да бъдем вестноосците.

— Искаш ли кафе? — попита тя.

— Искам.

Последвах я до кухненския бокс. Кафеникът беше празен.

— Тия типове си въобразяват, че варенето на кафе е работа за секретарките — каза раздражено Блеър. — Надничат през пет минути, докато не видят пълната кана.

Тя отвори пакет мляно кафе, а аз дадох приноса си, като налях вода.

— Ще разпитате ли Такач? — попитах аз.

— Рано е за активни действия. Нямаме основания за арест, а ако е замесена в шпионаж, след двацет и четири часа вече ще е в Будапеща. Засега най-доброто е да я държим под наблюдение и да се надяваме, че пак ще влезе в контакт. И да продължим издирването на Грийн.

— Някакви новини за местонахождението му?

— Не, но вече знаем доста места, където го няма.

— Еванс смята, че можем да приключим за седмица.

Тя се навъси.

— Не разчитай. Зависи кога ще допусне грешка, ако изобщо допусне. Преследвал ли си беглец досега?

— Не.

— Има няколко основни начина за залавяне. Най-добрият шанс е да се издънят и да ги арестуват за нещо друго. В нашия случай това няма да стане. Понякога ги засичат граждани или бдителни ченгета, но за целта първо трябва да пуснем снимка по телевизията, което не можем да си позволим.

— Но нали сте хвърлили голямата мрежа? Ти сама каза, че сте уведомили полицията в половината страна.

— Полицейските управления не обръщат кой знае какво внимание на нашите бюлетини, освен ако не става дума за убиец на полицаи. Ние сме писали, че човекът просто е изчезнал. Ако някое местно ченге прибере Грийн, то ще е за минаване на червено.

Кафето беше готово; Блеър взе каната и наля две чаши.

— Как го пиеш? — попита тя, докато се навеждаше да надникне в малкия хладилник под кухненския плот. Имаше от онези стройни атлетични фигури, които пораждат неволно желание да почнеш диета.

— Със сметана. Може и с мляко.

Докато тя ми наливаше сметана, в кухничката влезе друг агент, поздрави я и се отпрати към кафеварката. Беше висок, широкоплещест, приблизително на нейната възраст. Наля си, без да бърза, хвърляйки крадешком погледи към Блеър. Помислих си, че и аз би трябвало да се държа като него, да преценявам шансовете си и да обмислям най-добрия подход. Изведнъж се почувствах много стар.

Върнахме се в кабинета.

— И тъй, каква е твоята стратегия? — попитах аз.

— Той непременно ще допусне грешка. Може да се обади на приятели или роднини. Направи ли го, ние ще сме в готовност. Или пък може да се придържа към старите навици. Тогава пак ще го хванем.

— Откъде ще разберем навиците му?

— Банкови чекове, извлечения от кредитни карти, разговори с хора, които го познават. В момента сме пуснали група агенти да работят по тази линия.

— Значи съобразяваш къде може да иде, какво може да направи и се опитваш да го изпревариш.

— Точно така. В момента провеждаме разговорите. Лично ще се заема с някои от тях.

— Може ли и аз да се включа?

— На твое място бих стояла по-настрана.

— Ами ти?

— Нямам избор.

Премълчах. Исках да я уверя, че ако просто си върши работата както трябва, никой няма да ѝ се сърди, но бях живият пример, че в живота нещата стоят малко по-другояче.

— Искаш ли да чуеш нещо забавно? — попита тя.

— И забавно ли имало в тая история?

— Чувал ли си теорията за „Червената пелена“?

— Не.

— Била е популярна в Бюрото през шейсетте и седемдесетте години: „Старата левица ражда Нова левица.“ Още спорят дали е някаква странна случайност или културна закономерност, но се оказва, че мнозина от водачите на Новата левица, която върлуваше из студентските градчета през шейсетте години, си имат родители левичари от четирийсетте и петдесетте години. Някои дори са членували в Комунистическата партия. Според теорията тези радикали от петдесетте са втълпили своите убеждения на децата си, които поели щафетата и хукнали да палят школите за запасни офицери.

— Интересно, но какво общо има със случая?

— Преди да получи достъп до секретните материали, нашият приятел Марти е бил проучен най-старателно, за което се изисква да подаде списък на роднините си. Оказало се, че в началото на петдесетте години дядо му и баба му ходели по съмнителни събрания из мазетата на Бронкс толкова често, че попаднали в списъците на Бюрото за симпатизанти на Комунистическата партия. Както казах, дреболия, но се наложило Марти да мине допълнителни проверки.

— И предполагам, че не е излязло нищо сериозно.

Блеър сви рамене.

— Да, но нали знаеш...

— Какво?

— Ние не сме безгрешни. — Тя погледна часовника си. — Е, добре, време е да доставим лошите вести.

Както повечето граждани, Блеър никога не бе стъпвала в покоите на американски сенатор. Мъчеше се да го прикрие, но докато чакахме, седнали на кожения диван под картина на Джеймс Мадисън, очите ѝ попиваха всичко. Колкото и тревожна да бе изглеждала перспективата преди половин час в нейния кабинет, сега обстановката още повече засилваше трудността на задачата.

Всяка отделна старинна мебел, всяка картина, всяка снимка, грамота или мемориална плоча допринасяше за общото впечатление, че сме попаднали там, където обитава властта. Когато за пръв път

прекрячих в сенаторската светая светих, дори въздухът ми се стори различен и скоро разбрах, че е точно така, защото вдишването му постепенно променяше биоритмите, стимулираше хормоните, а според някои по-осведомени специалисти можеше дори да доведе до пълно главозамайване.

Сенаторската поява за среща обикновено е предхождана от влизането на един или двама сътрудници, имащи задачата да огледат приемната, да съобщят какво иска да чуе или да каже началството и да се уверят, че няма да останеш по-дълго, отколкото е необходимо. Този път преди Уорън Йънг влезе неговият съветник по законодателните въпроси Тери Грантам — ветеран, когото познавах от Финансовата комисия.

— Филип! — възкликна той, като ме сграбчи в нещо средно между ръкостискане и хватка за лакътя. От това похват няма измъкване, затова често го използват при набиране на дарения.

През изминалите години Тери доста се бе променил, но в това нямаше нищо чудно. Само най-строг режим може да предотврати пагубните последствия от живота на Капитолия — твърде малко сън и движение; твърде много стрес, алкохол и ордьоври. Бръчките по лицето му, внушителното коремче и провисналите бузи бяха типичен белег на човек от Конгреса.

— Преди малко се видяхме с Елиът в кафенето — възторжено продължи Тери — и си говорехме, че напоследък ни трябва повече хора като Филип Баркли.

Той вече надничаше през рамото ми със същата идиотска усмивка, която бях видял вчера по лицето на Еванс. Пръстите му неволно се впиха още по-здраво в лакътя ми.

— Това е специален агент Блеър Търнър от ФБР — казах аз.

— Сенаторът наистина чака с нетърпение да ви види — каза Тери.

— Аз също — отвърна Блеър.

Побъбриха още малко, докато аз правех опити да се освободя от хватката. Накрая Тери попита:

— Филип, познаваш ли Джарет Сандърс?

— Само съм чувал за него — казах аз.

Сандърс беше от новото поколение наемници, които водеха политически кампании в страната и чужбина. За пръв път привлече

вниманието към себе си, когато изненадващо уреди за сенатор от Оклахома един кандидат, чиято биография дори традиционно съдържаният „Ню Йорк Таймс“ определяше като „съмнителна“. След това бетонира репутацията си с избирането на кандидат-кмет, срещу когото се водеше дело за измама с ценни книжа, и преизбирането на един губернатор, който едва бе издрапал до края на мандата си, без да го свалят позорно. Всеки път, когато го питаха дали изборът на шеф на кампанията е по-важен от достойнствата на кандидата, Сандърс отричаше, но само с половин уста и винаги се усмихваше.

— Той би искал да се срещнете — каза Тери. Видя промяната в изражението ми и бързо добави: — Само за малко, преди да е дошъл Уорън.

Той се извини на Блеър, после използва лакътя ми като кормило, за да ме изведе от приемната към една малка канцелария, където Сандърс ни чакаше, седнал на старомоден тапициран стол.

— Филип Баркли, Джарет Сандърс — обяви Тери. Настана неловко мълчание, докато той ме потупа по рамото и каза: — Ще ви оставя насаме. Срещата със сенатора започва след пет минути.

Вратата се затвори зад гърба ми. Сандърс нито стана, нито ме покани да седна на отсрещния стол.

— Филип Баркли — започна той с леко кимване, сякаш появата ми потвърждаваше някакви негови подозрения. — Помня те.

Изрече го като „Поомнъ те“ — с подчертано провлачен акцент от Джорджия, както правят обикновено южняците, когато се опитват да очароват или сплашат някой янки.

— Съжалявам, но аз не ви помня.

— Е, всъщност не сме се срещали. Рекох си, че е важно да се видим, преди да застанеш пред сенатора. Искам да бъда сигурен, че няма недоразумение.

— Недоразумения относно какво?

— Относно работата ти.

— Вече ми обясниха.

— Знам, но си помислих, че ще е най-добре да пиеш вода от извора, тъй да се каже. — Той лениво се облегна на стола, изпружи крака и кръстоса глезени. — Тая шпионска история си е чист боклук, както, сигурен съм, ще установите в хода на разследването. Това е

добра новина за добрите момчета и много лоша за лошите. Всичко ще е цветя и рози, стига да не ти хрумне пак някоя шантава идея.

— Пак ли?

Той се усмихна презрително и събра длани под брадичката си. Нямахше нито провиснали бузи, нито двойна гуша. Изглеждаше мършав и прегладнял — бръсната глава, изпъкнали скули, големи хлътнали очи, широк нос. Крокодил в човешки образ.

— Участвал ли си някога в президентска кампания, Филип Баркли? Знам, че си гледал как стават тия неща, но участвал ли си?

— Не.

— Както гласи едно изтъркано сравнение, президентската кампания е като циркаджийска каруца. Отначало тръгва бавно, само с основните музиканти на борда, после започва да расте, обикаля из цялата страна, става все по-голяма и по-тежка, набира страхотна инерция. И когато се зададе насреща ти, имаш две възможности. Можеш да скочиш в каруцата. Или да чакаш да те прегази.

— Разбирам.

— Чудя се дали разбираш наистина. Може да не си се поучил от миналия път. Може пък да имаш я мазохистка, я направо смахната жилка, знам ли. Затуй дай да си говорим открито, както правим по нашия край. Опиташ ли се да разчистваш стари сметки, ще те смачкаме — той плесна с длан подлакътника на стола — като кърлеж. — Помълча, за да подчертае предупреждението, после се усмихна. — Затова просто си гледай работата, Филип Баркли, гледай си работата. Оная госпожица от ФБР ще открие, че не е имало шпионаж в комисията на сенатора, а ти ще се провикнеш:

„Амин!“ И викай здравата, като пътуващ проповедник на баптистко сбирание. „Амин!“ — крещи с пълно гърло Филип Баркли. „Амин!“ — повтаря министърът. „Амин!“ — обаждат се в един глас вестниците и телевизията. А когато крясъците стихнат, когато църковният хор си прибере дантелените одежди и шатрата вече е сгъната, ти се качваш на автобуса и щастливо потегляш към Орегон.

Новината за сделката с Еванс бе стигнала доста бързо дотук.

— Трябва да отивам на срещата — казах аз.

Сандърс пак ме удостои с крокодилската си усмивка и изобрази с пръсти чифт бягащи крачета по подлакътника на стола.

— Бягай, Филип Баркли. Работа те чака.

Познавах Уорън Йънг. Знаех го от години, още преди да стане сенатор. Той беше най-обикновен младши конгресмен, когато напуснах Белия дом, за да стана съветник на опозицията във Финансовата комисия. За повечето граждани Йънг беше голяма клечка, но вътре в администрацията нещата стояха съвсем другояче. Имаше четиристотин трийсет и петима конгресмени. За да се отличиш, ти трябваше да натрупаш стаж и по-отговорни задачи. Върху тотемния стълб на Капитолия един младши член на долната камара стоеше по-горе от някой обикновен бюрократ, но изобщо не можеше да се сравнява, да речем, с управител на нашумял ресторант. Сенатската финансова комисия обаче беше могъща институция и съветникът на опозицията беше истински играч. На коктейлите разни лобисти, журналисти и използвачи биха прегазили без колебание един младши конгресмен, за да се докопат до мен.

Но на Уорън Йънг не му бе писано да остане за дълго младши конгресмен. Той беше умен, симпатичен, отракан и невероятно чаровен. И което е най-важното — беше син на Едуард Йънг, а Едуард Йънг си имаше план. Не лично негов, просто взет на заем от Джоузеф Кенеди: план за нула време да превърне сина си от конгресмен в сенатор, а след това в президент.

Девет години по-късно планът на Едуард приближаваше своя успешен финал. Уорън караше втори сенаторски мандат с ръководен пост във важна комисия, която използваше, за да си спечели национална известност. Дори и природата допринасяше с нещо — красивото му лице бе съзряло и се доближаваше до холивудската представа за президент. Камерите бяха благосклонни към него и пресъздаваха на екрана едва ли не величав образ.

Всички станахме на крака, когато той влезе в кабинета и тръгна направо към Блеър. Като опитен майстор на политическите кампании, Йънг умееше да накара всеки свой събеседник да се почувства най-важната личност, с която някога се е срещал сенаторът. Той стисна здраво ръката ѝ и не я пусна, докато обясняваше колко се радва, че точно тя ще представлява ФБР в това разследване. Трябва да призная, че Блеър се държа любезно, но сдържано, което само го насърчи да я

притисне още повече. Едва когато я накара да се усмихва и кима, Йънг отдели внимание и на мен.

— Филип! — Той пристъпи напред и сграбчи ръката ми. — Отдавна не сме се виждали!

— Да, така е. Как сте, сенаторе?

Лицето му посърна като по команда.

— Е, допреди няколко дни бих отговорил „страхотно“. Едва ли има смисъл да ти обяснявам колко тревожна е тази история с Мартин. Пълна безсмислица, разбира се. Идеята, че бил чуждестранен агент, е просто нелепа. — Той се вторачи в мен, докато не кимнах неволно. С крайчеца на окото си забелязах, че Блеър ни наблюдава. Йънг пристъпи още крачка напред и положи ръка върху рамото ми. — Филип, колкото и смехотворна да е идеята, като председател на Комисията по разузнаване съм решил да проведем най-щателно разследване. Разговарях по въпроса с президента и министъра на правосъдието. И двамата са съгласни, че при сегашната политическа обстановка трябва да направим нещо, за да сме сигурни в общественото доверие към действията на Министерството на правосъдието. Когато възникна идеята ти да оглавиш разследването, аз я подкрепих безрезервно. Знам, че ще бъдеш почтен, а друго не ми и трябва. Постарай се час по-скоро да пресечеш гнусните намеци.

Понечих да кимна отново, но се удържах навреме.

— Ще бъдем много старателни — казах аз.

— Чудесно — отвърна Йънг и ме потупа по рамото, после ми направи знак да се настаня на дивана, а самият той зае червеното кожено кресло, което изглеждаше по-високо от другите. — Защо не ни осведомите накратко какво е разкрило Бюрото? — обърна се той към Блеър.

— Все още сме в началния етап — започна тя, — но стигнахме до някои съществени сведения. Вече знаете, че никой не е виждал мистър Грийн, откакто е напуснал офиса на комисията на тринайсети август. Други сътрудници на комисията казват, че през последните три седмици преди изчезването се държал странно. Той...

— Какво разбирате под странно? — прекъсна я Йънг.

— Казват, че изглеждал нервен и доста разсеян. Освен това той...

Йънг се усмихна на помощника си.

— Тук половината хора най-редовно са нервни или разсеяни, нали, Тери?

Лош знак — беше започнала едва преди трийсет секунди, а той вече я прекъсваше за втори път.

— Има още нещо — каза Блеър, после млъкна и зачака. Сигурно умираше от притеснение, но правеше всичко възможно да не го покаже.

— Продължавайте, моля — подкани я сенаторът и махна с ръка към бележника ѝ. Усмивката му беше застинала. Стори ми се по-притеснен дори от Блеър.

— На два пъти мистър Грийн е бил забелязан да разговаря от телефонна кабина на Юниън Стейшън. Само по себе си това може и да няма значение, но трябва да го разглеждаме във връзка с останалите събития.

Йънг сви рамене, за да покаже, че не е впечатлен. Обзе ме ужасно предчувствие, докато Блеър продължаваше:

— Както може би знаете, сенаторе, мистър Грийн си е взел отпуск през седмицата след шести август. Казал, че ще урежда някакви семейни дела в Ню Джързи. Нашето разследване изясни, че не се е прибирал у дома си. Ние...

— А какво е правил?

— ... все още не знаем какво е правил, но смятаме, че се е намирал в района на Ню Йорк, и сега проверяваме неговите приятели и познати там. До момента не сме открили човек, който да е имал контакт с него през онази седмица.

Устните на Йънг лекичко се извиха нагоре, но погледът му остана прикован върху Блеър, докато говореше на помощника си:

— Вероятно би трябвало да открием коя сътрудничка си е взела отпуск по същото време, нали, Тери?

Звучеше по-скоро като заповед. Помощникът ме погледна с мълчалива молба да се намеся.

В този момент вратата се отвори. Всички завъртяхме глави към мисис Уорън Йънг, която нахлу като пулсираща от енергия пъстра вихрушка.

— Добро утро на всички! — провикна се тя. — Дано да не съм изтървала нещо.

Йънг скочи от креслото.

— Скъпа! Идваш тъкмо навреме!

Аз също станах. Мисис Йънг целомъдрено целуна съпруга си по бузата, после заобиколи креслото и продължи към мен с протегнати ръце.

— Филип! — възкликна тя, като пое ръцете ми в своите. — Добре изглеждаш! Толкова се радвам!

На двасет и пет години Констанс Йънг беше най-търсената жена на Капитолийския хълм; на трийсет и пет изглеждаше още по-добре. Лицето ѝ бе получило строга заповед да не отстъпва пред напора на времето, макар че тя бе позволила да се появят няколко бръчици покрай очите, колкото да добави малко повече интерес, увереност и опит — все неща, високо ценени от избирателите. Някога беше най-зашеметяващата мажоретка в колежа, сега сякаш слизаше направо от кориците на списанията: преуспяла, изтънчена, чувствена; жена, достигнала своя зенит.

— Благодаря, Констанс. — Аз кимнах към Блеър, която бе застанала до мен. — Това е специален агент от ФБР Блеър Търнър. Натоварена е с разследването.

— Чудесно! — заяви мисис Йънг, докато се ръкуваше с Блеър. — Радвам се да видя, че Бюрото дава на жените истински шансове. Доста битки съм водила, докато бях в съдебната система, и искам да ти кажа, Блеър... може ли да си говорим на „ти“... че макар Хувър отдавна да си е отишъл, духът му все още витае в онази сграда.

Целенасочен или не, намекът, че агент Търнър дължи кариерата си на борбата за равноправие, не срещна разбиране.

— В Бюрото се държат много коректно с мен — отговори студено тя.

Тери отстъпи мястото си и седна зад могъщата двойка. Челото му лъщеше от пот; пристигането на Констанс бе повишило температурата в стаята и засилваше смущението му.

Но основната ми тревога беше за Блеър. Строго погледнато, сенаторската съпруга не се водеше държавен служител. Главната ѝ задача сега бе да управлява кариерата на съпруга си. На практика тя ръководеше предизборната кампания, което всъщност ѝ даваше власт и над самата му служба. Но тя не беше държавен служител, нямаше разрешение за достъп до секретни материали и ако агент Блеър решише да се придържа към официалните правила, Констанс Йънг не

би трябвало да присъства на съвещание по въпроси на националната сигурност.

Докато Йънг обясняваше на жена си за какво става дума, аз привлякох вниманието на Блеър и с гримаси и погледи изразих безмълвна молба да не усложнява нещата.

Точно сега не ни трябваше да се пъчим. Блеър не даде вид, че е разбрала посланието; изгледа ме хладно, после се завъртя към сенатора и леко вирна брадичка, готова за нова размяна на реплики. Най-сетне Йънг каза:

— Продължавайте, агент Търнър. Преди малко ни разказвахте за тайнствената седмица на Мартин в Ню Йорк.

— Действията му сочат, че не е бил там по някоя от обичайните причини — каза Блеър. — Положил е усилия да не остави следи. Не е казал на колегите си къде могат да го потърсят и е нарушил навика си да използва кредитни карти, когато пътува. Явно е плащал в брой, защото в дните преди заминаването е изтеглил от тукашни банкомати хиляда и двеста долара.

— Как разбрахте, че е заминал за Ню Йорк? — попита Констанс.

— Провървя ни. В самолета случайно се срещнал с познат.

— Все още се мъчат да установят какво е правил там обясни сенаторът на жена си. — Аз предположих, че може да е имал тайна среща с жена.

Констанс се усмихна.

— Вероятно. Мартин е хубав мъж. Момичетата от кабинета определено реагират на всяко негово идване.

Сенаторът одобри с кимване дълбоката пронизателност на съпругата си. В нейно присъствие явно се чувстваше далеч по-уверен.

— Проучваме всички възможности — каза Блеър. — Но тази сутрин получихме информация, която засили тревогата ни.

— Каква? — запитаха в един глас съпруг и съпруга.

— Преди петнайсет дни Грийн и служителка от унгарското посолство са седели на една маса в двора на Националната портретна галерия. Пристигнали поотделно и после се разделили, но са разговаряли около трийсет минути, докато обядвали. На масата имало някакви документи, но не знаем кой ги е донесъл. Преди да се разделят, Грийн ги прибрал в куфарчето си.

— Чакайте да видим дали съм разбрала — каза Констанс подчертано бавно, което беше сигнал за опасност. — Сътрудник от Комисията по разузнаване е бил под наблюдение и никой не е уведомил председателя?

Мисис Йънг бе поела командването и говореше тъй, сякаш въпросният председател изобщо не присъстваше. Всъщност унгарската новина сякаш го бе хвърлила в кома.

— Не — каза Блеър. — Под наблюдение е била служителката от посолството. Дори не бяхме идентифицирали Грийн, докато снимката му не се появи във вестника тази сутрин.

— Сега вече наистина не разбирам — каза Констанс. — Вие го подложихте на най-задълбочена проверка, за да може да работи в тази комисия. В сградата „Хувър“ имате досие с негова снимка, по дяволите!

Тя започваше да се разгорещява, а лицето на Тери бе станало пепеляво. Човекът знаеше, че сенаторът играе по свирката на жена си. Щом тя се ядосва, значи ще се ядоса и той, само че малко повече. По природа Уорън Йънг не беше склонен към гняв. Когато зависеше от него, предпочиташе ролята на добродушен симпатяга, принуден да се съобразява с изискванията на политическия живот, и също като мнозина от тази порода с радост оставяше жена си да размахва томахащата. В разредената атмосфера на националната политика това представляваше риск. Моделът „съпруга-съдружничка“ се приемаше добре в някои области, но другаде избирателите държаха да знаят кой е мъжът в семейството. Кандидатът трябваше да се прояви като корав мъж, но не и като кибритлия, когото не бива да допускат близо до червеното копче. Сандърс беше голям майстор на тази игра и предизборната кампания представяше сенатора като миролюбив американец, способен да скрита някой задник, когато това се наложи.

В момента Уорън определено държеше да рита задници. Продължението зависеше от Блеър. Скандалът можеше да се избегне със смирено извинение и молба за прошка, но ми стигаше само един поглед към нейния царствен профил, за да разбере, че шансът е равен на нула. Беше застанала срещу една от най-могъщите двойки в страната, вероятно бъдещите президент и първа дама, но не проявяваше намерение да отстъпи. Връзките не я интересуваха,

залагаше всичко на упорството. Не ще и дума, типична офицерска дъщеря.

— Проверявали сме десетки хиляди хора — изрече спокойно Блеър. — Имаме десетки хиляди фотографии. Лицето на Грийн може да е познато за хората, които работят тук, но не и за колегите от Бюрото. Снимките от срещата му с унгарката бяха предадени за проучване. Рано или късно щяхме да го идентифицираме.

— Рано или късно — повтори Констанс.

— А вие какво смятате за тези снимки, агент Търнър? — попита Йънг. Въпросът беше съвсем логичен; само тонът предвещаваще буря.

Ако Блеър имаше повече политически опит, щеше да знае, че краткостта наистина е сестра на таланта, но може да има катастрофални последствия.

— Най-вероятно става дума за пробив в националната сигурност — отговори тя.

Тери заприлича на мъртвец. Хора от класата на Уорън и Констанс Йънг възприемаха всяка дума и всяко събитие като потенциална вестникарска история, която трябва да бъде разгласена, потулена, отречена или раздута. Сбитият отговор на Блеър звучеше точно като заглавие: ОСВЕДОМЕНИ ИЗТОЧНИЦИ ПРЕДПОЛАГАТ ПРОБИВ В НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ. Пред подобна опасност мигновено се обявяваше тревога и спасителните механизми влизаха в действие.

— Не разбирам — промърмори сенаторът, кривейки физиономия в опит да се овладее. — Нищичко не разбирам.

Блеър благодарно не отговори. Констанс обаче се хвърли в атака.

— Откъде знаете, че Мартин и онази Такач не са били просто приятели или дори любовници? — предизвикателно попита тя. — Откъде знаете, че не е било точно обратното — тя да му осигурява материали за Комисията по разузнаване?

— Не разполагаме с подобни сведения — отговори Блеър.

Тери енергично разтриваше челото си с длан.

— И началниците ви ли са на това мнение? — настоя да разбере Констанс.

— Не съм го обсъждала с началниците си. Ние просто...

— Значи това е ваш извод? — възкликна Констанс и театрално извъртя очи към тавана.

— Не е ничий извод — отговори твърдо Блеър. Агент Търнър бе загубила търпение и се канеше да отвърне на удара.

Йънг най-сетне си бе възвърнал дар слово.

— Дайте да приключваме — каза раздразнено той. — Имате ли да съобщите още нещо?

— Засега не — отговори Блеър, — но бих желала да ви задам един въпрос.

— Какъв?

— Според телефонните записи вечерта, преди Грийн да изчезне, е имало две обаждания от неговия служебен телефон до дома ви. Спомняте ли си ги?

— Изобщо не помня да ми се е обаждал — отговори Йънг.

— Сигурен ли сте? Било е късно, след десет часа. Единият разговор е траял две минути, другият почти осем.

Йънг се приведе напред и впи свиреп поглед в Блеър.

— Казах, че не помня. Може някой друг да ме е потърсил от неговия телефон. Персоналът ми звъни по всяко време. Понякога има извънредни случаи, агент Търнър, налага се да разглеждаме въпроси на националната сигурност. Разбирате ли?

— Да, разбирам. Разговаряхме с други служители от комисията. Никой не си спомня да ви е звънял онази вечер или да е използвал телефона на Грийн.

Ако в този миг бе бръмнала муха, сигурно щеше да прозвучи като рев на реактивен самолет.

— Кажете ми — намеси се Констанс, — уведомихте ли началника си, че възнамерявате днес да подложите сенатор Йънг на кръстосан разпит?

— Не искам да ви обидя, мисис Йънг — каза Блеър. — Просто задавам въпроси.

— Колко великодушно. Е, имате ли разрешение за разпит, или не?

Разчетох съвсем ясно погледа в очите на Блеър: Да става каквото ще!

— Това е разследване — отсеке тя. — Работата ми е да задавам въпроси. Не съм длъжна да искам разрешение.

В този момент през главата ми прелетя стара ученическа задача по математика: Един влак потегля от Чикаго със сто километра в час.

Друг потегля от Ню Йорк със сто и четирийсет километра в час.

— Какво си въобразявате? — попита Йънг. — Как смееете да говорите така на жена ми?

Вратата към преддверието се откряна няколко сантиметра и веднага пак се затвори.

Тери бе успял да стане от стола и се приведе да докосне ръкава на Йънг.

— Сенаторе, мисля, че...

— Не ме интересува! — изръмжа сенаторът, като се завъртя към помощника си. — Баркли е твой приятел! Значи е твоя работа да го изхвърлиш — да изхвърлиш и двамата — от кабинета ми! — После обърна злокобен поглед към мен. — Ако си въобразяваш, че ще гледам със скръстени ръце как съсипваш всичко, за което съм се борил, значи ти трябва още доста лечение!

Блеър направи опит да се намеси.

— Сенаторе, той не е...

Но Йънг вече напускаше кабинета с широка крачка. Констанс се изправи и хвърли хладен поглед на Блеър.

— Ще се обадя на министъра. Искам да замени и двама ви. — Тя сведе очи към мен и добави. — Разочароваш ме, Филип. А аз уверявах Уорън, че никога няма да паднеш толкова ниско.

И тя величаво се отпрати към вратата, следвана от Тери.

Десет минути по-късно двамата с Блеър вървахме обратно към спирката на метрото. Тя беше прекалено ядосана, за да говори, а аз си пестях дъха, за да удържам на нейното темпо. Мълчанието продължи, докато слязохме на платформата, където тя се загледа напрегнато в мрачния тунел, сякаш се питаше дали влакът ще има неблагоприятното да закъснее.

— А сега какво? — попитах аз зад гърба ѝ. Никакъв отговор. — Мисля, че трябва да се върнем в министерството. По-добре ще е Еванс да чуе всичко от нас.

Светлините започнаха да примигват. Влакът приближаваше. Блеър ме погледна през рамо и каза:

— Тъкмо си мислех за Еванс. Опитвах се да си припомня как го каза вчера. Май беше нещо като „Филип е врял и кипял. Познава Капитолия. Опитът му ще ви е от полза.“ — Тя отново се загледа в тунела, после замислено повтори: — От полза...

— Нищо не можех да направя — казах аз.

— Можеше поне да се постараяш да ми го кажеш малко по-рано.

— Съжалявам, Блеър.

— Знаеш ли, щях да се справя с него, ако тя не го беше настроила. С такива типове винаги има начин да се справиш. Но за нея ми трябваше помощ. „Разочароваш ме, Филип“ — изрече тя, имитирайки гласа на Констанс, после добави: — Не си нито първата, нито последната, драга.

Откъм тунела налетя вятър, после влакът се появи, тласкан от мощните си електромотори. Камбанките обявиха отварянето на вратите и Блеър отстъпи назад, за да избегне навалищата.

— Ние бяхме женени — казах аз.

Тя изчака, докато последният пътник се отдалечи, после бавно се завъртя.

— Кои вие?

— Аз и Констанс. Хайде да се качваме.

Тя примига.

— Ти... и Констанс Йънг?

— Да.

— Женени?

— Точно така.

Камбанките прозвучаха отново.

— Да се качваме — казах аз.

Тя мълчаливо ме заобиколи и се отправи към една каменна пейка. Последвах я, понечих да седна, после се отказах. Влакът се отдалечи и останахме сами на платформата.

— Е — каза накрая тя, — поне вече не се чудя защо дадох на едно ново момиче толкова важна задача. Констанс май ще излезе права. Изглежда, из оная сграда наистина още витае духът на Хувър. — Мърморейки: „Насърчавали жените, друг път!“, тя разкопча чантата си и извади пакетче дъвка. — Отказах цигарите. Мислех, че ще е добре за кариерата ми. — Тя вдигна очи и се усмихна. — Хей! Сега мога пак да пропуша! Денят не бил чак толкова лош!

— Мислех, че Еванс ти е казал.

Тя направи съсредоточена гримаса.

— Хммм. Чакай да си припомня. Дали ми е споменал, че си бил женен за Констанс Йънг? — Тя затвори очи за момент, после поклати

глава. — Не... не, сигурно щях да се сетя, честна дума. Но поне за да знам колко лошо са ме прецакали, нека попитам дали с бившата мисис Баркли сте се разделили като културни хора, или един от двамата ви е зарязал другия. — Тя се усмихна лъчезарно и добави: — Знаем, че е много личен въпрос, но в момента пет пари не давам за чувствата ти.

— Констанс поиска развод и се омъжи за Уорън.

Тя кимна.

— Идеално. Още една причина да съсипеш кариерата на сенатора. Нищо чудно, че той издавя.

— Моята предубеденост трябваше да послужи за прикритие.

— Виж, това ми го казаха — кимна тя. — Мистър Неподкупност от противниковата партия. По някои места може и да се хванат на тази въдица.

— Биха се хванали из глухата провинция, но в този град политиката е груба игра. Трябваше им прикритие от професионалистите, от конкурентните кампании и медиите, а от тяхна гледна точка аз вече не съм в играта. Имах стойност единствено като жертва на любовен триъгълник. Дори и във Вашингтон никой не би повярвал, че ще си изкривя душата, за да помогна на Уорън Йънг.

Блеър ме погледна с нещо като съжаление. Не й се сърдех; наистина бях за окайване. Мистър Неподкупност. Разменил гордостта си срещу билет до Орегон.

Примигващите светлилки обявиха пристигането на нов влак и Блеър стана от пейката.

— Е, засега Мартин Грийн ни води с един на нула. — Тя протегна ръка. — Довиждане, Филип. Може пак да се срещнем.

— Отказваш ли се от случая? — попитах аз.

— Не. За да се откажеш от нещо, първо трябва да е твое. А нас ни отстраняват, забрави ли?

— Няма да ни отстранят.

— Няма ли?

— Ако ни изритат, из медиите ще се вдигне шумотевица в най-неподходящия момент.

— Имената ни още не са обявени. Медиите няма да разберат, че сме отстранени.

— Ще разберат, ако някой им каже.

— Не бих го направила — каза тя. — Не е в моя стил.

— Знам.

Блеър ме погледна с широко разтворени очи.

— Ти ли ще им кажеш?

— Няма значение какво ще направя.

— Не те разбирам.

— Важното е, че те не могат да бъдат сигурни какво ще направя.

Нямам кариера за опазване и това ме прави непредсказуем, а те си мислят, че съм и нестабилен. Еванс каза ли ти, че съм лежал в болница?

Свястно момиче беше все пак — дори не мигна.

— Да, каза ми.

— Е, като се събере всичко това на едно място, аз се превръщам в риск, какъвто не могат да си позволят.

Тя ме изгледа одобрително.

— Еванс имаше право. Наистина си врял и кипял.

— Засега шпионската теория изглежда правдоподобна. Трябва да държат журналистите настрана и да се надяват, че нещата не са такива, каквито изглеждат.

— А ти смяташ ли, че нещата не са такива, каквито изглеждат?
— попита тя.

— Не знам. Ще трябва да питаме Мартин Грийн.

На бюрото ми имаше три розови листчета със съобщения — и трите от Еванс, всяко следващо по-тревожно от предното. На третото пишеше лаконично: „Чакам те.“ Качих се горе и го заварих в креслото, зает с упражнения за релаксация.

— Вероятно трябва да чуя и твоя вариант — каза уморено той.

— Не мина добре.

— Разбрах. Първото обаждане беше от заместника... всъщност първите две обаждания. После позвъни министърът.

— Опитвахме се, Алан.

— А току-що ми се обади и Чип Търстън.

— Не го познавам.

— Той е от хората на Тони Гутиерес.

— И него не съм го чувал.

— Не си го чувал... колко време те нямаше?

— Шест месеца.

Той ме погледна с изненада.

— Шест? Мислех, че е било по-малко.

— Сто седемдесет и осем дни.

Еванс изсумтя.

— Само че ние не ги броим, нали?

— Точно така.

Всъщност бях почнал да ги броя чак някъде след стотния ден, когато осъзнах състоянието си и взех да се тревожа.

— Гутиерес е президентският човек в Капитолия, шефската връзка, тъй да се каже, а той чу доста неща за теб, и то съвсем наскоро. Доколкото разбрах, Констанс е минала през кабинета му като ураган. По гласа на Търстън останах с чувството, че току-що се е подмокрил.

— Да, беше доста ядосана, когато се разделихме.

— Госпожа сенаторшата е... решителна дама.

— Госпожа сенаторшата се е сблъсквала с доста гадости в този живот.

Той побърза да кимне.

— Разбира се, разбира се. Нищо не исках да кажа, Филип. Просто Констанс държи здраво юздите, това е. Много е преживяла... много сте преживели и двамата.

— Какво каза министърът?

— В общи линии, че няма да ви отстранява от разследването, но Йънг се бои, че ако изникне нещо отрицателно, ти ще гледаш да го изкараш по-черен от дявола.

— Малко е късничко да се тревожите за пристрастията ми.

— Знам, глупаво е, но в момента той не разсъждава логично. Беше готов да гласува с две ръце за стратегията, докато вярваше, че тия истории около Грийн са пълна глупост, но унгарската следа здравата го разтнесе.

— И сега какво ще ни правите?

— Трябва да ви държим настрана от действието.

— Орегон е на около пет хиляди километра оттук.

Той поклати глава.

— Ти оставаш на борда в случай, че открием невинно обяснение на новите факти. Тогава всичко ще влезе в релси.

— Да, по план. Сега остава само да открием невинното обяснение.

— План или не, ще ни откъснат главите, ако отстраним някого още от първия ден. Знаеш как се разчуват тия неща.

И той ме изгледа втренчено.

— Значи няма да ходя в Орегон. По-далеч ли ще ме пратите?

— Остави Бюрото да си води разследването. Ако нещо се закучи, например изчезне документ или някой свидетел заяви, че са изопачили думите му, ти не носиш вината. Както вече казах, твоята работа е да наблюдаваш. Срещаш се с агентите, изясняваш докъде са стигнали и пишеш кратки неутрални доклади, адресирани до мен. Знам, че си водил разследвания, и нямам нищо против, ако дадеш на Блеър някой и друг съвет. Шепни ѝ ги на ухо или пиши със симпатично мастило. Само недей да вършиш неща, които биха изглеждали като опит да прецакаш Йънг.

— Може да ѝ потрябва помощ в Капитолия.

— Така изглежда. Ако ѝ се наложи да ходи там, дръж ѝ ръчичката, но не се набивай в очи. Тя командва парада.

— Добре — казах аз и станах от стола. — Тя командва парада.

— Филип.

— Какво?

Той сниши глас.

— Ти как смяташ? Какво ти подсказва интуицията за Грийн?

Щом искаха да стоя настрана, сега бе най-подходящият момент да го сторя.

— Скаран съм вече с интуицията си — казах аз.

— Съвсем ли?

— От лекарствата е.

Когато се прибрах в кабинета, на бюрото ми имаше още едно листче. На него беше написано „агент Търнър“ и номер на клетъчен телефон. Свързах се с нея. Беше в колата.

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Да плувам.

— Това да не е някаква кодова дума?

— Не, физическо упражнение. Страхотно облекчава стреса. Днес ще счупя световния рекорд на хиляда метра.

— Сигурно си чула — казах аз.

— Че още не сме се отървали от горещия картоф ли? Ти беше прав. Впечатлена съм.

— Има обаче една малка промяна.

— Точно така, план „Б“, по който не подлежиш на обвинения. И кой остава?

— Ти ще водиш разследване, като се придържаш най-строго към фактите, а аз ще пиша неутрални доклади в същия дух. Каквото и да се случи, излизаме невредими. Какво си предвидила за утре?

— Заедно с още един агент отивам да разпитам задълбочено приятелите на Грийн. Кой знае, някой от тях може да поддържа връзка с него.

— Успех.

— Искам да те питам нещо.

— Казвай.

— Има ли още изненади, или вече знам за теб каквото трябва?

— За теб съм като отворена книга.

3

Не обичам да седя на скамейката до гроба на дъщеря си. Прекалено е далеч от надгробната плоча и посещението става някак безлично. Не можеш да водиш разговор.

Обикновено започвам от пейката, особено ако земята е студена или влажна. Но после подхващаме разговор и когато темите станат сериозни, неминуемо се приближавам. Казвам ѝ колко ми липсва, как понякога съм готов да се разплача в най-неподходящи моменти, но един ден отново ще бъдем заедно. Накрая винаги се озовавам на земята. Вадя куклата ѝ, за да види, че още я нося. Констанс искаше да сложа куклата в ковчега и когато я откри у дома, между нас всичко свърши. Не че иначе щеше да е по-различно, но онзи случай окончателно сложи край.

Разказах на дъщеря си за новата задача. Казах ѝ, че Констанс все още е много красива. Не споменах какво стана на срещата. Никога не ѝ разказвам лошите неща, за да не знае как се обърка всичко след нейната смърт.

В деня след срещата отидох навреме на работа, макар че на практика се водех отстранен. Върху бюрото вече ме чакаше голям плик, изпратен от Блеър. Вътре открих досието на Грийн с всички подробности, събрани от правителството, докато са го проверявали за достъп до секретни материали. Там бяха и данните на ФБР от „предварителните“ разговори с негови приятели и познати — опитът да се открие бързо решение. Второто, по-задълбочено разследване течеше в момента и в плика имаше копие от списъка на свидетелите. Тази сутрин два екипа по двама агенти (между които и Блеър) бяха започнали да работят от външния кръг към центъра на мишената — хората, които го познаваха най-добре, — като постепенно натрупваха сведения и навлизаха все по-дълбоко в темата.

Цяла сутрин се занимавах с четене и препрочитане, използвайки интуицията си, за да попълня недостига на данни за предполагаемия шпионин. Не беше трудно. Познавах биографията на Мартин Грийн, мнозина я познаваха. Роден в Бруклин, Ню Йорк, и израснал в едно предградие на Ню Джързи. Баща му бил статистик на застрахователна компания в Нюарк, а майка му — секретарка в местната синагога. Семейството много държало на образованието. Мартин бил един от онези академични рекордьори, които в гимназията гледат да не се сблъскат с някой от училищните побойници, докато бързат от репетицията на оркестъра към сбирката на Латинския клуб.

В Принстън продължил горе-долу както в гимназията. Присъединил се към младежкото еврейско дружество „Хилел“ и Германския клуб, но иначе странял от студентските компании. Четири години наред се спотайвал в стаята си в общежитието, хранил се в кафенето и през почивните дни редовно се прибирал у дома.

Заех се да търся признаци и следи от мъчително преживяване или решаващо събитие, което би могло да го тласне към измяна. Какво по-точно? Влиятелен преподавател? Лято в чужбина? Отхвърляне от страна на красива студентка или популярен младежки клуб? Това не беше онзи Принстън от „Слънце изгрява“. Ако Грийн е бил самотен, това вероятно се дължеше не толкова на еврейския произход, колкото на собствените му склонности.

Но каквито и страдания или неправди да го бяха връхлетели като юноша и младеж — всички пропуснати концерти и мачове, високомерните колеги, напразните надежди за покана в елитен клуб, — сериозният млад мъж от Ню Джързи в крайна сметка бе разбрал, както разбираме всички, че за всекиго има отделен връх и колкото по-късно го достигнеш, толкова по-висок и надежден е той. Кривата на живота му се извисявала към Вашингтон — обетованата земя за всеки амбициозен младеж, надарен с ум, енергия и твърдото желание да промени света. Започнал като сътрудник към Комисията за международни връзки на Конгреса и скоро умът и старанието го тласнали нагоре, отваряйки вратите към все повече и повече възможности за обществени изяви. Извън работата той се присъединил към една процъфтяваща синагога, която му предлагала не само духовна храна, но и възможности да разговаря за философия, политика и обществена отговорност с някои от хората, чиито възгледи влияели

пряко върху обществения дебат. След десет години във Вашингтон всички жизнени цели на Мартин Грийн изглеждали напълно постигнати стимулиращо обкръжение, удовлетворяваща и добре платена работа, чудесен приятелски кръг и интимна връзка с някоя си Даяна Морис.

Енергията на Грийн била безгранична. Той сякаш не се отказвал от нито една достойна кауза, а такива каузи имало много. Столицата страдала от всички проблеми на големия град и Грийн можел да ги види отблизо, почти без да се отдалечава от Капитолия. Дали нещо не го бе накарало да измени на страната, която му давала работа и препитание? Теди Рузвелт е писал, че „ужасяващата мизерия“ на големия град може да разпали съчувствието на един великодушен младеж и да го превърне в социалист или проповедник на най-безумни теории. Но от проповеди до действие има много път, а при всички плюсове във вашингтонския живот на Мартин Грийн би трябвало да се случи нещо изключително, за да го преобрази в предател.

И все пак нещо го бе накарало да избяга. Искан да бъда с Блеър, за да чуя от първа ръка разказите на хората, които го познаваха най-добре. Трябваше обаче да се задоволя със сведения от втора ръка, когато тя ми позвъни около пладне.

— Проведохме два разговора — каза Блеър. — И двамата са приятели извън работата. С единия се е срещнал като доброволен помощник в Музея на Холокоста. Другият е председател на кварталния съвет. И двамата го смятат за кандидат-светец... ако евреите имат светци де. Няма представа защо е изчезнал. Налагаше се да премълчим, че е заподозрян в шпионаж, но и да им бяхме казали, нямаше да повярват.

— Не са ли забелязали някакви странности в поведението му?

— Не. Какво мислиш за досието?

— Не видях нищо съществено, във всеки случай не и повод за държавна измяна. Изглежда, че животът му е бил идеален... поне доскоро.

— Знам. Много ми се ще да отмъкна мис Такач от улицата и да я поразпитам няколко часа.

— Тя под наблюдение ли е?

— Денонощно. Засега нищо. Никакви посещения на Портретната галерия, никакви подозрителни действия, никакво

нарушение на рутината. Не личи да ѝ липсва скъпият Марти.

— Смяташ ли, че между двамата е имало нещо?

— Едва ли. Не са се докоснали. Нито хващане на ръцете, нито милувки по бузите. Ако е имало нещо между тях, било е на чисто делова основа, само че точно там сега стои един голям въпросителен знак.

— Сигурно се чудиш какво са вършили заедно, ако не е било шпионаж. Може би нашата тайнствена унгарка наистина е осигурявала информация, както предположи Констанс.

— Предположи ли? На мен ми прозвуча по-скоро като обвинение. Така или иначе, няма никакви доказателства в полза на тази теория, а и една информация от унгарката би била доста встрани от текущите му задачи.

— А именно?

— Занимавал се е най-вече с процедурите. Как различните служби да координират усилията си, как да се постигне най-добрият баланс между човешки ресурси и свръхмодерни технологии. Такива неща.

— Какво си планирала за следобед?

— Още разговори. Сигурно пак ще ми обясняват какъв светец е.

— Много бих искал да дойда.

— Съжалявам, но ти си под домашен арест, забрави ли? Утре обаче можеш да напишеш първия си доклад. А сега трябва да приключвам. Дочуване.

Излязох в обедна почивка и хапнах сандвич в двора на министерството. Вече минаваше два и наоколо нямаше жива душа. Седнах до фонтана и обмислих вариантите си за следобеда. От досието на Грийн вече нямаше какво да се изкопчи, а мисълта да се върна в кабинета и да пиша доклад ме потискаше. Единственото разумно нещо, което ми хрумна, бе да послушам съвета на лекарите и да се пораздвижа. Излязох на Конститушън Авеню и завих на изток към Капитолия. Когато стигнах до Националната художествена галерия, вече имах готов план.

Според „Поуст“ днес следобед Сенатската комисия по разузнаване трябваше да има открито заседание. Директорът на ЦРУ щеше да дава обяснения за гафовете в някаква централноазиатска област с трудно произносимо название. Тъй като председателят Йънг

не искаше да трупа точки за сметка на Белия дом, на ЦРУ се падаше печалната участ да подлага гръб всеки път, когато президентският съветник по националната сигурност объркаше конците. Безплатното представление щеше да привлече всички сътрудници на комисията, тъй че канцелариите им в сената щяха да бъдат почти безлюдни.

След едно обаждане до „Личен състав“ охраната ме пропусна и няколко минути по-късно седях зад бюрото на Грийн и чаках вдъхновение свише. Ордите на Блеър вече бяха отмъкнали служебния дневник, компютъра и папките, но имах чувството, че обкръжението може да ми даде по-ясна представа що за човек издирваме. Работното му място представляваше ъглова килийка, отделена от останалите с две прегради от матирано стъкло и стомана, високи около метър и половина. По стената висяха грамоти, дипломи и благодарствени писма, възхваляващи неговата преданост към родината, общината и вярата. Към признателните организации спадаха Комисията по разузнаване, един приют за бездомни, група за събиране на храна и клиника за лечение на СПИН.

Върху перваза зърнах снимка на привлекателна млада жена, вероятно Даяна Морис. На бюрото имаше още една снимка — Грийн със сенатора и мисис Йънг. Беше направена по време на празненство на открито в резиденцията на Едуард Йънг — едно от най-фотографираните места в околностите на Вашингтон. Сенаторът и Грийн се усмихваха на Констанс, която весело размахваше ръка срещу обектива. Тя стоеше между двамата мъже — център на кадъра, център на вниманието. Всъщност би могло да се каже, че на снимката няма друг, освен нея.

— Мога ли да ви услужа?

Гласът ме стресна. На входа на килийката стоеше млада жена с очила на челото и пропуск, закачен на верижка около врата ѝ.

Извадих собствения си пропуск и го протегнах към нея.

— Филип Баркли. От Министерство на правосъдието.

Тя се вторачи в пропуска с унила физиономия. Едва когато заговори, разбрах, че е било опит да се овладее.

— Смятате ли, че Мартин е добре? — попита тя с треперещ глас.

— Полагаме всички усилия да го открием. В комисията ли работите?

— Аха. Тук съм само от шест месеца, но преди това работих седем години в Банковата комисия.

— И харесва ли ви тук?

— Далеч по-добре е. В банковата не се разбирах с един тип. Вечно ми погаждаше номера, затова накрая попитах административния помощник на сенатор Йънг дали би ми помогнал да се преместя.

— Разбирам.

— Преди да стане председател тук, сенатор Йънг работеше в Банковата комисия.

— Аха... Добре ли познавате Мартин?

— Разбира се. И двамата сме минали през Банковата комисия, макар че аз постъпих там преди него. Мартин дойде, когато разследвахме връзките на швейцарските банки с Холокоста. Това беше преди пет-шест години.

— Спомням си. Беше много интересно.

— Мартин е евреин.

— Разбирам. А вие сте Джени Кастелано, нали?

— Как разбрахте?

— Пише го на пропуска ви.

— О! — Тя сведе очи към пропуска.

— Джени, разговаряха ли с вас агентите от ФБР?

— Когато дойдох, аз бях в отпуск — отговори тя, продължавайки да оглежда пропуска. — Един от тях ми позвъни у дома да пита дали имам представа къде е Мартин. Казах му, че не знам. Той ме помоли да му позвъня, ако забележа някаква липса или нещо необичайно, когато се върна на работа. Попитах го дали е откраднато нещо, а той каза, че просто се опитвали да си съставят представа какво може да е станало. — Тя вдигна глава. В очите ѝ блестяха сълзи. — Може би си мислят, че е имало влизане с взлом и Мартин е пострадал.

— Длъжни сме да проучим всяка възможност — казах аз, — но не ми се вярва да е така. Може би просто е разтревожен от нещо и иска да се усамоти.

Лицето ѝ стана още по-унило. Тя опипа нервно пропуска и се озърна из килийката.

— Смятате ли, че нещо го е тревожило, Джени? — попитах аз.

Погледът ѝ падна върху снимката на перваза.

— На ваше място бих попитала нея.

— Това Даяна Морис ли е?

— Аха.

— Тя знае ли?

— Може би.

— Защо смятате така?

— Донякъде интуиция, донякъде заради нещо, което случайно чух. Имам добра интуиция.

— Е, интересува ме и едното, и другото. Бихте ли седнали.

Тя се озърна нервно, после седна и заговори, без да откъсва очи от вратата:

— Вечерта преди да изчезне, Мартин остана тук до късно.

— Това необичайно ли беше?

Тя се усмихна.

— Ние му викаме Реактивния заек. Понякога имам чувството, че не мога да му намогна в работата. А той си има и други задължения.

— Доколкото разбрах, много активно помага в квартала.

— Да, а нощем подготвя докторската си работа в Джорджтаунския университет.

— Докторат? Това е страшно много работа.

— Пише дисертация за това как различните страни са се справили с Холокоста. Аз му помогнах да получи материали от Банковата комисия.

— Обзалагам се, че е бил много благодарен.

— Мартин е невероятно умен. Има фотографска памет, наистина.

— Това не се среща често.

Тя кимна.

— И е много мил.

— Разказвахте ми за вечерта, преди да изчезне.

Тя пак се озърна към вратата и заговори по-тихо.

— Отивах по коридора към хладилника и зърнах, че лампата му свети. Дойдох да го питам дали да му донеса нещо. Той седеше срещу прозореца, ниско приведен над бюрото, и се държеше за главата. Разговаряше по телефона съвсем тихо.

— Видя ли ви?

— Не. Чак когато надникнах, разбрах, че разговаря по телефона.

— Добре. С Даяна ли разговаряше?

— Така предполагам.

— Защо?

— По тона му. Говореше съвсем тихо, нали знаете, като разговор между момче и момиче. Не е като делови разговор или, да речем, разговор с друг мъж. Както например вие говорите на съпругата си, нали ме разбирате?

— Какво каза?

— Не чух почти нищо, само една-две думи, но съм сигурна, че беше разстроен. Усетих го по-скоро от тона му, разбирате ли? От тона, от начина, по който седеше, от изражението му.

— Какво беше то?

— Почуках по стъклото и явно го изненадах, защото се завъртя много бързо. Изглеждаше ужасно разстроен. Попита ме какво искам и усетих в гласа му ярост и някаква... тревога. Казах му, че пак ще се обадя, и си тръгнах.

— Не си ли спомняте някакви думи?

Тя се загледа в пода, преди да отговори.

— Не, май съм запомнила само тона и позата му.

Избърса очи и аз ѝ подадох книжна кърпичка от кутията на бюрото.

— Добре, Джени, какво ви подсказва интуицията?

— Мисля, че тя му четеше конско или нещо подобно.

— Мартин често ли се караше с Даяна?

— Не знам. Виждала съм я само два-три пъти, когато се срещаха след работа.

— Джени, смятате ли, че Мартин е имал друга приятелка? Нали разбирате, друга връзка и тя да е узнала за това.

— Много момичета го смятат за голям хубавец, но не вярвам да е ходил с някоя. — Тя се усмихна и добави: — Единствената жена, на която наистина обръщаше внимание в службата, беше мисис Йънг.

— Защото е жена на началника — подхвърлих аз.

Тя поклати глава.

— Не, не беше това. Мисля, че наистина ѝ се възхищаваше. А тя много ценеше ума му — усещаше се. Когато тя идваше в службата, двамата вечно имаха за какво да разговарят. — Джени посочи снимката на бюрото. — Това е от нея.

— Хубава снимка — казах аз. — А мъжете? Според вас кой беше най-добрият приятел на Мартин?

Тя се позамисли.

— Може би Мичъл Глас.

— И той ли работи в комисията?

— Работеше. Преглеждаше бюджетите и поемаше всички сметки. Но се премести да работи за предизборната кампания малко преди да дойда.

Тя обеща да ми позвъни, ако се сети за още нещо, после ме остави сам в килийката. Записах си подробностите от разговора и хвърлих последен поглед към снимката на бюрото. Не помнех откога не съм виждал Констанс тъй щастлива.

Докато влизах в асансьора, бях се унесъл в мисли и забелязах кой е зад мен чак когато един познат глас произнесе:

— Значи наистина си имал мазохистка жилка.

Този път южняшкият акцент не звучеше толкова подчертано. Асансьорът отново спря и аз се отдръпнах, за да сторя път на потока от пътници, които запълниха пространството помежду ни, но през целия път надолу усещах погледа на Сандърс върху себе си. Помислих, че ще се наложи да обяснявам присъствието си тук. Той обаче само си проправи с рамо път през навалищата и се отдалечи. „Задник“, промърмори тихичко някаква жена, но Сандърс вече крачеше по коридора, сигурно търсеше телефон.

Минаваше пет следобед. Понесох се с потока от държавни служители, слизаци от Капитолия към домовете си, баровете, ресторантите и гимнастическите салони. Нямах кой да ме чака, тъй че закрачих обратно по Конститушън Авеню към Министерството на правосъдието и пътем минах покрай няколко автомата за продажба на вестници. Голямото заглавие от първа страница на „Уошингтън Поуст“ гласеше: „Министерство на правосъдието разследва изчезване на ветеран от Капитолия“. Докато чаках автобуса на Десета улица, прочетох останалите подробности през рамото на някакъв мъж. Цитираха се думите на сенатор Йънг, че е твърдо решен да стигне до фактите. Аз бях описан като „ключов свидетел в разследване на финансови злоупотреби по време на предизборната кампания преди четири години“. Историята продължаваше на следващата страница и

чаках човека да прелисти, когато иззад завоя със скърцане на спирачки изскочи черен автомобил. Зад волана седеше Блеър.

— Качвай се — каза тя.

Човекът с вестника погледна Блеър, после се озърна през рамо към мен. Заобиколих го и седнах в колата. Докато затварях вратата, той се ухили и подметна:

— Де да имах такъв късмет.

Блеър даде газ и потеглихме.

— У дома ли ще ме караш? — попитах аз. — Живея във Вирджиния.

Вместо отговор тя зави на юг и подкара към моста на Четиринайсета улица. Светна жълто и колата пред нас намали скоростта. Блеър свърна край нея и профуча на червено; напипах дръжката над вратата и се вкопчих здраво. След миг бяхме на моста.

— Спомняш ли си план „Б“? — попита тя. — Според който оставяш работата на нас. Знам, че е минал цял ден, откакто го обсъждахме.

— Да не би Сандърс да е позвънил на министъра?

Тя ме погледна рязко.

— Сандърс?

— Случайно се натъкнах на него. Не изглеждаше много щастлив да ме види.

— Господи, Филип, нещата вървят все по-зле.

— Не се ли е обаждал?

— Не знам какво е правил. Ние се свързахме с Комисията по разузнаване, за да уговорим още няколко разговора, и началникът на „Личен състав“ каза, че в момента си в кабинета на Грийн.

— Искях да огледам обстановката. За доклада.

Бяхме на моста, когато клетъчният й телефон иззвъня.

Тя го вдигна и кресна:

— Търнър. — Послуша малко и каза: — С мен е. Карам го у тях. — Нова пауза. — Знам.

И тя затвори. Известно време мълча навъсено, продължавайки да кара със същата бясна скорост. Чак когато стигнахме до задръстване, тя проговори:

— Не искам да ме отстраняват от този случай. И нямам желание да си търся нова кариера някъде другаде. Намерила съм си мястото,

разбра ли?

— Естествено.

— Тогава придържай се към програмата, дявол да те вземе!

— Смята се, че моето участие ще накара хората да повярват в доклада. Това няма да стане, ако от мен зависи само подборът на шрифта и междуредията.

— И си въобразяваш, че много ще ми помогнеш с влизането в кабинета на Грийн?

— Просто исках да усетя човека, това е.

— Е, усети ли го?

— Не знам. Дотук не виждам мотив за измяна.

Тя потупа облегалката.

— В джоба отзад има дъвка. Появиш ли се, моментално ме обзема желание да запаля цигара.

Извадих пакетчето, махнах хартията от една дъвка и я подадох на Блеър, без да свалям станиола.

— Живея в Спрингфийлд — казах аз.

— Точно така.

— Научи ли нещо днес?

— Свети Мартин може да е имал лични проблеми.

— С Даяна Морис?

Тя кимна.

— Жената, с която живее. Една тяхна приятелка ги видяла на някакъв годеж само две седмици преди изчезването. Грийн си тръгнал. Приятелката им казва, че двамата почти не си говорели и изглеждали нещастни. Даяна намекнала за скандал, но не пожелала да обясни причината.

— Е, ти сама каза, че може да е избягал след скарване с приятелката си. Нищо чудно да излезеш права.

— Това беше, преди да узнаем за унгарските му забежки, а и не ми харесва, че е толкова трудно да го открием.

— Все пак може да се окаже, че всичко е на лична основа.

Тя поклати глава.

— Случвало ми се е да скъсам. Но не съм изчезвала безследно. И момчетата си оставаха на място, само дето единият постъпи във военния флот. Ако Марти и Даяна са имали проблеми, най-вероятно това означава просто, че човекът е шпионин с домашни проблеми.

Четеш ли Дейтън и Лъо Каре? Всички шпиони си имат домашни проблеми. Риск на професията.

Няколко минути пътувахме мълчаливо. Мислех си за образа на Грийн, който постепенно се оформяше в ума ми.

— Беше ли популярна в колежа? — попитах аз.

Тя се озърна.

— Какво имаш предвид под „популярна“?

— Участваше ли в студентските дейности?

— Бях в отбора по плуване, в девическото дружество и ако искаш да знаеш, в МУСКЕТ.

— Това пък какво е?

— Театрална група. Представяхме мюзикли.

— Значи си водила пълноценен обществен живот?

— Не пишеха името ми по стените на тоалетните, но излизах с доста момчета. Накъде биеш?

— Ако наистина държи на Даяна или не е имал голям опит с жените, ударът може да е по-тежък за него, отколкото предполагаш. Заслужава си да го обмислим.

— Ще го обмисля — обеща разсеяно тя. — И тъй, къде живееш?

— Ето, в онова здание.

Сградата „Комодор“ се разпознаваше отдалеч. В безумен опит да придаде на творението си „оригиналност“ налудничавият архитект бе поръчал тухли с жълтеникав оттенък и отровно зелени пластмасови панели, подредени като мозайка между етажите. Изглеждаше тъй, сякаш някой е повърнал върху шахматна дъска. Блеър отби от магистралата и след малко спряхме пред входа.

— Кога ще разговаряш с Даяна? — попитах аз.

— В близките дни. Не възнамеряваш да ходиш при нея, нали?

— Не. Просто бях любопитен.

— Сериозно ти говоря, Филип. Не искам да ме изхвърлят заради теб.

Вечерта си легнах с мисли за Грийн. Сънувах, че съм на парти и стоя до Констанс и Уорън. Тя се смееше на всяка негова дума. А аз гледах и се чудех защо с мен никога не е била такава.

4

През следващите три дни писах окончателния вариант на доклада по въпроса за правото на граничните патрули да спират и обискират „подозрително тежки“ автомобили. Намирах си работа и стоях настрана от разследването на Блеър. Когато приключих, потърсих още нещо за писане и открих, че Еванс е преразпределил останалите ми задачи. Искал да се съсредоточа върху докладите за хода на следствието. Нямах представа какво ще излезе на бял свят.

Внезапният вакуум трябваше да бъде запълнен и като по магия върху бюрото ми изникнаха първите протоколи от разговорите на ФБР. Блеър и нейните колеги бяха разговаряли с повечето приятели и колеги на Грийн. Всички оказали необходимото съдействие; смятали, че става дума за поредното издирване на изчезнал човек — вярно, много важен и много търсен човек.

Никой не бил виждал Мартин, никой не знаел къде може да е. Появили се обаче някои потвърждения на теорията за „личните неприятности“. Една семейна двойка съобщила, че неотдавна двамата отказали в последния момент покана за вечеря; обясненията на Даяна били доста уклончиви. Други приятели казали, че през седмиците преди изчезването на Мартин той и Даяна не изглеждали толкова весели, колкото преди. Един стар колега съобщил, че когато чул за Мартин, първата му реакция била: „Скъсали са.“

Както бе предсказала Блеър, нямаше вести от полицията. Товарът падаше върху ФБР и високоволтовата линия на отговорността минаваше право през бюрото на агента, ръководещ всички участници в издирването на Мартин. Операцията бе впечатляваща. Всички роднини на Даяна и Грийн бяха поставени под денонощно наблюдение — истинско разхищение на работна сила, но то изобщо не можеше да се сравнява с огромната бройка хора, необходима за издирването на човек, който може да бъде навсякъде.

Не че Бюрото го търсеше напосоки. Подробният анализ на разходите на Грийн, допълнен с информация от разговорите, бе

осигурил психологически профил на човека навици, вкусове и предпочитания, — който позволяваше на ФБР да ограничи ловната територия. Изчезналият беше дете на градовете и гъсто населените предградия. Никога не бе живял в провинцията, нито пък бе ходил на летен планински лагер или армейско учение. Нямаше и познати из китните селца на Мартас Винярд и другите острови. В провинциална Америка щеше да бъде като риба на сухо, тъй че в съответствие със закона за вероятностите ФБР почти не обръщаше внимание на необятната мрежа от ферми, селца и градчета, която свързва големите градски области във вътрешността, а съсредоточаваше основните си усилия върху естествената среда на издирвания обект.

И не всички градове получаваха еднакво внимание. Целият живот на Грийн, от раждането до образованието и настоящата работа, бе минал на Източния бряг, следователно най-вероятната зона за търсене беше Атлантическото крайбрежие — от Вашингтон на север към Бостън и на юг към основните населени центрове на Шарлот, Атланта и Флорида. Втората зона обхващаше градовете по Тихоокеанското крайбрежие, познати и същевременно привлекателни със своята отдалеченост за един беглец от Изтока — Сиатъл, Портланд, Сан Франциско, Лос Анджелис и Сан Диего. В третата влизаха градове, за които имаше вероятност да са се запечатали в съзнанието му — Питсбърг, Кливланд, Чикаго, Сейнт Луис и Далас.

По правило неопитните бегълци гледат да се въртят около познати места и дейности. Не бе изненадващ изводът на ФБР, че вярата на Мартин е крайъгълен камък в неговия живот и благодарение на невероятните си възможности Бюрото задейства план за връзка с всяка синагога в страната. Синагогите в набелязаните градове бяха посетени от агенти; останалите получиха по факса бюлетин със снимка. Благодарение на вълшебните съвременни технологии, ако Грийн се появеше да търси духовна подкрепа, ФБР имаше добър шанс да узнае това.

Религиозният подход бе най-очевиден, но не и единствен. Обектът обичаше гръцка кухня, симфонична музика и бейзбол; снимката му достигна до всички гръцки ресторанти, концертни зали и бейзболни игрища. Той бягаше за здраве, проявявайки предпочитание към определен модел маратонки, каквито бяха намерени в гардероба

му. Всички спортни магазини в набеязаните градове получиха негова снимка и номера на обувките му: четирийсет и втори.

Отне ми около два часа, за да прегледам материала и да пристъпя към първия си доклад. Писането обаче не ми потръгна. Дълго се взирах в монитора, върху който самотно стояха думите „До“ и „От“. Не исках да пиша; исках да действам. По-точно исках да поговоря с човек, който наистина познаваше Мартин Грийн. За беда имах най-строга заповед да стоя настрана от свидетелите. Шансът изникна сам, когато прегледах списъка за разговорите на Бюрото и осъзнах, че са пропуснали евентуален източник на ценна информация. Започнах да разсъждавам логично: щом един човек не фигурира в списъка на свидетелите, значи не е свидетел, нали така? Следователно нямаше да наруша заповедта. Без да си давам време за колебания, аз незабавно позвъних в синагогата на Мартин, обясних кой съм и помолих да ме свържат с равина. Някаква жена тъкмо ми обясняваше, че не е възможно, когато я прекъсна мъжки глас:

— Кой е?

Чух стъпки, после нейният глас почна да преповтаря тихичко каквото ѝ бях казал. Мъжът веднага пое слушалката.

— На телефона равин Адлър. За Мартин ли става дума?

— Да, за него. Аз...

— Добре ли е той?

— Все още не сме го открили. Надявах се, че ще можете да ни помогнете в търсенето.

— Изцяло на ваше разположение! Какво мога да сторя?

— Бих искал да поговорим за Мартин изобщо. Никога не се знае коя подробност ще излезе полезна.

— Да, разбира се. Ще дойдете ли? Или аз да дойда при вас?

— Пристигам след двацет минути — казах аз.

Заклучих документите и хванах такси до центъра, щастлив, че съм напуснал кабинета и върша нещо полезно за следствието. Ако узнаех някаква интересна подробност, сигурно трябваше да я споделя с Блеър, която едва ли щеше да приеме формалното ми обяснение, че не съм нарушил категоричното ѝ нареждане. Но реших да се тревожа за това, когато му дойде времето.

Щом спряхме пред синагогата, по стъпалата дотича едър мъж на средна възраст с черни панталони и бяла риза с къси ръкави. Докато

плащах на шофьора, той протегна ръка през прозореца.

— Сам Адлър — представи се човекът, сграбчвайки дланта ми в своята.

— Филип Баркли. Благодаря, че се съгласихте да ме приемете тъй внезапно.

— За Мартин бих сторил всичко — отговори Адлър, отваряйки вратата. — Елате.

Той рязко се завъртя и изтича по стъпалата към входа. Равин Адлър имаше китки и бицепси на зидар, но се движеше като на пружини. Когато влязохме във фоайето, той се наведе да вдигне някаква картичка, паднала от таблото за обяви, после потърси свободно място между съобщенията за семинари, екскурзии, лекции и симпозиуми.

— Както виждам, доста работа вършите — казах аз.

— Синагогата ни е много активна — отговори той и натисна с палец няколко кабарчета. Отстъпи назад да огледа резултата, после ми направи знак да го последвам.

След няколко завоя наляво и надясно се озовахме в кабинета му зад светилището.

— Имаме чай — каза Адлър, докато ме настаняваше на стол пред бюрото. — Сокове и газирана вода също. Кафе няма.

— Не, благодаря.

— Какво искате да знаете за Мартин?

— Всичко, което ми кажете. Просто се мъча да го опозная по-добре и може би да си съставя хипотеза защо е заминал така изведнъж.

Равин Адлър ме погледна с изненада.

— Така ли смятате? Че Мартин просто е заминал?

— Напълно възможно. Откога го познавате?

— Откакто се присъедини към нашата общност. Мисля, че беше през втората ми година тук, значи стават... колко?... девет години? Десет? — Той сви рамене. — Кой да ги помни?

— Активен ли е?

— Активен? — възкликна равинът и завъртя очи към тавана. — Та той е навсякъде! Участва във всичко!

— Вече чух за това.

— И е умен! Говори иврит и други езици. Френски, струва ми се. И немски. Много умен. Познава и Тората. Това е еврейската Библия,

част от Библията. Онова, което вие наричате Стария завет.

— Да.

— Освен това се готвеше за магистърска степен по социална политика в Джорджтаун, знаехте ли?

— Казаха ми.

— Слушаше лекции по ценности, етика и социална политика.

— Звучи много интересно.

Адлър кимна възторжено и продължи да кима, обмисляйки какви чудеса още да ми разкаже.

— Майка му е работила в синагогата в Ню Джързи — добави той.

— Питам се дали не сте забелязали напоследък някакви промени в поведението му. Да е изглеждал разстроен или разтревожен за нещо?

— Не, но през последния месец рядко се виждахме. Сигурно е пътувал. Той има много важна работа, много отговорна.

— Значи не сте забелязали никакви промени?

Равинът се облегна назад.

— Промени — повтори замислено той, разтривайки бузата си. Помълча. — Целият живот е промяна — каза накрая той. — Идват хубави неща и ние сме благодарни за тях. Идват разочарования, тогава се вкопчваме във вярата и вършим каквото можем. Божията воля решава, а ние се радваме или устояваме.

— Мартин устояваше ли?

Равинът прехапа устни, после заклати глава като махало, докато обмисляше въпроса.

— Мартин е голям идеалист като мнозина младежи. Вижда всичко в черно и бяло. — Той размаха пръст срещу мен. — Това не е толкова зле. Библията ни учи: „Ти заповяда да пазя твърдо твоите заповеди.“ Има го и в Новия завет. „И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му.“

— Първо съборно послание на Йоана.

— А! Познавате Библията! От коя църква сте?

— Методист съм. Баща ми беше свещеник.

— Чудесно! Къде?

— В едно малко градче в Охайо, недалеч от Дейтън.

Той кимна доволно.

— Значи разбирате. Може ли да ви разкажа една история за Мартин? Така ще ме разберете по-добре.

— Моля.

— Когато учел в Принстън, се случила трагедия. Един младеж се самоубил. — Той отметна ръце нагоре. — Скочил от покрива!

— Това е ужасно.

— Ужасно — съгласи се Адлър. — Той бил пред завършване, чакало го чудесно бъдеще. Както разбирате, всички били дълбоко разстроени. — Равинът се приведе напред и сплете ръце пред себе си. — Мартин... е, той виждал нещата малко по-различно. Написал до университетския вестник писмо, че това е трагедия, но младежът е извършил грях спрямо Божиите закони.

Адлър се облегна назад и зачака реакцията ми.

— Сигурно си е навлякъл омразата на доста хора.

— Естествено, но такъв беше Мартин, разбирате ли? Черно и бяло, грешно и праведно. Как може подобен човек да работи там горе?

— Под „там горе“ имате предвид Конгреса.

— Мартин преживя много разочарования. Когато пристигна във Вашингтон, имаше куп илюзии. Кой ли ги няма?

— Какви бяха неговите?

— Обществена отговорност, способност на правителството да върши добро и тъй нататък. Обичайните илюзии на държавния служител. — Равинът въздъхна. — Младежи като Мартин си мислят, че разбират реалния свят, но всъщност не го разбират. Мисля, че най-силно го разочароваха законодателите.

— Дотолкова, че да напусне ли?

— Да напусне Вашингтон, искате да кажете?

— Или страната. Може да е намерил място с по-малко разочарования.

— Къде?

— Не знам. Какво ще кажете за Израел?

Изразителното лице на равина се сбърчи в знак на несъгласие.

— Той искаше да посети Израел, но това беше нормално любопитство, каквото изпитват повечето евреи. Нищо друго.

— А нещо за родината на прадедите му?

— Никога не е споменавал такова нещо.

— Някои негови колеги смятат, че е проявявал интерес към Централна Европа — Германия, Австрия, Полша, Унгария.

— Европа? Е, както казах, той знаеше френски и немски, но никога не е разговарял с мен за тези страни. — Адлър се позамисли. — Не, не вярвам да е напуснал. Ами родителите му? А имаше и приятелка във Вашингтон.

— Виждали ли сте я?

— Не, той не я водеше тук. Струва ми се, че не е еврейка.

— Говорил ли ви е за нея?

— Съвсем малко. Знам, че името ѝ е Даяна. Понякога той споменаваше къде са ходили, какво са правили, нищо повече. Май не ви помагам много, нали?

— Всичко може да бъде от полза. Позволете да попитам, къде бихте го потърсили вие?

Въпросът го изненада.

— Къде бих... — Той сви рамене. — Ами... той е от Ню Джързи, значи най-напред бих се обадил на близките му там, но вие навярно вече сте го сторили.

— Да. Някакви други идеи?

Той се навъси.

— Право да си кажа, трудно ми е да възприема идеята, че Мартин просто си е събрал багажа, без да се сбогува. Семейство, приятели, среда — всичко това е много важно за него. Той ценеше отношенията си с хората повече, отколкото общественото положение и материалните блага. Не е като повечето участници в политическия живот.

— Можете ли да ми кажете кога го видяхте за последен път?

Равинът се замисли дълбоко.

— За последен път... мисля, че беше, когато дойде да върне няколко книги. Мартин е ревностен изследовател на Библията. Избира отделни части, свързани с темите, по които работи, изучава ги и размишлява. И тъй, беше взел няколко книги за пророците и ги върна... през кой ден от седмицата изчезна?

— В петък.

— Ясно. Значи е било във вторник или сряда, сигурен съм. — Адлър вдигна пръст. — А! Може и да е знаел, че ще замине. Затова върна книгите тогава, вместо да изчака петък или събота.

— Напълно възможно.

Той поклати глава.

— Какво друго да ви кажа?

— Засега нищо, но ако се наложи, мога ли да ви позвъня?

— Разбира се, тук или у дома.

Той надраска на листче телефонните си номера.

— Благодаря, че ми отделихте толкова време, равин Адлър.

Той ме придружи до изхода. Стиснахме си ръцете на най-горното стъпало.

— Да ви повикам ли такси? — попита Адлър.

— Не, лекарите ми препоръчаха повече движение. Ще се поразходя.

— Зай гезунт — каза той.

„Бъдете здрав“, преведох си аз.

— Довиждане и още веднъж благодаря.

Тръгнах надолу по стъпалата, но внезапно осъзнах, че имам още един въпрос.

— Равин Адлър.

Той се завъртя.

— Да?

— Казахте, че Мартин е подбирал четивата по теми. На каква тема бяха последните книги, които върна?

Равинът се усмихна.

— На най-интересната — отговори той.

— А именно?

— Предателството.

От спалнята си в Охайо виждах надалеч. Нашата дървена къща беше построена върху хълм близо до ферма и наоколо се простираха безкрайни пасища. Проснат на леглото си, гледах един силос на хоризонта и в различни етапи от детството го оприличавах на различни неща — великан в далечна страна, космически кораб, фар. Харесваше ми, че винаги е на място, независимо от сезоните и годините — далечен сигнал, че всичко е наред.

Няколко часа след като бях посетил синагогата на Грийн, аз седях до прозореца в апартамента си и се питах дали онзи силос още е

там. Едва ли; напоследък всичко изчезваше. Някои неща не бива да се променят, казах си аз. Някои неща трябва да бъдат вечни. Любовта. Децата. И моралните ценности. Като далечен силос, по който да сверяваш пътя си. Може би точно това се е случило с горкия Мартин. Непрекъснато са му измествали силоза. А след като години наред ти местят силоза, вече на нищо не можеш да разчиташ, дори и на себе си. Такава е същността на измяната.

Звънецът издрънча — за пръв път, откакто се нанесох в апартамента преди две години. Вторачих се към антрето и звънецът издрънча пак, сетне някой нетърпеливо почука. Изтичах към вратата и се озовах лице срещу лице с Констанс. Беше облечена небрежно, а вързаната зад тила коса разкриваше диамантени обици с внушителни размери.

— Ще ме поканиш ли? — попита тя.

— Да, просто съм изненадан.

Отстъпих назад и тя се запъти към хола, говорейки в движение:

— Извинявай, че се натрапвам така, но както карах към къщи, реших, че трябва да поговорим. Хрумна ми изведнъж. — Тя извърна глава и се усмихна. — Май не съм се променила много, нали?

— Така изглежда — казах аз.

— Щях да ти позвъня, но клетъчният ми телефон не работи. Уорън казва, че трябва или да говоря по-малко, или да си нося резервна батерия.

Тя внимателно огледа дивана, преди да седне.

— Да ти предложи ли нещо?

— Недей да си правиш труда — отговори тя, плъзгайки поглед по голите стени. — След малко ще те оставя на мира. Знаеш ли, трябвало е да вземеш част от картините. Ако те интересуват, още ги пазя. — Погледът ѝ се върна към мен. — Моля те, Филип, седни.

Седнах.

— За какво искаш да говорим?

— Само че да остане между нас. Обещай.

— Водя разследване, Констанс.

Тя скръсти ръце.

— Ако не обещаеш, няма за какво да говорим. — Няколко секунди мълчахме и двамата. — Хайде, Филип, имам да ти кажа нещо, което можеш да узнаеш само от мен.

— Добре.

Тя въздъхна дълбоко и каза:

— Онези обаждания по телефона бяха до мен.

— Мартин се е обаждал на теб от кабинета си?

— Да.

— Защо?

— Няколко дни преди това бях на прием в галерия „Филипс“. На връщане спрях до службата на Уорън да взема документи за едно организационно пътуване. — Тя възмутено поклати глава. — Моя работа ли е да организирам нещата на щатско ниво? Не. Но имаме сума ти хрантутници, нали знаеш как е. Всеки дарител си има синче, което иска да се весели по време на кампанията, а после да получи кабинет в Западното крило и да учи президента как се управлява държава. И от цялата тайфа няма един, дето да знае как се водят сметки.

— И се наложи да отидеш до службата.

— Освен това щях да взема на Уорън една папка с информация за съвещанието на другия ден. Трябваше да е на бюрото му, но я нямаше и аз отидох да видя дали някой от персонала не може да ми помогне. Беше късно и нямаше жива душа. Само Мартин копираше нещо на ксерокса. Усети ме едва когато бях на две крачки. Подскочи чак до тавана... Знаеш ли, размислих. Ще ми дадеш ли чаша вода?

— Разбира се.

— Бутилирана ли е?

— Не, от чешмата.

— Имаш ли нещо друго за пиене?

— Диетична кока-кола, а може да имам и сок.

— Чудесно, една диетична кола.

Тя ме последва в кухнята и изчака, докато сложа лед в чашата. Халката на първата кутия се счупи, аз изругах наум и грабнах друга. През цялото време усещах погледа на Констанс.

— Мислех си да направя още нещо за гроба — каза тя. — Искам да засадя цветя, които цъфтят през цялата година, та да е по-пъстро.

— Не би било зле — съгласих се аз.

— Ти имаш ли някаква друга идея?

— Не, твоята ми харесва.

— Готова съм да обсъдя всяко предложение.

— Иска ми се пейката да е по-близо.

— Вече разговаряхме за това. Ако е по-близо, ще пречи на поддръжката.

— Разбрано.

— Ако имаше начин, щях да им кажа да я преместят.

— Няма нищо. — Подадох ѝ чашата и се върнахме в хола. — Казваш, че Мартин се стреснал — напомних аз.

— Меко казано, скъпи. Направо пребледня. Преди да си отворя устата, той вече бърбеше обяснения, че работел до късно, за да се подготви за заседанията, и нямало кой друг да му помогне. Хем говореше, хем бързаше да събере листовете на куп.

— Ти какво си помисли?

— Не знаех какво да си мисля. Реших, че може да е преснимал нещо за себе си или за приятел. Нали знаеш как злоупотребяват чиновниците. Навремето поне бяха само телефоните и копирните машини. А днес в работно време вършат борсови сделки по интернет, за бога!

— И какво стана после?

— Нищо. Той ми помогна да намеря папката и аз си тръгнах.

— А вечерта на трийсети август, точно преди да изчезне, ти се обади по телефона.

— Точно така. Беше разстроен. Мисля, че плачеше. Каза, че съжالياва. Попитах го за какво. Той каза, че е направил ужасна грешка. Точно това бяха думите му: „Ужасна грешка.“

— Какво е направил?

— Не каза. Но все повтаряше за ужасната грешка, а после промърмори нещо като „Не осъзнавах“, но не довърши. Сигурно някой е влязъл в кабинета, защото той прекъсна връзката.

— Но после пак се обади.

— След по-малко от десет минути. Каза ми, че съжالياва. Помислих, че се извинява, задето ми затвори телефона, но не беше това. Извиняваше се за нещо друго.

— И не каза ли какво е?

— Не. — Тя въздъхна. — Всичко е толкова тъжно. Той е чудесен човек, много усърден, с чувство за дълг. Един от най-умните, които съм срещала.

— Имаш ли представа защо ти се обади?

Тя ме погледна учудено, сякаш бе очевидно.

— Вероятно защото онази вечер го изненадах на копирната машина.

— Но защо да ти се извинява, след като не си знаела какво копира?

— Кой знае, може да е допуснал, че го подозирам. — Тя потропа с ноктите на едната ръка по ноктите на другата. Разпознах стария признак на раздразнение.

— Добре, а какво предполагаш, че е копирал?

Тя направи гримаса.

— Сигурно секретни документи.

— Това означава пробив в националната сигурност, Констанс. — Тя кимна, но не отговори. — Когато сътрудничката на ФБР заговори за шпионаж, ти отрече. И дори доста успешно я сложи на място.

— Минали работи — сопна се тя. — Ти какво очакваше, Филип? Да се съглася с нея ли? Сам видя, че Уорън не приема подобна възможност. За него това ще е краят на кампанията му.

— Може и да е прав. Защо ми разказваш всичко това?

— Защото истината ще изплува рано или късно, а за неговата кандидатура „рано“ е по-добър вариант. До началото на първичните избори все още има почти пет месеца, ще успеем да замажем нещата. Но ако твоят доклад се забави до края на годината, нямаме никакъв шанс.

— Повтарям въпроса: защо ми казваш всичко това?

— Не изглупявай, скъпи, не ти отива. Онази от ФБР вече вярва, че Мартин е шпионирал, а аз току-що ти дадох и доказателство.

— Което нямам право да разгласявам.

Тя раздразнено тръсна глава.

— Опитвам се да ти кажа, че не е задължително да влачиш историята до второ пришествие. Очевидно Мартин бяга и не иска да бъде открит. Прибави онова, което вече знаем, и ще стигнеш до явния извод, без да използваш моя разказ. Затова сядай да пишеш доклада. Пиши, че разследването продължава, но има всички признаци за шпионаж. Освен нас няма кой друг да те обвини в преднамереност, а ние ще си мълчим. Разбра ли? Няма да възразяваме по въпроса. Ще дадем мълчаливо съгласие, че логиката е на твоя страна. Ще изразим съжаление, ще вземем нови предпазни мерки и продължаваме нататък.

Констанс погледна настрани, отпи от чашата и зачака отговора ми. Когато се срещнахме за пръв път на преговори за законопроекти в сената, тя вече беше опитен играч и при необходимост умееше да прикрива целите си. По-късно, докато ходехме заедно и през първите години на брака, изглеждаше сравнително лесно да чета мислите ѝ и да я правя щастлива. През последната година тя стана като непробиваема крепост, прикриваща тайнствени чувства и мисли.

— Има и други засегнати, Констанс. Близките и приятелите на Мартин, да не говорим за самия него.

— Какво означава това? Няма ли да напишеш доклада?

— Длъжен съм да си свърша работата както трябва.

Тя стовари чашата върху масата и се изправи.

— Ти наистина си мръсник, Филип! Не опира до работата, просто искаш да си отмъстиш.

— Не е вярно.

— Друг път! — Тя взе чантата си и тръгна към вратата, но пак се обърна. — Знаеш ли какъв ти е проблемът, Филип? Слаб си. Винаги си бил слаб. Когато избухна скандалът, всички разбраха, че е пълна глупост. Нямахме да се откажат от всичко, за което са се трудили, за което са страдали близките им, само заради някаква си буря в чаша вода около нередности с набирането на средства! Само че ти не си като тях. Филип Баркли, примерното момченце. Бум! Край на кариерата. Хубаво ли ти беше, скъпи? Чувстваше ли се извисен морално, след като пушилката се разсея и всички си продължиха по пътя? Или се чувстваше като глупак?

— Ще помисля по въпроса.

Тя ме погледна за миг, преценявайки дали да извади по-остър нож. После се реши.

— И с детето беше същото.

— Престани, Констанс.

Но вече нищо не можеше да я спре. В очите ѝ заблестяха сълзи на ярост.

— Филип, примерното момченце! — Констанс козирува подигравателно. — Ти игра по техните правила... чак до края. Чак до скапания край! — изкрещя тя. — Скапаните доктори си изиграха ролята, сестрите си изиграха ролята и ти също изигра своята роля!

Защо не ми помогна да се боря с тях? Защо не ги накара да се постараят?

— Те направиха всичко възможно, Констанс. И ние направихме всичко възможно. Това, че се караше с тях през цялото време, нямаше да помогне. Само утежняваше положението за всички ни.

— Ти не се бореше с тях.

— Върви си, Констанс.

— Не се бореше, докато не стана твърде късно.

— Махай се.

— Повече няма да ми съсипваш живота! — изкрещя тя. — И няма да ти позволя да провалиш Уорън!

На излизане Констанс затръшна вратата. Отнесох чашата ѝ в кухнята, измих я и се наплисках с вода. Първо ми призля, после всичко наоколо се завъртя — обичайният пристъп. Подпрях се на перваза и впих поглед в хоризонта, за да ми олекне. Зърнах как долу Констанс се носи с открита спортна кола и разговаря по телефона.

5

Пак същият сън; никога не се променяше. Тътрех се по мрачен коридор със стаи от двете страни. По леглата в стаите лежаха хора и когато минавах край някоя врата, човекът отвътре ме поглеждаше, после извърещаше глава. От някоя стая долиташе глас и макар да не разбирах думите, нещо ми подсказваше, че това е послание за мен. Накъдето и да тръгнах, не можех да се приближа до гласа. После чух телефонен звън и това бе странно, защото ми се случваше за пръв път в съня. Ставаше все по-силен и по-силен.

Когато отворих очи, телефонът продължаваше да звъни. Посегнах да вдигна слушалката, но я съборих. После чух някой да произнася името ми и както бях замаян, реших, че най-сетне съм стигнал до гласа.

— Филип?

— Да.

— Филип? Много зле те чувам.

С огромно усилие докопах слушалката и я подпрях на ухото си.

— Да — повторих аз или поне се опитах да го повторя, но излезе нещо нечленоразделно.

— Обажда се Джон Хърли от „Уошингтън Поуст“.

— Джон?

— Точно така. Не сме разговаряли, откакто напусна Финансовата комисия. Как си?

— Добре.

— Няма да го увъртам. Тази седмица пускаме материал за разследването около Грийн. Ще кажем, че е издавал държавни тайни и това застрашава националната сигурност. Правителството го смята за беглец, а ФБР го издирва под дърво и камък. И накрая правим извода, че кампанията на Йънг е затаила дъх и чака да гръмне бомбата.

Една публикация в „Поуст“ можеше да означава много неща. Повече, отколкото бях в състояние да обмисля точно сега.

— Ало, чуваш ли ме?

— Откъде измъкнахте тая история?

Той се разсмя.

— Стига де, мой човек. Ще кажеш ли нещо, или не?

— Знаеш, че не мога да коментирам текущо следствие, Джон.

— Виж какво, старче, знам, че играеш по правилата, и не очаквам кой знае какви разкрития. Обаждам се, защото не искаме нито да засегнем някого повече, отколкото трябва, нито да се насадим на пачи яйца. Просто ми кажи, че съм сбъркал, и ще ти повярвам. Знаеш, че рядко правя подобно предложение.

— На твое място не бих прибързвал с изводите.

— Искаш да кажеш, че не е застрашена националната сигурност?

— Искам да кажа, че не бих прибързвал с изводите.

— Добре. Чух, че все още не се знае със сигурност дали Грийн е шпионин. Тогава да речем, че в момента това изглежда твърде вероятно.

— Не мога да коментирам нито едното, нито другото.

— А ако напиша, че е твърде възможно да има заплаха за националната сигурност, няма ли после да се наложи да връщам наградата „Пулицър“?

— Пак повтарям, не мога да коментирам.

— Става. Слушай, наистина съм ти благодарен. Искан да си изясня как стоят нещата.

— Тази седмица ли ще пускате материала?

— Аха. Гледай да стоиш по-настрана от сенатора и мисис Йънг.

И той затвори. Помъчих се да обмисля всички варианти на събитията през следващите двацет и четири часа, но преди да напредна с разсъжденията, отново хлътнах в онзи коридор.

Следващото ми събуждане бе предизвикано от глух ритмичен тътен. Покрай щорите се процеждаха слънчеви лъчи, значи бе минало доста време от разговора с Хърли, за който ми напомни слушалката върху възглавницата. Залитайки, се добрах до вратата и зърнах през шпионката специален агент Търнър. Изглеждаше много нещастна. Отворих тъкмо когато замахваше пак с юмрук срещу вратата. Тя се вторачи в мен и констатира:

— Не си мъртъв.

Стори ми се разочарована.

— Кое време е? — изграчих аз.

— Кое време е? — повтори тя и влезе, без да чака да ѝ направя път. — Не, дай да започнем от нещо по-съществено. Защо не попиташ кой ден е?

— Сряда — казах аз, като се опитвах гласът ми да звучи уверено.

— Сряда — повтори тя и огледа стаята. Взе шишенцето с хапчета, прочете етикета и попита: — Колко си взел?

— Не смятам, че лекарствата ми засягат ФБР.

Тя изсумтя и скръсти ръце.

— Добре, дай да се придържаме към служебните въпроси. Ти успя ли... Какво е станало с панталоните ти?

— Какво?

— Изцапал си ги с трева и кал.

— Защо си дошла, Блеър?

Тя ми подаде сгънат брой на „Уошингтън Поуст“.

— Заради това.

Разгънах вестника; оказа се, че днес е петък. От посещението на Констанс бяха минали над четирийсет и осем часа, а не си спомнях нищо, освен разговора с Хърли. В гърлото ми се надигаха киселини. Заглавието на първа страница гласеше: „Търси се избягал сътрудник от Капитолия“. Съобщаваше се, че според „осведомени източници, близки до следствието“, било обявено общонационално издирване на видния служител от Комисията по разузнаване Мартин Грийн, свързано с „предполагаема сериозна заплаха за националната сигурност“. Следваха мнения на представители от целия политически спектър как ще се отрази това върху успешната досега кампания на Уорън Йънг.

— Нося ти още един бюлетин — каза Блеър. — Издирва се и някой си Филип Баркли. Спешно го викат в Министерството на правосъдието. Има ли нещо, което трябва да чуя, преди да стигне дотам?

— Какво например?

Тя направи гримаса.

— Не съм ти враг, Филип. Работим заедно, спомняш ли си? По въпрос, засягащ националната сигурност. Еванс смята, че си изчезнал от снощи, но аз отидох до кабинета ти и разбрах, че те няма от

вторник. Липсват цели два дни, а ти явно не си състояние да попълниш празнотите. А отгоре на всичко откриваме празно шишенце от хапчета, кал и трева по панталона ти, свалена телефонна слушалка и което е най-важно — статия в „Поуст“, явно вдъхновена от човек, който има сметки за разчистване. Затова питам пак: има ли нещо, което трябва да чуя, преди да стигнем в министерството?

— Не.

Блеър се вторачи в мен; и аз се вторачих в нея.

— Майната му — промърмори тя и тръгна към вратата. — Ще те чакам отвън. На твоє място бих се избърснала... и не забравяй да си смениш панталона.

Не успяхме да стигнем до кабинета на Еванс. Блеър му позвъни предварително и той ни пресрещна в коридора.

— Министърът на правосъдието иска да види всички ни — съобщи уморено Еванс.

Мълчаливо се изкачихме с асансьора до петия етаж и тръгнахме към кабинета на Оуен Хюлет, министър на правосъдието на Съединените щати.

Има няколко ясно очертани пътеки към креслото на върховния юрист в страната. Едната е по служебна линия и обикновено минава през постове на прокурор, съдия или законодател. Другата изисква изключителни академични заслуги, задължително съчетани с политически нюх, центристски позиции и умение да избираш на кого да заложиш. Третата линия е частна практика във фирма с подходяща клиентела и дългогодишна финансова подкрепа на печелившата партия. Точно по този път бе минал Оуен Хюлет. Той дойде във Вашингтон от Уолстрийт и изглеждаше същинска карикатура на преуспял капиталист — с маникюр, солидно шкембе и двуреден костюм.

На петдесет и шест годишна възраст Хюлет бе имал дълга и плодотворна кариера във фирмата „Чатам и Бол“, преди да оглави Министерството на правосъдието. Всъщност обаче цели двацет и пет години не се бе занимавал с право в истинския смисъл на думата — нито появи в съдебната зала, нито взимане на показания, нито правни съвети, извънсъдебни споразумения или изграждане на стратегии. А

при последното му влизане в юридическа библиотека още не бе имало компютри. В огромните фирми лесно се намират адвокати, надарени с мозък, упоритост и здрав разум. Хюлет имаше една много по-ценна дарба — нюх за изгодата от политическите връзки. Още преди да стане младши съдружник, изпреварил конкуренцията, като минал под венчило с наследничката на двайсет и четвъртия по размери индустриален концерн в страната. Това докарало на фирмата хонорар от шест милиона долара годишно. Впоследствие движението из подходящите кръгове също се отразило добре на бизнеса и постепенно задълженията му се ограничили в кръга на любезните посрещания, телефонните разговори и посещенията на изискани ресторанти.

Богатството и достъпът до него привлича политиците. Постепенно и Хюлет влязъл в играта. Задачите му останали в общи линии същите: да протяга едната ръка на подходящите хора, а в другата да стиска претъпкан портфейл. Благодарение на него фирмата „Чатам и Бол“ постепенно засилила политическата си ориентация и се превърнала в приют за бивши държавници със солидни връзки. Един от тях се оказал бивш сенатор от Флорида, който използвал фирмата като платформа за старт към президентството. „Чатам и Бол“ — а покрай тях и Хюлет — ударили джакпота.

Не знам дали новият министър на правосъдието е имал някаква висша философия за ролята на закона в днешното общество или гениално видение за мисията на Министерството на правосъдието, но във всеки случай от гледна точка на подчинените му не се забелязваше подобно нещо. За ужас на мнозина, включително и собствените му юристи, министерството на Хюлет редовно заемаше позиции, клонящи по-скоро към вярност на партийната платформа и изборната политика, отколкото към върховенството на Конституцията и федералните закони. Не минаваше месец, без някое бивше съдебно величие да изкаже възмущение от „политизирането“ на министерството. Но когато се стигнеше до търпимост към изтичане на информация в пресата, подходът на Хюлет бе неизменен: всичко зависеше от това кому е изгодно. Еванс го знаеше много добре и вървеше по коридора, сякаш го чакаше зъболекарски стол.

Блеър беше само ядосана; откакто напусна апартамента ми, не бе изрекла нито дума и пътуването ни към града се оказа много неприятно. За да докажа, че съм невинен, трябваше да спомена

разговора си с Хърли, което само щеше да усложни положението. Той бе приложил старата тактика и в замайването си аз се хванах на въдицата. Ако те е грижа за някого, искаш да няма двусмислици, а аз още не бях готов да отпиша Мартин Грийн.

Една от секретарките ни въведе в личния кабинет на министъра. Хюлет седеше в края на малка заседателна маса. От дясната му страна беше заместник-министърът Дейвид Паркс, бивш старши съдружник в „Чатам и Бол“, доведен да се грижи за всекидневните административни проблеми на министерството. Що се отнася до Паркс, работата му си оставаше в общи линии същата и макар че би предпочел в държавната бюрокрация да има малко повече борба за оцеляване, той проявяваше истинска гениалност в откриването на нови начини да трови живота на подчинените си. В министерството му бяха лепнали зловния прякор „Секирата“.

Паркс говореше тихо и подчертаваше думите си с енергични жестове, а Хюлет кимаше. Тримата изчакахме да ни обърнат внимание и най-сетне министърът ни направи знак да седнем. Паркс рязко млъкна, облегна се назад и ни изгледа свирепо.

— Предполагам, всички сте видели днешния вестник — започна Хюлет.

— Да, господин министър — отговори Еванс.

— Тази сутрин двамата с мистър Паркс посетихме Едуард Йънг. Не беше много приятно. Той смята, че министерството е отговорно за саботаж срещу кампанията на сина му. Точно така го нарече — саботаж.

— Смята, че ние сме отговорни? — попита Еванс.

Паркс веднага го връхлетя.

— Вестникът споменава за източник, близък до разследването. Това означава човек от министерството или ФБР.

Той стрелна очи от Еванс към Блеър и пак към Еванс. Не ме погледна, което означаваше, че съм заподозрян номер едно. Така се вършат нещата във Вашингтон. Човек може да е мъртъв от месеци и години, преди да си чуе опелото.

— Но ние проведохме десетки разговори — каза Еванс. — Ако е посетил няколко свидетели, авторът би могъл да сглоби цялата история.

— Би могъл да съобрази, че се води издирване — възрази Паркс, — но откъде ще узнае за изнасянето на държавни тайни?

— Разпитвахме свидетелите за липсващи документи — каза Еванс. — Не е нужно кой знае какво въображение, за да се досети.

— Напротив, нужно е страхотно въображение.

Еванс нагазваше в опасни води. След като бе изтърпял да го сритат, Секирата искаше да ни го върне тъпкано и нещата навярно щяха да загрубейт, когато нетърпеливият Хюлет се намеси.

— Какъв е графикът? — запита неопределено министърът.

— По сегашния списък за разговори трябва да приключим до две седмици — отговори Блеър.

— Добре. Предполагам, че няма промяна в основните доказателства.

— Грийн е имал достъп до секретни документи, господин министър — каза Еванс, — но нищо не липсва. Няма преки доказателства за изтичане на тайни. Разполагаме само с косвени улики.

Министърът кимна доволно.

— След колко време можем да имаме окончателния доклад? — попита той.

Еванс изненадано вдигна вежди.

— Окончателният ли?

— Няма да позволим тази история да трови кампанията на час по лъжичка. Трябва да действаме.

— Не сме приключили с разследването — каза Еванс.

— Тя току-що каза, че разговорите ще приключат до две седмици — напомни Секирата.

— Само разговорите, сър. Но може би няма да узнаем със сигурност какво се е случило, докато не намерим Грийн, а...

— А дори и тогава няма да знаете — прекъсна го Паркс. — Човекът няма да си признае. Ще наеме адвокат и ще се обяви за невинен. — Той погледна министъра и добави: — Тази история може да се проточи с месеци. Докладът ни трябва сега, а доказателства за шпионаж няма.

Еванс отпрати възражението си към министъра.

— Това не е съвсем вярно, господин министър. Доказателствата са косвени, но става дума за среща между чужд агент и високопоставен държавен служител...

ПЛЯС! Паркс стовари длан върху масата и всички подскочихме.
— Не... бързайте... толкова... мистър — изръмжа той.

Лицето на Еванс пламна. Един помощник на министъра на правосъдието може и да не е сенатор или член на кабинета, но стои твърде високо, за да му бъде държан такъв тон, особено пред подчинени. Трепкащото мускулче върху бузата на Блеър издаваше, че и тя се чувства засегната заради него. Най-интересна обаче бе собствената ми реакция — пълно безразличие. Чудото на съвременната медицина — Филип Баркли е укротен.

— Кой, по дяволите, твърди, че е било среща? — попита заплашително Паркс. — Просто двама души са седнали на една маса в претъпкано обществено заведение.

Еванс заговори спокойно, опитвайки се да го вразуми.

— И двамата са изминали доста път, за да стигнат дотам, а няма признаци преди или след тази среща да са посещавали това заведение.

— И какво доказва това? Има цял куп музеи, където не съм стъпвал повторно. А дори да са се познавали... може да са били любовници или нещо подобно.

— Но те не са се докоснали — отвърна Еванс.

— Вие пък откъде знаете? — отсече Паркс. — По дяволите, нашите велики агенти може изобщо да не са забелязали как тя му лъска бастуна под масата.

Еванс смутено се озърна към Блеър, а министърът потупа Паркс по лакътя. Можех да им съобщя, че провинциалната им загриженост за нейното целомъдрие е напълно излишна, но както казах, бях загубил съпричастност към ставащото.

Еванс беше рядка птица — помощник-министър, който се е издигнал по служебен път. Целия си живот бе посветил на една институция, чиито ценности са изсечени върху камък в пълния смисъл на думата. Сега нямаше намерение да отстъпва.

— Все пак — възрази той — ние обикновено не даваме отчет в толкова ранен етап на следствието.

Не ми се стори много тактично, че натърти на „ние“; разцеплението между министъра на правосъдието и юристите от кариерата беше жива рана за министерството.

Секирата впи поглед между очите на Еванс като доберман, съзерцаващ пържола, а Хюлет потропваше с маникюра си по масата и

обмисляше как да предотврати бунта. Бях виждал десетки подобни сцени в Белия дом и Сената — новоназначени или новоизбрани началници в спор с бюрократи, които сякаш не схващат политическата реалност.

— Добре, добре — каза примирително министърът. — Според мен трябва да уравнивесим интересите на няколко страни: авторитета на собственото си министерство, общественото желание за съвместно разследване и интересите на един уважаван гражданин. — Той се приведе напред и кръстоса ръце върху масата, готов да произнесе присъдата. — В момента разполагаме с косвени улики: странно поведение, измислен претекст за напускане на работа, случаен съвместен обяд и няколко разговора от телефонни кабинети. Това не превръща мистър Грийн в шпионин. Може да е изневяра, макар че, доколкото знам, той има една от онези модерни връзки. Така или иначе, определено нямаме повод да съсипем шансовете на мистър Уорън Йънг за президентския пост. — Хюлет ни огледа един по един в търсене на несъгласие. Не забеляза такова и продължи: — Трябва да осъзнаем факта, че шпионажът е извънредно тежко престъпление и могат да минат години, преди да узнаем с достатъчна достоверност какво точно е станало.

— Съвършено правилно — обади се Секирата и плъзна поглед наоколо, готов да потуши в зачатък всеки опит за бунт.

— Разследването ще продължи докато помощник-министърът сметне за необходимо, но на мен ми се струва — той погледна втренчено Еванс, — че е имало неправомерно изтичане на информация, което създаде обществени... ъъ... недоразумения, и ние трябва да разчистим бъркотията, като обявим известните ни факти, а именно, че няма доказателства за изнасяне на сведения от Комисията по разузнаването. — Чак сега министърът ме погледна и каза: — За момента въпросът е дали мистър Баркли има готовност да състави и подпише такъв доклад.

Усетих как ме гледат Блеър и Еванс, докато отговарях:

— Да, сър.

— Добре — кимна министърът. — Ако искате, наречете го междинен доклад, но държа да е готов до две седмици.

Съвещанието приключи. Еванс се отпрати към кабинета си, а Блеър ме последва към моя. Затвори вратата и се облегна на нея с

разперени ръце. По прозорците барабаняха огромни дъждовни капки и шумът им отекваше оглушително в тясното и задръстено помещение. Седнах зад бюрото, отрупано с тридневни бюрокралични боклуци — розови листчета със съобщения, зелени компютърни разпечатки, сини циркуляри за противопожарни учения и здравни застраховки. Дневната светлина бързо чезнеше, погълната от прииждащи черни облаци.

— Трябва да поговорим — каза Блеър. В полумрака тонът ѝ прозвуча още по-зловещо.

— За какво?

— Трябва да знам. Ти ли си разговарял с „Поуст“?

— Да.

Тя заби поглед в пода и бавно поклати глава. През шума на дъжда едва чух следващите ѝ думи:

— Знаех, че си бил ти. Просто не исках да повярвам.

— Той вече знаеше всичко, когато ми се обади.

— Не, казал ти е, че знае. Просто е проверявал слух, заложил е капана и ти си се хванал.

— Грешиш.

— Нима? Кога ти се обади?

— Кога ли?

— Да, кога? Вторник? Сряда? Четвъртък?

— Какво значение има?

— За бога, Филип, защо ли те питам какво сте говорили, щом не помниш дори кога е било! — Тя хвана дръжката на вратата и отсече: — С удоволствие бих продължила разговора, но имам да свърша много работа, преди да напишеш доклада.

Обърна ми гръб.

— Кога ще разговаряш с Даяна Морис? — попитах аз.

Тя вече беше в коридора, но подаде глава и ме изгледа свирепо.

— Защо?

— Искам да присъствам.

— Благодаря, и сама ще се справя.

— Чудесно. Ти ще задаваш въпросите. Искам само да чуя отговорите. — По лицето ѝ усетих, че се кани да възрази. — Слушай, аз ръководя разследването и аз ще трябва да подпиша доклада. Не те моля, Блеър. Искам да присъствам на разговора.

Тя отново прекрачи в кабинета и се спогледахме.

— Утре в десет. В нейния апартамент — каза накрая тя и си тръгна.

6

— Даяна, къде смяташ, че е отишъл?

Въпросът увисна в тясното пространство между двете жени, седнали на дивана. Аз седях отсреща на меко кресло и наблюдавах уменията на агент Търнър. Тя бе проявила желание да се сближи колкото се може повече с жената, която познаваше Мартин най-добре, и само двайсет минути след запознанството успя да превърне официалния разпит в съчувствен интимен разговор. Добрата приятелка Блеър, дошла да изслуша разказа за изгубената обич на Даяна.

Ако не се брои левият глезен, нашата свидетелка изглеждаше горе-долу както очаквах. В доклада пишеше, че е родена във фермерско семейство от Небраска, че има диплома по комуникации от щатския университет и че искала нещо повече, отколкото можел да ѝ предложи родният край. След като стажувала при местния конгресмен в Омаха, тя решила да дойде във Вашингтон и станала част от миграционната схема, която поддържа държавния апарат. Имаше привлекателна външност — рубенсова фигура под облекло с консервативна кройка, бяла кожа, яркосини очи, блестяща тъмноруса коса и склонност да се усмихва. Не личеше да слага грим и не носеше бижута, освен сребърен пръстен на средния пръст. Приятелките ѝ я описваха като „добра“ и „грижовна“ и аз виждах, че наистина е така — външността, облеклото, държането, всичко в нея издаваше момиче от Средния запад, благоприличие и скромно. Седнала на дивана до Блеър Търнър, която бе пълна нейна противоположност, Даяна приличаше на учителка от детска градина, разговаряща с разтревожен родител. Добре ли е Мартин? Слуша ли? Не нарушава ли правилата?

Единствената странна нотка във външността ѝ бе татуировката над глезена — някакъв символ. На какво? Може би на нещо липсващо в Небраска, което я бе тласнало да търси приключения в далечния град. Бях готов да се обзаложа, че и Мартин го е зърнал. Не можех да си изясня какво точно е то и се питах дали и Блеър разсъждава над него, докато се взираше в свидетелката, която от своя страна

обмисляше съсредоточено въпроса къде е Мартин, сякаш не си го бе задавала непрестанно през последните две седмици. Накрая Даяна въздъхна и поклати глава.

— Нямам представа — каза тя. — Съжалявам. Дадох на вашите хора списък на всичките ни общи познати, както и на неговите приятели, за които знам.

— Проверяваме ги, Даяна — каза Блеър. — А дали има места, които да го интересуват, за които да ти е говорил или просто да е проявил любопитство?

— Искаше някой ден да посети Израел.

— Това е полезно сведение — каза Блеър.

— Веднъж планирахме екскурзия до Аризона, но Мартин не успя да си вземе отпуск.

— Кога беше това?

— Миналата пролет. Искрахме да посетим Тусон, Седона и Големия каньон. И двамата никога не сме пътували на югозапад.

— Аз съм живяла там, докато учех в гимназията — каза Блеър. — Баща ми служеше във Форт Хуачука. Правехме си излети в пустинята и слизахме със сал по праговете на Колорадо.

— И аз бих искала — кимна Даяна. — Мартин не обича реките. Мисля, че не умее да плува.

Крайбрежните градове незабавно скочиха надолу в класацията.

— Бих искала да те питам нещо лично — каза Блеър. Даяна скръсти ръце в скута си и кимна. — Между теб и Мартин всичко ли беше наред... преди да си тръгне, имам предвид?

— Мисля, че да.

— Живели сте заедно две години — отбеляза Блеър.

— Почти три.

— Почти три. Аз живях с едно момче малко повече от година. Има добри и лоши периоди.

— Така е.

— Трябва да те попитам нещо, само не ми се сърди. Смяташ ли, че може да е имало друга жена?

— Не — отговори твърдо Даяна и поклати глава. — Ние се обичахме.

— Значи не е имало какво да те разтревожи? Необясними отсъствия, странни обаждания или нещо подобно?

Опитваше напосоки, но налучка златната жила. Изражението на Даяна показваше, че Блеър е бръкнала в раната.

— Чух го да разговаря по телефона... веднъж.

— С жена ли?

Даяна кимна.

— Чух името.

— Какво име? — попита Блеър.

Чаках устните на Даяна да се раздвижат за произнасяне на звука, който щеше да затвори кръга. Пръстите ми се впиха в подлакътниците на креслото.

— Наоми.

— Наоми?

— Мисля, че беше Наоми.

— Коя е Наоми? — попита Блеър. Вместо отговор Даяна поклати глава. — Трябва да имаш някаква идея.

Даяна ме погледна за пръв път. Очите ѝ блестяха; опитах се да изобразя съчувствие.

— Не знам — каза тя с треперещ глас. — Наистина не знам.

— Ако е имало някакви проблеми, това не е ничия вина — увери я Блеър. — Тия неща просто се случват, това е.

— Но хората трябва да ги обсъждат — жално отвърна Даяна. — Ако единият ядоса другия с нещо, трябва да си поговорят.

— Права си — успокои я Блеър, — най-добре е да си поговорят. — Тя погледна записките си, после добави: — Да попитаме за нещо друго. Преди шест седмици Мартин е отсъствал от работа за няколко дни. Мисля, че е ходил някъде...

— В Ню Йорк — изрече глухо Даяна и започна да върти сребърния си пръстен.

— В Ню Йорк — повтори Блеър, отново погледна записките и кимна. Малцина знаеха, че Мартин е излъгал за целта на пътуването си. — Да, сигурно си права. А пък аз мислех, че е пътувал до Ню Джързи.

— Така казваше — отговори Даяна, продължавайки да върти пръстена. — Че имал да урежда някакви семейни дела.

— Но ти знаеш, че е бил в Ню Йорк?

— Да — тихо призна Даяна. Изглеждаше все по-нешастна.

Осъзнах, че съм се привел напред. Блеър обаче не изглеждаше изненадана.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Докато го нямаше, той се обаждаше всеки ден... на клетъчния ми телефон. Устройството показваше от кои номера звъни. Бяха нюйоркски номера. Записах си ги.

— Защо?

— Аз... не знам.

— Тревожеше ли те нещо?

— Той се държеше странно, преди да замине, и просто реших да ги запиша.

— Провери ли номерата? — попита Блеър. — За да разбереш откъде се обажда.

— Не.

— Ясно...

Сърцето ми подскачаше бясно. Попитай я, умолявах безмълвно аз, докато Блеър прелистваше записките си.

— Имам още един въпрос — изрече Блеър все тъй спокойно и бавно. — Извинявай за любопитството, но щом Мартин е казал, че има семейни дела в Ню Джързи, не се ли е тревожел, че може да разбереш истината, ако позвъниш на родителите му?

Без да откъсва очи от пода, Даяна отговори:

— Аз не им се обаждам.

Блеър кимна съчувствено.

— Според теб какво е правил в Ню Йорк? — попита тя.

— Не знам — отговори тихо Даяна. — Не ми каза и аз не го попитах.

Просто не искаше да признае истината. Защо му е на един мъж да лъже къде отива? Питай я, настоявах безмълвно аз.

Блеър утешително положи длан върху ръката на Даяна и тя най-сетне вдигна глава.

— Един последен въпрос и си тръгваме — каза Блеър с окуражаваща усмивка. — Пазиш ли още онези телефонни номера? Бих искала да си ги запиша.

Когато Даяна излезе от стаята, Блеър изобщо не ме погледна. От самото начало не ме харесваше, а след историята с „Поуст“ мнението й

за мен окончателно слезе под нулата. Отначало не давах пет пари за това, но нещата почваха да се променят.

След минута Даяна се върна с листче хартия — може би първата ни истинска следа.

Малко по-късно се озовахме на улицата. Блеър вървеше към колата си, а аз се влачех след нея.

— Може ли да поговорим? — попитах аз.

— Трябва да се връщам на работа — каза тя. — Разговаряй в движение.

Ускорих крачка, за да се изравня с нея.

— Какво мислиш за Даяна?

— Мисля, че приятелите им са прави — каза Блеър. — Връзката е почнала да се изчерпва.

— Кой е загубил интерес, той или тя?

— От пръв поглед бих казала той, но кой знае, може тя да му е изневерявала с момчето от съседната канцелария. Тази мис Небраска не е толкова елементарна, колкото изглежда.

— Има татуировка — напомних аз.

— Божичко, Филип, и аз имам татуировка.

— Къде?

Тя ме погледна строго.

— Много си дискретен, а?

— Извинявай, плъзна ми се от езика.

— Не смятам, че има значение — каза тя.

— Права си. Много жени имат татуировки.

Тя раздражено тръсна глава.

— Исках да кажа, че няма значение кой от двамата е загубил интерес. Не става дума за любовен триъгълник.

— Ами Наоми?

— Мене ако питаш, „Наоми“ сигурно е кодовото име на Магда Такач. Ако не е така, значи Мартин е кръшкал. Но ако тайната му връзка не е имала приятел боксьор, няма как да обясним изчезването му. А за случката в Портретната галерия изобщо няма обяснение. Всички улики говорят за шпионаж.

— Изглеждаш доста уверена.

— Бях уверена до тази сутрин. А това... — Тя потупа папката със записките — ме прави още по-уверена.

— Защо?

— Всички нюйоркски обаждания на Мартин са от телефонни кабинни. Познава се по номерата. Мистър Грийн е много тайнствен човек и едва ли е хвърлял толкова много усилия само за да заблуди Даяна Морис.

— Какво ще правим сега?

— Ще видим къде са кабините и ще поогледаме наоколо. Може и да открием нещо, но не ми се вярва.

— Така е — съгласих се аз.

— Както и да е, работим по дедуктивния метод, нали така? Открихме още един факт в полза на тезата, че Грийн е продавал родината си.

— В доклада ще трябва да го отрека — напомних й аз.

— Да, вчера ми каза.

— Смяташ ли, че трябваше да откажа на министъра?

— Действай както сметнеш за добре — отговори тя, гледайки право напред.

— Този случай трябваше да помогне за кариерата ти — казах аз.

— Ами ако съсипе тази на Уорън Йънг?

— Майната му на Уорън Йънг.

Все още я беше яд заради сблъсъка при сенатора. Явно имаше неща, на които държеше повече, отколкото на амбицията. Едновременно се радвах за нея и я съжалявах, защото способността да погазиш гордостта си е едно от най-важните условия за издигане в столицата. Можех да й го обясня, само че тя не беше в настроение да слуша съвети за кариерата си.

Стигнахме до ъгъла и Блеър зави надясно.

— Колата ми е натам — каза тя. — Бих те откарала, но не отивам към центъра.

— Няма нищо.

— Не съм казала на никого за разговора ти с „Поуст“.

— Благодаря.

— Но ако пропееш още веднъж, ще те накисна. Така да знаеш.

После ми обърна гръб и тръгна към колата си.

Въоръжен с разположението на телефонните кабинки и времето на всяко обаждане, взето от клетъчния телефон на Даяна, екипът на Блеър се хвана на работа в Ню Йорк. След двайсет и четири часа бяха проучили основно всички места. В понеделник вечер и трите следващи вечери Мартин се бе обаждал от една и съща кабинка, разположена на ъгъла на Девето Авеню и Двайсет и осма улица. Денем, в периода между вторник сутрин и четвъртък следобед, бе използвал три кабинки в центъра и две в по-отдалечени квартали. Едната се намиреше в Нюйоркската обществена библиотека — единствената кабинка, разположена в здание.

Информацията бе едновременно интригуваща и подлудяващо недостатъчна. Имаше ли някаква схема? И ако да, какво означаваше? Нюйоркската забелка на Мартин трябваше да има нещо общо със случая; използването на телефонни кабинки също. Но каква? Когато в понеделник потърсих Блеър за новини по следствието, тя беше в Ню Йорк и ми се стори уморена и недоволна.

— В радиус от две пресечки около всяка кабинка има хиляди магазини, служби и апартаменти — оплака се тя. — Само дете не сме почнали да лепим обяви по стълбовете. Виждали ли сте този човек? Опитвал ли се е да ви продаде държавни тайни?

— Има ли изобщо някакъв напредък? — попитах аз.

— Открихме хотела му, на няколко пресечки от кабинката на Девето Авеню. Мизерна дупка, наречена „Ланкастър“.

— Все още не разбирам защо преобладават уличните кабинки. В повечето манхатънски сгради има телефонни автомати.

— Ако са искали да проверят дали някой не следи Мартин, това е най-логичният вариант. Кабинките в центъра са около открити площи, където не е трудно да се осигури наблюдение, да речем, от някой висок прозорец. Могат да го насочат към кабинката, да проверят дали не води опашка, а после да му съобщят място за среща. Библиотеката има няколко входа и може да послужи за същата цел.

— Звучи логично, ако някой е замесен в такава история, да вземе предпазни мерки — съгласих се аз, — но да си вземе едноседмичен отпуск и да излъже за целта ми се струва доста рисковано.

— Заслугата е изцяло на Мартин — отговори Блеър. — Вероятно са го инструктирали да измисли нещо убедително и той се е постарал според възможностите си.

— Не смяташ ли, че умно момче като него би трябвало да има по-богато въображение?

— Имам една новина за теб, Филип — каза раздражено тя. — Истинските шпиони далеч не са толкова хитри както на кино, а понякога дори са адски плоски. Помниш ли Олдрич Еймс? Чужд агент в ЦРУ, а харчи пари като луд и си живее живота. Купил си огромна къща, за бога! И му се разминавало години наред. Сбърканото алиби на Мартин е дреболия. И не забравяй: всички са му повярвали.

— Вярно — признах аз. — А какво смяташ за всички тези обаждания до Даяна? Май не е имало чак такава криза във връзката.

— Нищо не смятам, защото, както вече ти казах, не вярвам положението на връзката им, каквото и да е то, да има нещо общо със случая. Но щом поставяш въпроса, може би ѝ се е обаждал, за да не го търси тя. Логично изглежда. Може би се е старал да не я тревожи, докато подготви бягството си. Или пък го е мъчила съвестта... кой знае?

Настана пауза и я чух как дава нареждания на някого от агентите си. Гласът ѝ звучеше властно, самоуверено, а в отговорите на агента долавях уважение. Да, никак не беше изключено Блеър Търнър някой ден да стане директор.

След малко тя се обади отново.

— Как върви твоят доклад?

— Ще се справя в срок.

— А как смяташ да обясниш телефонните кабинети? Не ти ли се струва, че заради тях изводите ти стават малко по-уязвими?

— Възможно е. Но пък, от друга страна, това доказва, че е имал навика да използва улични автомати, а всички обаждания са до приятелката му.

— Бива си те. Додето се усетиш, и вече ще си в Портланд.

— Недей да вадиш нож на умряло куче, Блеър. Не е смешно.

— А ти не ме будалкай, Филип. Застанал си на страната на Грийн.

— Какво означава това?

— Отъждествяваш се с него.

— Не е вярно — възразих аз не твърде уверено.

— Мартин Грийн, оазис на добродетелта сред моралната пустиня на Капитолийския хълм. Въпреки очевидните доказателства ти се

бориш срещу идеята, че ни е продал. Не го правиш заради портландската сделка и сто на сто не е заради Уорън Йънг. Какво си фантазираш? Че Мартин е напилал нещо истинско за Уорън, нещо далеч по-пагубно от шпионажа? Може би още един скандал около финансирането на предизборната кампания! Смяташ ли, че е дебнал кампанията на Уорън в Ню Йорк?

— Бил ли е Уорън в Ню Йорк през онази седмица?

— Да, събирал е средства. Първо мисис Уорън, после и двамата. Хей! Може би Мартин пише някакво изложение! Страшно би ти харесало, нали?

— Ако спреш да ме анализираш, може би ще намериш време да си изясниш за какво всъщност става дума.

— Не, Филип, аз вече знам за какво става дума. Знаем, защото ние тук събираме факти и ги разглеждаме обективно.

— Слушай, защо не се опитаме поне веднъж разговорът да е различен?

— Как така?

— Този път аз да имам последната дума.

Така и направих. Затворих телефона. Спорът с Блеър би бил неприятен, дори и да не бъркаше тъй умело в раната с този анализ на психиката ми. С факта, че някога бях заел много честна, много доблестна позиция, за което целият град се постара да ми разкаже играта. Дори онези, които одобряваха жеста, тайничко се опасяваха от извършителя му. След това, откъснат от колегите, а постепенно и от собствената си съпруга, намирах в целия свят една-единствена личност, която все още смяташе, че съм страхотен. Когато тя умря, Хъмпти Дъмпти падна от стената и всички кралски доктори не успяха да го съберат отново. Всеки ден Хъмпти се качва на автобуса до чистилището и мечтае за освобождение. А после изведнъж изниква интересен случай. Мартин Грийн, усърдният и добродетелен Мартин Грийн е изправил всички на нокти. Дали пък не мога да му помогна? Разбира се, стига това да ме измъкне от чистилището.

Но това не означава, че няма да гледам да измъкна от резултата нещичко и за себе си.

7

— „Йънг за президент“, добър ден.

— Добър ден. Мичъл Глас, моля.

След като изходът от разследването на Блеър бе предрешен, вече нищо не ми пречеше да започна свое собствено проучване.

— Мичъл Глас на телефона.

— Мичъл, обажда се Филип Баркли. Аз...

— Има ли някакви новини за Мартин?

— За съжаление не. Все още разследваме.

— О... Защо ме търсите?

— Доколкото разбрах, с него сте били приятели. Работили сте заедно в Комисията по разузнаване.

— Вече казах това на ФБР. Нямам ни най-малка представа къде е отишъл. — Чух как някой наблизко изрича името му. — Изчакайте малко, ако обичате — каза той и преди да отговоря, ме прехвърли на изчакване. Минаха цели пет минути, докато се обади отново без капчица извинение. — Има ли нещо друго? — запита нетърпеливо той.

— Само призовката.

— Призовка ли?

— Имам някои въпроси към вас и работя по много напрегнат график. Ако сте прекалено зает, за да поговорим в момента, тогава ще трябва да ви призова по съдебен ред.

— О... Може ли да се преместя на друг телефон?

— Действайте.

След няколко прещраквания той се обади отново.

— Извинявайте, мистър Баркли. Не исках да бъда груб, но тук съм под страхотен натиск. Занимавам се с финансовата отчетност на кампанията и работя по четиринайсет часа дневно, без почивни дни. Дори когато вляза в тоалетната, все ще се намери някой досадник да ме заговори през вратата.

— Май е по-тежко, отколкото в комисията.

— Така е, но поне има шанс за награда. Знаете ли, опитах се да го кажа на Мартин. Посъветвах го да дойде тук. Щом имаш шанс да работиш за човека, който сигурно ще е новият президент на Съединените щати, струва си да използваш случая максимално.

— Максимално?

— Какво ще направи за хората от Комисията по разузнаване, ако го изберат? Най-много да се яви на прощалното празненство. Но ако работиш в кампанията... е, пълководците винаги пускат армията си да плякосва, нали?

— Така е. Мартин не прояви ли интерес?

— Никакъв. Той винаги си е бил особняк.

— Мичъл, вие с Мартин сте били приятели. Забелязахте ли нещо особено в поведението му, преди да изчезне?

— Той не беше на себе си. Определено имаше нещо наум. Нещо го плашеше или тревожеше, но не знам какво.

— Смятате ли, че би могло да е свързано с приятелката му?

— Даяна ли? Не знам. По някое време мислеха да се женят, но не знам какво стана после. Мартин никога не говореше за това, а не вървеше да го попитам направо. Просто до някое време имаше такава тема, после край.

— Да не би да е имало и друга?

— Не знам. Той е симпатично момче, много възможности му се отварят, само че не ми е споменавал дали ги използва. Но пък, от друга страна, е много потаен. Може да е кръшкал всяка вечер, без никой да разбере.

— Май няма друг като него по тия места — казах аз.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Какво?

— Вярно ли е онова, дето го пишат по вестниците?

— Не знам. Вие как мислите?

Той мълча дълго, вероятно обмисляше отговора си.

— Знаете ли, откакто прочетох онази статия, обмислям всеки спомен за него. Мартин Грийн да е шпионин? Както казах, той е много потаен, тъй че в това отношение нещата пасват, но все пак ми звучи шантаво. Той сякаш искрено се вълнуваше — не само за работата, но и за хората. Как може човек да е доброволец за всяка дейност в полза на съседите си, а после да прецака всички ни?

— Като прикритие е страхотно, нали?

— Сигурно. Може би всичко е някаква сложна схема за проваляне на кандидата. И това е безумно, но не чак колкото шпионажа.

— Да провали Йънг?

— Да, знам, че е глупост. Тук сме наблъскани като сардини и нивото на параноята, включително и при мен, е хвъркнало до тавана. Започнах да обмислям всяка дума и постъпка на Мартин в търсене на скрит смисъл.

— Точно това се прави в подобни ситуации.

— Да, така е.

— И... открихте ли нещо?

Той се разсмя тихо.

— Не знам какво може да означава, но имахме странен разговор около седмица преди да изчезне. Не разказах за това на ФБР. Не че криех, просто го бях забравил.

— Добре.

— Всъщност... сетих се, но ми се стори, че няма връзка с въпросите, които задавах, разбирате ли?

— Разбирам. Продължавайте.

— Бях се върнал на Капитолия за прощалното празненство по случай пенсионирането на Ърскин. Това е конгресменът от Оклахома. Двата с Мартин стояхме в ъгъла и си приказвахме, когато изведнъж влязоха сенаторът и мисис Йънг, и... тъъ... нали я знаете...

— Разведени сме от години. Продължавайте.

— Добре де, влизат те като златната двойка в гимназията — героят от футболния отбор и неговата приятелка мажоретката. Уорън е висок, издокаран, с идеална прическа. Богат, сенатор, вероятно бъдещ президент и не стига всичко това, ами и води под ръка тази... богиня.

— Схващам картината.

— Хей, знам много добре, че всеки си носи отговорност за живота, но — дявол да го вземе! — той тип е пипнал голямата печалба в лотарията, нали?

— Така си е.

— Гледаме ги ние и аз подхвърлям на шега, че няма справедливост на тоя свят. Един човек обира всичкия късмет.

— А Мартин какво каза?

— Каза: „Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат“.

— Какво е искал да каже?

— Не разбрах. С това разговорът приключи, а когато имаш работа с Мартин, приключеното е приключено. Слушайте, отвън се е натрупал народ да ме търси. Има ли нещо друго?

— Само още един въпрос. Вие ли държите сметка за разходите по кампанията?

— Адски се надявам да е така. Иначе ще си имаме страхотни проблеми с Федералната избирателна комисия.

— Доколкото разбрах, Мартин не е работил по кампанията.

Гласът му изтъня.

— Хей! Никой не бива да пресича тая черта. Ако някой държавен служител се е включил в кампанията за сметка на данъкоплатеца, станало е изцяло без мое знание! — Той помълча, за да се съвземе, и когато заговори отново, в гласа му несъмнено звучеше тревога. — Казва ли някой, че има такова нещо?

— Успокойте се. Просто пиша доклад и трябва да проверявам всичко по два пъти. Разполагате ли вече с разходите за август?

— Имам компютърна разпечатка до края на миналата седмица.

— Защо не ми я пратите по факса? Може да ми потрябва, ако се наложи да изтъкна, че работата на Мартин за сенатора не е имала нищо общо с дейностите по кампанията. Вероятно се подразбира, но за всеки случай...

— Дадено, имате я след десет минути. И моля ви, обадете се, ако изскочи нещо ново.

— Непременно. Сигурно ще разговарям и с други приятели на Мартин.

— Естествено.

— Вероятно ще почна от Наоми.

— Коя е тя?

— Извинявайте, май не е Наоми. Не мога да го разчета. Така или иначе, ако излезе нещо важно, ще ви съобщя.

Когато бях прокурор, интуицията ми почти винаги излизаше права. Постепенно свикнах да вярвам на инстинкта си, дори когато догадката изглеждала невероятна, и така си спечелих репутация. Човек може да загуби кариера, семейство, престиж, дори вяра в себе си, но не и инстинктите.

— „Градски лимузини“. Да ви обслужим е удоволствие.

В гласа звънтеше уникалната смес от забързаност и светска умора, характерна за всички от бранша на услугите в Ню Йорк.

— Добро утро, името ми е Филип Баркли. Обаждам се във връзка с президентската кампания на сенатор Йънг.

— Да, сър. Кола ли желаете да поръчате?

— Не, не днес. С кого разговарям?

— С Майк.

— Майк, занимавам се с финансовите проблеми на кампанията. Пред мен има квитанция за кола и шофьор, предоставени на Констанс Йънг от осми до десети август.

— Разбрано. Има ли нещо нередно с квитанцията?

— Не, нищо нередно. Просто счетоводството има изискване да отделяме личните разходи от служебните. Питам се дали имате дневник с часове и маршрути, за да направя уточнения. Налага се да бъдем много внимателни.

— Изчакайте — каза човекът отсреща и вместо гласа му в слушалката прозвуча песен на Франк Синатра.

Провеждах телефонно разследване по списъка на разходите, който бях получил от Мичъл Глас. Открих, че по време на едноседмичния престой на Мартин в Ню Йорк Констанс е отседнала в хотел „Плаза“. В сряда вечер тя била основната атракция на приема за събиране на средства в „Армонк“, през целия четвъртък и в петък сутринта имала срещи с организаторите на кампанията в Ню Йорк и с други важни личности. В петък следобед долетял Уорън, за да се включат в съботния празник в имението на един от дванайсетте хиляди инвеститори, оставили своята дия върху топографията на Източен Лонг Айланд.

Двама души в град с осем милиона жители.

Отново се раздаде гласът на Майк:

— Готово, открих ги... Пътни листове за сряда, четвъртък, петък и... да, продължило е до петък вечер. Откарали са я на адрес в Саутхамптън и с това е приключило. Искате ли копия?

— Можете ли да ми ги пратите по факса?

— Да ви обслужим е удоволствие — повтори той. — Десет минути.

Тъкмо започвах да преглеждам пътните листове, когато ме прекъсна телефонен звън. Обаждаше се Еванс.

— Искам да направя нещо — каза той. — За съжаление отказ не се приема.

— Какво?

— Трябва да осведомиш Едуард Йънг за хода на следствието.

— Не.

— Ще те чака утре сутрин.

— Работя над поверителен доклад по разследване, Алан.

Това тук е Министерство на правосъдието и той не е крал, а най-обикновен гражданин.

Еванс замълча. Чувах го как прави дихателни упражнения.

— Добре — каза накрая.

— Добре ли?

— Само се чудя дали да пратя Секирата по дяволите, или да му кажа, че не ме слушаш. Резултатът ще е все същият, но при първия вариант загивам малко по-доблестно, не смяташ ли?

— Страхотна управленческа техника, Алан, да се правиш на заложник.

— Грубичка, но ефективна. Какво ново около жената-чудо?

— Жената-чудо ли?

— Още не мога да се сетя на кого ми прилича.

— В Ню Йорк е. Обиколили са телефонните кабинки, които е ползвал Грийн, но засега имат само най-обща изводи. В смисъл, че Манхатън е много голям.

— Все още има изгледи да спазим срока, нали?

— Аз си върша работата, а доколкото усещам, и тя държи здраво откъм нейния край.

— Не ще и дума. Познаваш ли Дийн Лъстигард от Бюрото?

— Не.

— Той ми разправи една историйка за нашата агент Търнър.

— Само без неприлични подробности, Алан.

— Не, не е каквото си мислиш. Било някъде през втората или третата й година. Отива тя заедно с още един агент, някой си Бродерик, да разпитат бившата приятелка на един беглец на име Тачър, който

убил пазач по време на банков обир. Както я разпитват, онзи Тачър изскача от другата стая и почва да гърми на поразия. Бродерик се просва на пода, а Търнър вади пищова и стреля два пъти. Лъстигард разправя, че в гърдите на Тачър имало две дупки, които спокойно можело да се закрият с монета от четвърт долар!

— Впечатляващо.

— Не забелязах, когато беше дошла тук, но според теб къде си носят оръжието жените агенти?

— Мисля, че нейното е на колана за жартиерите.

Еванс помълча, докато осмисли идеята.

— Оказа се, че е от армейско семейство — каза той. — Учила се от националния шампион по стрелба с пистолет или нещо подобно. Дийн разправя, че за онзи случай ѝ дали медал и оттогава поела нагоре. Как ти се струва, а?

— На твое място не бих я нарекъл жената-чудо.

Еванс се разсмя.

— Да, определено не е добре да си развалям отношенията с нея.

— Алан, билетът за Портланд е в чекмеджето ти, нали?

— Утре в десет сутринта те чакат в Двореца.

Едуар Лъожьон, елзасец по рождение, изплувал от Втората световна война бездомен и без пукната пара. Според официалната му биография около 1950 година вече бил натрупал малко състояние, „прехвърляйки стоки и материали от места, където били необходими, към други места, където били още по-необходими“. Емигрирал в Съединените щати, превел фамилията си, означаваща млад, на английски и започнал да прилага в процъфтяващата американска икономика уроците, усвоени от европейския черен пазар. Йънг бил привърженик на принципа на лоста — ресурси, капитали и сведения да се използват с максимален ефект. Когато инвестирал в някое начинание, правел го преди обществената заявка. Когато купувал имот, избирал ключовия парцел, необходим за бъдещ строеж. А когато било полезно да се знае нещо, научавал го пръв. През 1965 година вече се нареждал сред най-богатите хора в страната.

Той отрано разбрал разликата между богатство и власт, която представлява сбор от богатство и влияние. Властта може да улесни

натрупването на още по-голямо богатство. Нещо повече, богатство без власт е скучно и незадоволително. Йънг си поставил за цел да придобие влияние. Използването на принципа на лоста за постигане на влияние е самата същност на политиката, затова той започнал да подпомага кандидатите за общински и щатски постове, но скоро осъзнал, че е необходимо участие на национално ниво. Преместил се от Ню Йорк в Маклийн, щата Вирджиния, където построил копие на елзаски замък върху терен от петдесет декара, обкръжен с двуметрова железна ограда. Мястото скоро станало известно сред вашингтонските кръгове под названието Двореца и се превърнало във важна забележителност от политическия пейзаж. А от прозорците му в далечината се мерзелеел най-мощният лост на американската политика — Пенсилвания Авеню 1600.

Пазачът на главната порта огледа внимателно пропуска ми от Министерството на правосъдието, провери дали фигурирам в списъка на поканените и накрая ме пусна да продължа по дългата каменна алея до широк двор, където двама слуги ме насочиха към входа на гаража. Единият взе ключовете на колата, другият ме въведе в преддверието. Точно в десет без пет бях придружен до кабинета на Йънг. Кабинетът беше овален, но по-голям от онзи в Белия дом и с по-хубав изглед — през прозорците се виждаше река Потомак и градът южно от нея.

Останах сам и използвах случая, за да огледам сбирката американски картини от осемнайсети век, смятана за една от най-добрите в света. Те покриваха всички стени, с изключение на пространството зад бюрото, където висяха снимки на патриарха с всевъзможни големци. Огледах и тях. Представлявах истинска енциклопедия на американската политика през последните петдесет години, започвайки от вицепрезидента Никсън.

Точно в десет безшумно се отвори още една врата; тя се сливаше със стената и беше почти незабележима. Обърнах й внимание едва когато откъснах поглед от поредната картина и видях един старец, застанал на прага, да ме оглежда с кисела физиономия.

— Тъкмо разглеждах колекцията ви — казах аз.

Вместо отговор той се обърна да затвори вратата, което стори бавно и с известно усилие, после затътри нозе към креслото си. Отдръпнах се от картините и застанах пред бюрото.

— Филип Баркли от Министерство на правосъдието — представих се аз.

— Филип Баркли — повтори дрезгаво Йънг и ми направи знак да седна.

Той плъзна поглед към чаша вода върху сребърен поднос край десния му лакът. Хвана чашата с две ръце, отпи глътка и внимателно я върна върху подноса. Личеше си, че е на повече от осемдесет години. Беше мършав, с изтъняла пергаментова кожа, осеяна с вени и старчески петна, а около устата му имаше дълбоки вертикални бръчки, подчертаващи почти пълната липса на устни. С кичурите сивкавобяла коса от двете страни на главата и влажните очи, увеличени от дебелите лещи на очилата с черни рогови рамки, приличаше на престарял бухал.

Стана ясно, че чака да заговоря пръв.

— Министърът на правосъдието ме помоли да се срещна с вас.

— Хюлет — каза той.

— Точно така.

— Тук сте, за да ми разкажете за разследването — уведоми ме той.

— Да — отговорих аз. Той нетърпеливо ми направи знак да започвам. — Все още не сме открили Мартин Грийн.

Внезапната сила в гласа му ме изненада.

— Знам това — изрече свадливо той. — Ако го бяхте открили, щях да узная от вестниците.

— Имаме напредък в някои отношения.

Йънг небрежно махна с ръка и пак посегна към чашата. Изчаках го да отпие.

— Казвайте — заповяда той, докато оставяше чашата.

Разказах му за разговора с Даяна Морис, за кризите в отношенията ѝ с Грийн и подслушаното име Наоми. Описах тайното пътуване до Ню Йорк и използването на телефонни кабинки. Настроението на Йънг се колебаеше между досада и отвращение. Той седеше, пиеше по малко вода и тихичко си мърмореше.

— Това ли е? — попита той, когато млъкнах.

— Има още нещо. Грийн е седял на една маса със служителка от унгарското...

— Знам това — прекъсна ме Йънг и добави презрително: — Пак глупости. — Плъзна пръсти по полираната повърхност на бюрото.

Плътта му беше толкова тънка, че очаквах всеки момент да се разпадне. — Вие ще напишете доклад — каза той.

— Така е.

— И ще кажете, че тия шпионски истории не са верни.

Неволно се изчервих. Защо ли бях дошъл да му повтарям неща, които вече знаеше?

— Това ще е междинен доклад — казах аз. — Не се знае какви ще бъдат окончателните изводи.

— Вие вярвате ли, че онзи човек е шпионин? — попита Йънг.

— Аз само анализирам фактите. Засега разполагаме единствено с косвени улики и няма никакви доказателства за нарушение на държавната тайна.

Той кимна.

— Разбирам...

Отново настана тишина и той вдигна чашата, за да отпие още една глътка вода. Беше толкова съсухрен, че се нуждаеше от редовно напояване.

— Това е единственото, което трябва да докладвам — казах аз.

Вече се питах защо съм повикан тук. При слабия интерес, който проявяваше, би могъл да научи всичко от един телефонен разговор с министъра и най-вероятно бе сторил точно това.

Йънг остави чашата и замислено се вторачи в мен.

— Вие бяхте женен за Констанс — каза накрая той. — Затова ви възложиха тази задача.

— Знам — казах аз и се запитах до каква степен е участвал в това решение. Кой знае, може би идеята идваше изцяло от него. Можех да се окажа марионетка, провиснала на конци под тези костеливи ръце, осеяни със сини вени и старчески петна.

Йънг насочи поглед към града отвъд реката.

— Констанс много помага на Уорън.

— Тя е много способна — отвърнах аз, посягайки към куфарчето си.

Йънг се навъси.

— Тя е жена — докато търсеше подходящата дума, главата му се клатушкаше на тънката шия... — с апетити.

И той впи очи в моите, дебнейки реакцията.

Вдигнах куфарчето на коленете си.

— Ако няма нещо друго, което желаете да узнаете за разследването, трябва да се връщам на работа.

Той искаше да ме разпита за снаха си; усещах го по лицето му.

— Довиждане, мистър Баркли — каза накрая Йънг. — Ще чакам доклада ви с нетърпение.

8

В петък сутринта седях зад бюрото си и усърдно разкрасявах фактите. Един изпълнен с факти доклад от двайсетина страници би убедил всеки страничен наблюдател, разполагащ с време и желание, че си струва да го прочете. Във Вашингтон обаче нещата стояха по-иначе, тъй че докладът ми трябваше да има внушителен обем за деня, когато щяха да го хвърлят по масите или размахват пред телевизионните камери. Допълних липсващия обем с биографични данни, обстоятелства около случая и обяснения за какво ли не — от правилата за издирване на изчезнали лица до разузнавателните методи и възможности на страните от бившия Източен блок, работещи днес с ограничени средства и актуализирани приоритети. Вмъкнах дори няколко внушителни диаграми за използваните човешки ресурси и разходите по издирването. Четивото се оформяше като мрежа от факти и заключения, изградена в крайна сметка върху една проста предпоставка: ако читателят не бе склонен да смята Грийн за шпионин, нямаше да открие нищо, което да промени убеждението му. Разбира се, нямаше и нищо утешително за най-предпазливите по въпросите на националната сигурност. Моят отчет нямаше да реши въпроса веднъж завинаги, но щеше да изпълни основната си задача — да послужи на Уорън като спасителен пояс до края на първичните избори. А щом си осигуреше номинацията, той можеше да се заеме с въпроса за шпионажа малко по-отдалеч и от позиция на силата.

Някъде към единайсет Блеър позвъни да ми каже, че имало вероятност Грийн да е забелязан в Маями. В момента проучвали сигнала. Аз пък ѝ казах, че напредвам с доклада, но съм готов да спра работата, ако има напредък по случая. Споменах, че следобед ще излизам, и тя веднага наостри уши.

— Обещай ми, че няма пак да разследваш самостоятелно.

— Измъквам се по лична работа — отговорих аз, което беше напълно вярно, и побързах да добавя: — Трябва да тръгвам. Ако има някакви новини, остави ми съобщение тук или у дома.

Малко след дванайсет напуснах кабинета и хванах такси до аерогарата. Бях посветил утрото на служебните задачи и груповите усилия; сега пристъпвах към солова акция. Хванах самолета за Ню Йорк в един следобед и след кацането се добрах с такси до Манхатън. Денят беше горещ за септември. По улиците гъмжеше от бизнесмени с разкопчани яки и жени с рокли без ръкави и високи прически. Всички изглеждаха щастливи. Все още бе лято и — слава богу — петъчният ден отиваше към края си.

Пристигнах на ъгъла на Седемдесет и пета улица и Лексингтън Авеню трийсет минути по-рано. За да убия времето, обиколих близките витрини, изядох един хотдог и отново бях на ъгъла в три и петнайсет, когато се зададе лимузина „Линкълн“. Дясното стъкло се спусна надолу и аз надникнах в сенчестото купе.

— Вие ли сте Баркли? — попита отвътре пресипнал глас.

— Аз съм. Мистър Мърфи?

Засенчих очи, за да различа шофьора — мъж на около петдесет години с тъмен костюм, оредяваща бяла коса, дебел врат и трапчинка на брадата.

— Имате ли някакъв документ?

— Разбира се.

Подадох му през прозорчето служебната си карта. Шофьорът огледа снимката и после вдигна очи към лицето ми.

— Остарели сте — каза той.

— От слънцето е — отговорих аз.

Той натисна бутона за отваряне на вратата и аз седнах до него. Стъклото плъзна нагоре и жегата и шумът останаха нейде далече, прогонени от тъмните стъкла, климатика и тихия джаз от стереоуредбата. Двигателят работеше на празен ход, а Мърфи продължи още малко да оглежда картата ми.

— Благодаря, че приехте да се срещнем — казах аз.

— Няма проблеми — отговори шофьорът и най-сетне ми върна картата. — Беше ми по път. В четири и половина трябва да взема от центъра един редовен клиент. Всеки петък го карам до имението му в Хамптън.

Той хвърли поглед в страничното огледало, после вмъкна колата в автомобилния поток, устремен на юг. Държеше волана с две ръце и аз зърнах на дясната му китка златна гривна с името „Майкъл“, а на

лявата часовник „Ролекс“. Състоянието на носа и пръстите на дясната му ръка подсказваше, че в извънработно време си позволява да пийне по някой коктейл и да запали цигара без филтър, но ако не се брои биреното коремче, човекът изглеждаше здрав и стегнат.

— Инвестирате ли във взаимоспомагателни фондове? — попита той.

— По малко.

— Онзи тип управлява един от фондовете — „Бенчмарк“, „Бенчли“, нещо такова.

— Сигурно добре се справя, щом може да си позволи имение в Хамптън.

Той се усмихна и хвърли поглед към огледалото.

— В днешно време всички си позволяват имения в Хамптън, а лично аз бих избрал по-добри акции с ези-тура. Онези, дето управляват пенсионния ми фонд, би трябвало да бъдат обесени за глупост. — Спряхме на червен светофар и той се озърна към мен. — Значи разследвате, така ли?

— Аха. Изборите са догодина и сега търсим всички възможни нарушения на законите за финансиране на кампанията. Носят се слухове, че китайците пак почнали да раздават пари на всички кандидати. Трябва да проверим.

— Значи искате да знаете дали госпожата на сенатора не е бръкнала с пръстче в буркана със сладкото?

— Точно така.

Мърфи се разсмя.

— Ще ви кажа нещо, но без да ме цитирате.

Той ме погледна, очаквайки потвърждение.

— Говорете, ще си остане между нас.

— На оная кучка ѝ нямам вяра за пет пари. На всичко е способна.

— Според пътните листове сте я возили из града цели три дни. Не вярвам да е било забавно.

— В сряда я взех от летище Ла Гуардия и я откарах до някакъв лъскав козметичен салон в Ист Сайд, после до „Плаза“. По-късно отидохме в „Армонк“ на един от онези приеми, където хвърляш десет бона, за да ядеш прав. В петък я откарах на още един такъв купон в

Хамптън. Може там да е срещнала някой от вашите китайски приятели, но не съм ги видял.

— Едва ли, и на двете места е имало журналисти. Знаете ли да се е срещала с някого в хотела?

— На два пъти я чаках във фойето и не си спомням да са минавали китайци, но и не съм си правил труда да наблюдавам.

— Естествено. В пътния лист пише, че в четвъртък сте я откарали на друг адрес в Манхатън.

Той кимна.

— До „Блаженство“.

— Това ресторант ли е?

— Балнеолечебен център. В Сохо. Там ходят богатите дами да си обновят ноктите и кожата. — Той поклати глава и се подсмихна. — Но ще ви кажа нещо. Доста жени съм откарал дотам и на излизане изглеждат по-добре, отколкото на влизане, тъй че трябва да има нещо в тая работа.

— Сигурно.

Той се озърна към мен и каза:

— Изглеждате малко разочарован.

— Тъй ли?

Канех се да отрека, но той ме потупа по ръката.

— Чакайте, не съм свършил. Може и да не е китайската връзка, но, току-виж, се окаже интересно за вас.

— Какво?

— Докато отивахме към балнеоцентъра, спряхме на едно място. Дори не ни беше по път. Завихме обратно и подкарахме през целия град.

— Накъде?

— Към „Уолдорф-Астория“. Тук наблизко, малко по-нататък по Лексингтън Авеню. Тя остана вътре около час. Не знам с кого се е срещала.

— Знаехте ли, че ще отиде там, когато я взехте?

Той поклати глава.

— Не, тя също не знаеше.

— Как разбрахте?

— Тя си изпусна часа в балнеоцентъра. Но ѝ дадоха друг. След като се върна в колата, позвъни по телефона и им каза, че имала работа

и трябвало спешно да ѝ определят нов час. Май отговорът не ѝ хареса, защото се вкисна и нареди да повикат управителя на телефона. — Той поклати глава. — Между нас казано, жал ми е за сенатор Йънг. Ако е чувал и една десета от онова, дето трябваше да го изтърпи онзи управител...

— Как стана онази история с „Уолдорф“? Просто ѝ хрумна, така ли?

— Не, не беше така. Тя разговаряше с някого по телефона и я чух да казва „Уолдорф-Астория“. После ме попита за колко време можем да стигнем. Казах ѝ, че трябва да завием обратно и да пресечем града. При това натоварено движение може да отнеме трийсет до трийсет и пет минути. Това също не ѝ хареса. А аз какво да правя, по дяволите? В Манхатън сме все пак.

— Тя ли се обади, или ѝ позвъниха?

— Мисля, че ѝ позвъниха.

Замислих се дали да не проверя телефонните записи, но това беше сериозно начинание и в момента няхах време за него.

— Може ли да спрем пред „Уолдорф“? — попитах аз. Искам да се обадя по телефона.

— Използвайте моя, безплатно е.

— Разговорът е междуградски и имам служебна фонокарта — казах аз. — Освен това искам да надникна вътре. Ще отнеме само минута.

Наближихме „Уолдорф“ и той спря до тротоара южно от входа откъм Лексингтън Авеню. Влязох, прекосих фоайето, излязох през другия вход на Четирийсет и девета улица и се отправих към телефонната кабина на ъгъла — същински тотемен стълб от стомана и плексиглас. Уверих се, че е същата, която бе използвал Грийн, после се върнах пак през хотела към чакащата лимузина.

— Благодаря — казах аз на Мърфи, който гледеше в страничното огледало.

Шофьорът кимна, без да откъсва очи от огледалото.

— Май става нещо — подхвърли той.

— Какво искате да кажете?

— Виждате ли черния форд зад пощенската камионетка?

Камионетката беше паркирана до отсрещния тротоар, приблизително на еднакво разстояние от двете пресечки. В колата зад

нея седяха двама мъже и гледаха право напред.

— И какво? — попитах аз.

— Засада — каза Мърфи. — Повярвайте ми, разбирам от тия неща.

— Да не сте бивш полицай?

— Цели двацет и осем години, и то предимно в тукашния район. Онези двамата си седят в колата и се правят на разсеяни. Преди малко единият излезе и отиде до ъгъла да огледа.

Значи бе могъл да ме забележи до телефонната кабина.

— От нюйоркската полиция ли са? — попитах аз.

Мърфи поклати глава.

— Не, вероятно от някоя федерална служба, може би ФБР или Агенцията за борба с наркотиците.

Светофарът на ъгъла светна зелено и той отново се вмъкна в автомобилния поток. Черната кола остана на място.

— Какво друго искате да знаете? — попита Мърфи.

— По кое време имаше час мисис Йънг в балнеоцентъра?

— Точно в единайсет. Накара ги да я приемат в дванайсет и половина. Спомням си, защото имаше голям спор, че било по обедно време и трудно щели да я вкарат в графика.

Телефонът до „Уолдорф“ беше използван в десет и четирийсет. Вероятно Грийн бе позвънил на Даяна, докато е чакал Констанс.

— Вижте, много съм ви благодарен за информацията казах аз. — Ако се сетите още нещо за спирането пред „Уолдорф“, ще ми съобщите ли?

— Няма проблеми — отвърна с усмивка Мърфи. — Войната срещу престъпността никога не свършва.

В събота отидох на гробището. Констанс беше заета. На гроба имаше свежи цветя и повехналата трева бе заменена със зелени чимове. Бившата ми жена никога не се колебаеше между решение и действие, нито пък се задоволяваше с полумерки. Захванах се с цветята, макар че не беше необходимо — подреждах, приглаждах и през цялото време разказвах на дъщеря си какво съм прочел за морските лъвове в Националния зоопарк. Така и не бяхме успели да видим морските лъвове. Накрая споменах и за Орегон. Казах й, че пак

ще можем да си говорим, а всяка година на рождения ѝ ден ще идвам да я посетя. После приключих разговора с обичайното обещание, че един ден всички ще бъдем заедно.

След като свърших работата, аз легнах на скамейката, затворих очи и се заслушах в бръмченето на насекоми и самолети. Усещах студения камък под гърба си и топлината на слънчевите лъчи, проникващи през трептящите листа. После всичко наоколо постепенно изчезна, оставяйки само звука на собственото ми дишане и аромата на цветя.

По някое време ме събуди затръшването на автомобилна врата нейде наблизо. Вдигнах глава и видях как на петдесетина метра от мен носят махагонов ковчег към купчина прясна пръст. Затракаха още врати и след ковчегата се проточи черна върволица опечалени. Пак легнах и затворих очи и скоро монотонните молитви се сляха със звуците на природата. Чух смътно: „... раб Божи Робърт...“

Почивай в мир, Робърт. Requiescat in pacem.

Задрямах отново, докато ме разбуди хрущенето на лопати, захапващи купчината пръст. Близките и роднините си бяха тръгнали, оставяйки Робърт на грижите на непознати, които разговаряха оживено, докато го затрупваха. След няколко минути спряха и запалиха по цигара. Единият отиде до голяма чанта и извади отвътре хладилна кутия. Другите се събраха около него, прилекнаха и хвърлиха предпазливи погледи на всички страни, преди да си разпределят бирите. Известно време разговаряха, пиеха и пушеха, после изпразниха кутиите, метнаха фасовете върху клетия Робърт и се хванаха отново на работа. Аз станах, демонстративно им обърнах гръб и се отправих по пътя, който лъкатушеше през гробището. Крачех бавно, оглеждах датите по паметниците и автоматично пресмятах кой колко е живял.

С усилие насочих мислите си към следствието. Ако не се броеше историята в Портретната галерия, всички думи и действия на Грийн сякаш водеха към любовна история със съпругата на председателя. Пътуването ми до Ню Йорк в общи линии бе потвърдило това. Логично погледнато, една любовна история не доказваше, че Грийн не е шпионин, но шансовете да е прикривал две пагубни тайни изглеждаха почти нулеви. Ако Мартин успешно се е занимавал с шпионаж, тогава защо да рискува с една тъй опасна връзка?

Не, реших аз, било е любовна история, и то съвсем глупава. Горкият, праведен Мартин се мотае из Ню Йорк и чака своята възлюбена. Дори и в най-благоприятни условия една любовна история с жената на шефа би била мъчително нещо, но този шеф беше кандидат за президент, а въпросната дама... как го бе казал свекър й? Констанс беше жена с апетити. И през последната ни година заедно бе станало очевидно, че ги задоволява с някого — който по-късно се оказва Уорън.

Обиколих гробището и се върнах към скамейката. Обясних на дъщеря си, че ако свърша работата добре, ако не си изкривя душата, нещата могат да станат много трудни за всички ни. Казах й, че мама се е променила, че е преживяла много трудни времена, когато малкото й момиченце отиде на небето, и че понякога хората могат да се строшат също като играчките. После взех решение. От мен се искаше да напиша доклад, че няма доказателства за изтичане на тайни от Комисията по разузнаване и че Мартин Грийн не е бил шпионин. Това не представляваше цялата истина, но все пак бе чиста истина, а и имаше ли значение? Щях да довърша проклетия доклад, да напудря несъответствията и след месец да си събера багажа. Оставях Америка на сенатора и мисис Йънг; за себе си исках само късче от Орегон. А ако някой ден Мартин Грийн изникнеше с вой пред вратата на Констанс като някакъв съвременен вариант на Стаили Ковалски — е, това вече нямаше да ме засяга.

Тръгнах по пътеката към мястото, където бе спряла катафалката. Отдясно една жена в инвалидна количка стоеше пред бордюра и се чудеше как да преодолее петнайсетте сантиметра спускане. Не забеляза, че се приближавам.

— Мога ли да ви помогна? — попитах аз.

Жената се усмихна.

— Канех се да направя салтомортале от бордюра, но щом предлагате...

Спуснах я на пътя.

— Не е много достъпно място — казах аз.

— Ужасно е — отвърна тя. — Смятам да откроя гробище за инвалиди.

— Няма да имате конкуренция.

— Направо ще си умират за място там.

— О!

— Извинявайте, изплъзна ми се от езика — каза през смях тя. — Може ли да ви досадя още малко? Отивам в административната сграда да се обадя по телефона. Същият тип, който отговаря за бордюра, е забравил да изгради рампа там.

— С удоволствие.

Минах зад количката и я подкарах по пътя. Жената се озърна през рамо към мен и протегна ръка.

— Сюзан Едуардс — каза тя.

Имаше интересно лице — сърдечна усмивка, която подчертано контрастираше с твърдия поглед в очите. Тази жена умееше да оцелява.

Стиснах ръката ѝ.

— Филип Баркли. Много ми е приятно.

— Кого посещавате?

— Дъщеря си.

— Ооо! Кога е починала?

— Преди малко повече от три години. А вие кого посещавате?

— Съпруга си. Преди седем години катастрофирахме с автомобил. — Тя потупа подлакътниците на количката. — И сега съм на колела.

Оцених небрежния ѝ тон, както и факта, че споменаването на дъщеря ми не отприщи обичайния поток от съчувствие и разпит. На колко години беше? О, боже мой. От какво почина? О, колко ужасно. Колко време продължи? Кой я лекуваше? С каква терапия? И тъй нататък, и тъй нататък до неизбежното продължение: имам един приятел, чийто племенник... Ненавиждах подобни разговори. Ненавиждах ги и когато дъщеря ми лежеше в болницата. Не вдигах телефона. Отбягвах приятелите си. Бягах от всички онези загрижени физиономии и правех безплодни опити да се укрия в работата поне за ден, поне за час. Извинявай, в момента не мога да ти обърна внимание, закъснявам. Да, караме ден за ден. Да, нищо повече не можеш да направиш. Добре, непременно, много ти благодаря.

— Юрист ли сте? — попита жената.

— Личи ли си?

— Във Вашингтон щом носиш вратовръзка, значи си юрист. По каква линия работите?

— По държавна. Министерство на правосъдието.

— Това е важна работа.

— Не чак толкова важна, колкото много други неща.

— С престъпността ли се борите?

— Не, само пиша докладни записки.

— Съпругът ми работеше в антитръстовото законодателство. А вие?

— Не, много е сложно за мен.

— И за мен. Изобщо не го разбирах. Стигнах до фиксирането на цените, но по-нататък не успях.

Наближавахме административната сграда.

— Излъгах ви — каза жената.

— Така ли?

— Аха. Ще ми трябва още една услуга. Вътре има телефонен автомат. Ако щете, вярвайте, монтирал го е виновникът за бордюрите и рампата. Ако ми наберете номера на такситата, обещавам да не ви искам пари за разговора.

— Имам по-добра идея. Къде отивате?

— Благодаря, но вече достатъчно ви се натрапвах.

— Не бързам — казах аз. — С удоволствие ще ви метна, където искате.

Тя пак се разсмя.

— Веднъж един шофьор на такси едва не ме метна наистина. Горкият човек, уплаши се повече и от мен.

— Ще внимавам.

— Не се прибирам направо у дома. Първо ще отида в „Макдоналдс“ да си поръчам хамбургер с голяма порция картофи и ягоди и шейк. След гробището винаги ходя там и си поръчвам едно и също. Изобщо нямам представа защо. — Тя се извърна. — Вие имате ли представа?

— Защото е достъпно за човек с инвалидна количка?

Тя се усмихна широко.

— Шегаджия! Наистина ли сте юрист?

Отидохме до колата и тя ми показа как да я настаня и да сгъна количката. Десет минути по-късно бяхме спрели до гишето в „Макдоналдс“ и си поръчвахме обяд.

— Къде искате да хапнете? — попитах аз.

— Защо не тук, на паркинга? Можем да пуснем радиото и да послушаме музика.

Избрах място срещу магистралата.

— Вече знаете какво работя — казах аз. — А вие?

Сюзан изстискваше няколко пликчета кетчуп върху пържените си картофи.

— Защо не правят по-стабилни кутии? — промърмори тя. Помислих си, че не иска да отговори, но после тя захапа един картоф и каза: — Проучване.

— Какво проучвате?

— Правителствени програми, служебни правилници, отчети, статистика и тъй нататък. Работя в малка компания, извършваща проучвания за клиенти, които се интересуват от намеренията на правителството. В общи линии през половината време съм в библиотеката на Конгреса, а през останалата половина работя у дома по интернет. Чета купища правилници и други правителствени издания. Скучна работа, идеално лекува безсъние, но интернет е интересен. Просто нямате представа какви неща може да открие човек по мрежата.

— Така казват.

— Не си падате много по интернет, нали?

— Отгатнахте.

Разговорът секна. Хранихме се мълчаливо, докато тя каза:

— Е, писали ли сте напоследък интересни доклади? — Двамата се разсмяхме. — Май прекалявам! — призна си тя.

— Сега вече прекалявате — отвърнах аз.

— Добре, да зарежем докладите. Може ли да ви задам един личен въпрос?

— Какъв?

— Какво стана със съпругата ви?

— Разведохме се. Защо питате?

— Просто бях любопитна. Много съм пряма, нали?

— Няма нищо.

Тя отхапа от хамбургера, сдъвка залъка и каза:

— Някога бях срамежлива, но... човек превъзмогва някои неща, нали знаете?

— Знам.

— Те сякаш вече нямат значение.

— Просто научаваш кое е важното.

Тя кимна и вдигна едно картофче.

— Като хамбургерите и пържените картофи!

— И ягодовия шейк — добавих аз.

Откарах я до дома ѝ — красив пететажен жилищен блок в покрайнините на квартал Александрия. Поддържах количката, докато тя се настаняваше, после я избутах до входа.

— Да си разменим визитните картички — предложи тя. — Може някой път пак да си устроим подобно пиршество.

— Не си нося визитка, но ми дайте вашата.

— Всичко е тук — каза тя, докато вадеше картичка от портфейла си. — Телефон, факс и електронна поща. Достъпна съм по всички линии.

Кимнах, но не казах нищо. Благодарение на трите престоя в болница и купищата лекарства не бях излизал с жена, откакто се разведох, а сега не беше моментът да започвам връзка във Вашингтон. Тревожих се обаче, че тя може да изтълкува погрешно моята съдържаност. Въпреки цялата ѝ прямота вероятно нямаше много възможности да си уговаря срещи.

— Е, довиждане, Филип — каза тя изведнъж и подкара количката напред. — Благодаря за всичко.

— Сюзан.

Тя спря и завъртя количката.

— Да?

— Не се срещам с никого — казах аз. — Нямам приятелка.

— Разбирам — кимна тя. — Но ако си промениш решението, аз умея да слушам. А ако се наложи, мога да поема и говоренето, и слушането.

Когато се прибрах, на телефонния секретар имаше съобщение от Блеър: Не знам къде си, но дано да получиш известието навреме. Утре в девет сутринта имаш среща с министъра. Тогава ще узнаеш новината, но ако продължаваш да работиш по доклада, можеш да спреш още сега.

9

За последен път обмислих положението в автобуса. Първата възможност бе случаят да е приключил, но ако бяха открили Грийн, тя щеше да го каже направо. Втората възможност бе да са приключили с мен. Дали знаеха, че се скатавам от работа? Не ми хрумваше трета възможност, но се утеших с мисълта, че, така или иначе, дните ми във Вашингтон са към края си.

Влязох в малката заседателна зала десет минути преди определения час и се оказа, че съм пристигнал последен. В тишината се чуваше само гласът на министъра на правосъдието, даващ нареждания на секретарката, която се бе привела над рамото му и кимаше при всяка дума. Седнах до Блеър, която си водеше записки в бялото поле на някакъв доклад. Тя вдигна глава, изгледа ме безизразно и продължи да пише. Вляво от мен седяха двама сериозни сътрудници на министъра с шарени вратовръзки и еднакви къси прически — вероятно бивши служители от „Чатам и Бол“. Зяпах верноподанически шефа, но когато им се стореше безопасно, хвърляха по някое око и на агент Търнър.

Вдясно от министъра седеше Секирата, килнал глава под странен ъгъл, за да слуша гласа на господаря си. Сякаш за да осигури някаква порочна симетрия, отляво бе седнал Джарет Сандърс, вероятно дошъл да напомни на всички кой се интересува от политическата страна на случая. Присъствието му потвърждаваше, че предстои нещо неприятно.

Настанен между Сандърс и Блеър, горкият Еванс нервно опипваше писалката си и не смееше да погледне Секирата. Той не притежаваше нищо друго, освен интелигентност, съобразителност и огромна трудоспособност, благодарение на които бе достигнал предела си в политическата йерархия. Може и да беше наясно с играта и на по-горно равнище, но нямаше необходимите способности. Най-смешното бе, че някога аз преуспях в тази игра. След няколко години из периферията бях стигнал до своеобразно примирие с политиката на

силата, когато реших, че истинската система за контрол и баланс не е между отделните клонове на правителството, а между неговите служители, отдадени изцяло на собствените си интереси, и онези, които отстояваха принципи. Системата се нуждаеше и от двете породи, а себе си виждах като един от онези балансьори, които поддържат държавното управление върху въжето, докато то пълзи от конгрес към конгрес и от правителство към правителство. Тази среда обаче е динамична и аз постепенно задълбах в нея дотолкова, че да узная къде са прословутите кирливи ризи, но не чак дотам, че да лъжа по въпроса. В столицата тази територия е ничия земя.

— Всички сме налице — обяви министърът, — тъй че хайде да започваме. Съжалявам, че ви извиках в неделя, но по случая има напредък и агент Търнър ще ви осведоми.

Блеър раздаде на всички по един пакет документи. Министърът, Сандърс и Секирата не докоснаха своите, което подсказваше, че вече е имало съвещание в по-тесен кръг. Документите бяха банкови извлечения от една малка спестовна каса в Ню Джързи. Сметката беше на името на Мартин Грийн; адресът — къщата на родителите му. Извлеченията започваха преди три години със сума малко над двеста долара. Освен трупането на дребни лихви нямаше други промени до последното извлечение, което отбелязваше внасянето на петдесет хиляди долара четири дни след изчезването на Грийн.

— Грийн е имал тази сметка от гимназията — обясни Блеър. — Тя не се споменава никъде във финансовите му декларации и молбите за кредити, защото съдържа съвсем малка сума и не е използвана никога. Последната вноска е направена от банка в Лихтенщайн. Опитваме се да проследим превода, но не се надяваме на успех.

— Заплащане — произнесе се министърът.

— Такава е и нашата теория — съгласи се Блеър.

— Мръсникът ни е продал — провлече Сандърс.

— Парите още ли са там? — попита Секирата.

— Да, до последния долар.

— Според вас защо? — попита един от стриганите. — Той е изтеглил всичко от сметката си във Вашингтон.

Всички зяпнаха нахалния сътрудник, докато Блеър отговаряше, гледайки право към председателското място.

— Петдесет хиляди долара са много пари, господин министър. Ако ги изтегли, привлича вниманието, а и не е удобно да носиш такава сума. Ако ги скрие някъде, ще трябва да се връща за тях, което не е много благоразумно за беглец. А ако просто ги прехвърли в друга банка, ще трябва да си открие сметка и пак рискува да привлече внимание. Най-доброто е да ги остави, където са си и да се надява, че няма да забележим.

— Как ги открихте? — попита министърът.

— В събота местното ни бюро е получило телефонно обаждане от жена, която не пожелала да се представи, най-вероятно банкова служителка. Била прочела историята във вестниците и искала да им съобщи за сметката.

— А напредваме ли по въпроса какво им е дал срещу тези пари?

— Грийн е имал достъп до много материали, които биха заинтересували унгарците. Някои разузнавателни преценки се оказаха разместени в други папки. По принцип само една секретарка се занимава с тях и тя уверява, че не би допуснала подобна грешка. Върху материалите открихме отпечатъците на Грийн.

— За мен звучи адски убедително — заяви Секирата.

— Абсолютно — съгласи се министърът. — Случаят е пределно ясен.

— Щом прилича на патица и грачи като патица... — добави Сандърс.

Стриганите кимнаха утвърдително.

Еванс се изкашля. По измъченото му изражение разбрах, че не е съгласен.

— Какво има? — попита министърът.

— Господин министър, ако Грийн е имал достъп до тези документи, отпечатъците му не доказват нищо. Става дума за канцеларска грешка и... нещата не са особено убедителни.

Имаше право, разбира се, но бе избрал най-неподходящия момент. Когато политиците се разпалят, най-добре е да ги оставиш да изтрезнеят, преди да им поднесеш горчивата истина.

Първата реакция бе атака от страна на Секирата.

— Имаме работа с шпионин, а не с идиот — изрече заплашително той с явен намек, че някой друг бе заслужил последния

епитет. — Той няма да краде секретни документи. Ще ги изкопира, когато наоколо няма хора. Какви доказателства очаквате?

— Разбирам това — отговори виновно Еванс. — Просто изтъквам, че няма да е особено убедително за съдебните заседатели и...

— С това ще се занимаваме друг път — прекъсна го министърът. — Имаме си по-важни грижи от мнението на съдебните заседатели. — Той помълча, сякаш обмисляше въпроса наново, после каза: — Тази история с банковата сметка променя нещата изцяло. Сега имаме доказателства за нарушаване на държавната тайна и бих казал, че заплануваният междинен доклад вече не е актуално решение. Някой да възрази? — Никой не възрази. — Е, това означава, че ще трябва час по-скоро да променим доклада и да изложим цялата история.

В настаналото мълчание министърът на правосъдието плъзна поглед около масата; Сандърс не откъсваше очи от мен. С общи усилия, а вероятно и с помощта на Уорън, бяха стигнали до решението, което предложи Констанс в моя апартамент.

— Господин министър — обади се тихо Еванс, — ако арестуваме този човек, това може да доведе до съдебен процес за шпионаж.

— Естествено — отговори министърът. — Накъде биете?

Помощник-министърът примига мъчително пред перспективата да обяснява на главния съдебен служител в страната основите на наказателното право и Конституцията, и то пред толкова много свидетели.

— Министерството на правосъдието... ние не обявяваме доказателствата срещу обвиняемия, преди да сме предявили обвинение. Това би повдигнало тревоги за спазването на съдебната процедура и правото на честен процес. Първата работа на адвокатите му ще е да предложат отмяна на обвинението поради нарушаване на Конституцията.

— Адвокатите винаги подават подобни молби — сопна се Секирата. — Рядко постигат успех.

Еванс вече бе тръгнал с рогата напред. Ставаше дума за принцип, а той бе генетично неспособен да отстъпва. Не, определено не притежаваше качества за по-висок пост.

— Адвокатите рядко разполагат с това, което ще им предложим на тепсия, ако осъдим Грийн още преди да е обвинен — каза той.

Погледна към министъра и добави: — Това ще е линч без съд и присъда. Мотивите ни ще бъдат поставени под въпрос.

Може би без дори да го осъзнава, бе изиграл вярната карта. Министърът може и да не познаваше Конституцията, но веднага схвана основния смисъл. Един безпрецедентен ход щеше да бъде изтълкуван като очебиен политически замисъл, какъвто си беше всъщност, и противниците тутакси щяха да изровят бойната брадва. Министърът бе в задънена улица и изглеждаше много нещастен. Озърна се в търсене на спасение и то дойде от най-невероятната посока.

— Господин министър, може ли да направя предложение? — попита другият стриган. — Защо да не го подведем под отговорност още сега? Подвеждането под отговорност се извършва публично, ако предварително не е обявено, че делото ще се гледа при закрити врати, а нищо не ни пречи да разгласяваме или прикриваме основанията си. Можем да изложим целия случай, тъй че пресата просто да няма какво да рови.

Министърът подви устни и се замисли, после погледна Еванс.

— Какво ще кажеш?

Еванс се навъси.

— Ами... така е в най-общи линии...

— Какъв е проблемът тогава? — попита Секирата.

— Предстои да се свърши още много работа — обясни Еванс, — а не е изключено да има други съзаклятници, които все още могат да бъдат заловени. При подобна ситуация запазваме обвинението в тайна, за да не провалим разследването. Обявяваме го едва когато арестуваме виновниците и сме готови да ги изправим пред съд. Ние дори не сме арестували Грийн и не можем да кажем кога — и дали — ще стане това. Просто е твърде рано, за да разкриваме какво знаем.

Сандърс веднага се хвана за последната дума.

— Лично аз не знам нищо за тия ваши тайни и явни истории — заяви той. — Знам обаче, че ако не пресечем цялата работа в корен, някой от малцинството ще поиска да се състави комисия за разследване и месеци наред няма да слезем от първите страници.

Министърът проумя без затруднения.

— Ще продължим разследването — заяви той. — Ще хвърлим всички ресурси на министерството и на Бюрото за залавяне на

съучастниците. Но случаят представлява обществен интерес и макар че новината няма да е приятна за сенатор Йънг, смятам, че сме длъжни да действаме. — Той се озърна и попита: — Някакви възражения?

Само на метър от него Еванс хапеше устни. Ако не се броят празните приказки за дълг и обществен интерес, основните интереси в случая бяха на сенатор Йънг и неговата партия. Независимостта на министерството бе изложена за продан и министърът се канеше да удари с чукчето, когато аз взех решение.

— Не съм съгласен.

Всички завъртяха глави към мен, но дълго време никой не проговори.

— Не сте съгласен ли? — попита най-сетне министърът.

— Да, господин министър.

— Смятате, че обвинението трябва да се запази в тайна?

— Смятам, че засега изобщо не бива да има обвинение. Измяната е най-тежкото престъпление в наказателния кодекс. Ако процесът срещу Грийн се основава на досегашните доказателства, обвинението ще бъде отхвърлено незабавно и цялото министерство ще стане за смях.

— Това са тъпо... това е нелепо! — възкликна Секирата. — Имаме снимки как този човек се среща с агент на чуждо правителство.

— Съвсем наскоро — напомних му аз — лично вие твърдахте, че не е имало никаква среща.

Секирата присви очи. Не му беше приятно да го контрират с думи, изречени според него безкрайно отдавна.

— Тогава не знаехме за плащането — каза той. — То променя всичко.

— Парите доказват, че е ставало нещо, но не знаем точно какво. Не можете да обвините човек в шпионаж, ако не сте готови да докажете, че са били застрашени държавни тайни.

— Ами заговор? — попита другият сътрудник. — Тогава не е задължително да доказваме, че е имало предаване на сведения.

Въпросът беше аматорски и аз се усмигнах пренебрежително.

— Пак ще трябва да докажете, че е имало намерение за извършване на измяна. Как ще го сторите въз основа на един съвместен обяд? Не можете да докажете, че случката в Портретната галерия е свързана с шпионаж, и определено не можете да я свържете с

парите. Добра теория, може би дори силна теория, но все още е много далеч от безспорните доказателства, а това министерство си има правило да не предявява обвинения без достатъчни доказателства за присъда.

Министърът примига пред безцеремонното ми послание; Секирата изсумтя възмутено. Сандърс ме гледаше втренчено и пръстите му потрепваха по подлакътниците на стола, сякаш мачкаше кърлежи. Не смеех да се озърна към Блеър, но усещах погледа ѝ.

— Бих искал да поговоря насаме с моя заместник и мистър Сандърс — каза накрая министърът. — Ще се върнем след малко.

Пет минути след като излязоха, вратата на кабинета пак се отвори и секретарката повика Блеър. Останахме само ние с Еванс и двамата сътрудници, които си шушукаха, развълнувани от перспективата скоро да хвъркне нечия глава. Еванс ми кимна да се уединим в ъгъла.

— Някога беше по-тактичен — каза той. — Големият шеф сигурно троши вътре мебелите.

— Когато се върнат, Алан, каквото и да се случи, стой настрана — посъветвах го аз. Той ме изгледа с широко разтворени очи. — Говоря ти като приятел. Тук си по волята на президента. Недей си проваля кариерата заради този случай, излишно е.

Той ме изгледа недоверчиво.

— Защо?

— Вярвай ми.

Групата на министъра се върна след двацет минути. Лицето на Блеър беше безизразно, но останалите изглеждаха много нещастни.

— Обмислихме положението и решихме засега да не предявяваме обвинение — обяви министърът. — Според агент Търнър има шанс скоро да получим по-солидни доказателства срещу Грийн и затова, в съответствие с разумните доводи на помощник-министъра, реших да изчакам как ще се развият събитията. Има ли въпроси?

И той огледа всички около масата, освен мен.

След като се върнах в кабинета си, направих копие от черновата на доклада и прибрах дискетата в джоба си. После отворих нов документ, натраках „Уведомление за оставка“ и се загледах в примигващия курсор. Чувството донякъде напомняше удавяне —

целият ми живот прелиташе пред мен, докато седях с пръсти над клавиатурата.

— Не е лоша идея — раздаде се глас зад гърба ми.

Блеър седеше на ръба на бюрото и надничаше през рамото ми.

— Любезно и кратко — посъветва ме тя. — Без хленчене.

— Без хленчене — повторих аз.

— Точно така. Какво ще правиш сега? Не вярвам скоро да те прехвърлят в Портланд.

— Ще си намеря нещо и сам — казах аз.

— Тръгнеш ли си, разчистваш им терена да предявят обвинение на Марти.

— Нищо подобно. Оставката ми залива с бензин целия случай. Мога да хвърля запалена клечка, когато си поискам и те го знаят много добре.

Тя се навъси.

— Е, тъй като и аз ще съм доста близо до пламъците, може би е дошло време да престанеш да криеш от мен.

— Да крия ли?

— Виж какво, или знаеш по случая нещо повече от мен, или...

Тя помълча, обмисляйки следващите си думи.

— Или имам сериозни проблеми?

— Не се опитвай да ме залъгваш, Филип, вече обмислих всичко. Как може да знаеш по случая нещо повече от мен? — Тя се пресегна и натисна един клавиш. На екрана се появи редица въпросителни знаци. — Какви източници имаш? — Отново натисна; още въпросителни знаци. — Все се връщам към един и същ отговор. — Тя бавно изписа с един пръст: К-О-Н-С-Т-А-Н-С. — Права съм. Виждам го в очите ти. — Сложи длан върху гърдите ми и бавно ме изтласка назад, после се приведе, приближи устни плътно до ухото ми и тихо попита: — Тя ли ти каза, че Грийн е невинен? Използвала те е, Филип. Лъгала е, за да защити Уорън. Какво ти каза?

Вече нямах сили да лъжа или да отричам.

— Тя ме закле да мълча.

— Много ясно. Искала е да бъде сигурна, че няма да провериш дали е вярно. — Блеър ме завъртя, тъй че се озовахме нос срещу нос. — Е, сега положението е друго. Констанс и сенаторът промениха решението си. Току-що ни дадоха да го разберем съвсем ясно. Искат

истината спешно да излезе наяве, значи онези измислици, които ти е разправила, не са нищо друго, освен... измислици. Затова кавай: какво беше?

— Хванала Грийн да копира документи. По-късно той ѝ позвънил и на практика си признал. Това са онези обаждания, за които ти поиска обяснение от Уорън.

Блеър бавно се изправи.

— Копеле — промърмори тя, — знаел си, че е виновен. През цялото време си разполагал с доказателства. — Тя направи гримаса и посегна към чантата си. — Едно не разбирам — гневно каза тя. — Защо го е казала на теб? Дори ако е знаела, че ще удържиш на думата си, защо да ти разкрива подобно нещо?

— Тя каза, че рано или късно истината ще излезе наяве и колкото по-рано се случи това, толкова по-добри шансове имат да оправят нещата преди първичните избори. Същото имаха предвид днес министърът и Сандърс.

— Ако е искала истината да излезе наяве, защо си е мълчала? Защо те е накарала да пазиш тайна?

— Тя каза, че Уорън и Сандърс били на друго мнение... тогава. Искали да се окопаят и да заемат твърда отбрана. Тя ги бе изпреварила, винаги е била по-умна от мъжете, за които работи. Надяваше се, че като ми каже за вината на Грийн, ще ни накара да побързаме. Увери ме, че докато приключи доклада, вече ще е убедила онези двамата. Уорън и неговите хора щели да приемат изводите и да се съсредоточат върху това как да ограничат щетите. Никой нямало да хвърля камъни по вестносеца.

— Е, вече са убедени и преди половин час всички бяха готови да продължат напред, освен теб — единственият край масата, който разполагаше с липсващото късче от мозайката, и затова трябваше да приемаме думите ти на вяра. Лично ти пъкна прът в колелото на следствието, за да го проточиш колкото се може по-дълго.

— Не е вярно.

— Вярно е, и още как. Твърдо си решил да съсипеш шансовете на Йънг. Затова се съгласи да напишеш междинен доклад. Дали си разчитал да разкрием истината тъкмо когато ще е най-болезнена? Или си смятал да използваш признанието на Констанс по-късно, когато ще нанесе най-големи поражения?

— Изобщо не смятах да го използвам.

— И защо?

— Защото тя излъга.

Блеър примига.

— Какво?

— С нея бяхме женени. Знам кога лъже.

Блеър свали чантата от рамото си и отново седна на бюрото.

— Страшно ми се пуши — каза тя. — Случайно да имаш цигари?

— Не, но мога да ти намеря дъвка или бонбони.

Тя не ме чу; говореше си сама:

— Да, много ясно, че Констанс е лъгала. Така де, от къде на къде ще има нещо смислено в този случай? Мисис Йънг тъй силно желае да стане първа дама, че е готова да премаже всекиго по пътя си. И затова казва на бившия си съпруг една лъжа, която може да провали кампанията. И естествено, съпругът, който има всички основания да забие нож в гърба на сегашния съпруг, се съгласява да пази тайна. — Тя затвори очи и бавно плъзна пръсти назад през косата си. — Е, защо е излъгала?

— Може да има само един отговор.

— Казвай.

— Истината е по-лоша.

Тя ме погледна втренчено и зачака да продължа.

— Слушам те.

— Засега толкова.

Не бях готов да споделя теорията си за Констанс и Мартин.

— Значи не е шпионаж, а? Какво друго обяснение може да има за петдесетте хиляди долара?

— Работя по въпроса, но е много интересно, че парите изникнаха точно сега, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казах преди малко — искали са да ни накарат да побързаме.

— И затова са уредили анонимно обаждане?

— А тя е подсказала на „Поуст“, че има заплаха за националната сигурност.

Блеър пристъпи до прозореца. Скръсти ръце, подпря се на рамката и хвърли поглед надолу към уличното движение. Светлините и сенките танцуваха по профила ѝ като в студио на професионален фотограф. Най-сетне тя каза:

— Предполагам, че ако отида при Констанс, тя ще отрече всичко. Не би могла да обясни защо не е разкрила онази история веднага след изчезването на Мартин.

— Вероятно си права.

— В такъв случай дай да помислим. Не можем да обвиним Грийн въз основа на досегашните доказателства, защото началството се бои, че може да вдигнеш шум. Лично аз не мога да преценя дали Констанс разполага с необходимите сведения, защото тя няма да проговори. И макар да смяташ, че ни подхвърлят доказателства, за да се отклоним от истината, ти не можеш — или не желаш — да ми кажеш каква е въпросната истина. Пропуснах ли нещо?

— Засега не, струва ми се.

Блеър се върна до бюрото и взе чантата си.

— Сбогом, Филип Баркли — каза тя. — Интересен човек си. Съжалявам, че не съм те познавала по-рано.

— И аз.

Тя кимна към монитора.

— Пиши направо, та да има поне нещо откровено в този случай.

— Може ли да говоря с мисис Йънг, моля? Обажда се Филип Баркли.

След малко отсреща прозвуча нейният глас:

— Филип?

— Трябва да поговорим.

— Не мисля така. Уорън е много ядосан. И аз съм много ядосана.

— Представи си колко ще се ядосате, ако истината излезе на бял свят.

— Това пък какво означава?

— Ще те чакам на онова място на остров Рузвелт — казах аз. — Точно в четири.

— Не знам дали ще успея да се измъкна.

— Постарай се.

За да покаже, че не е уплашена, тя закъсня с трийсет минути. Беше облечена с курортна небрежност: бежови ленени панталони, бяла копринена блуза, сандали и широкопола сламена шапка. Слънчевите ѝ очила бяха оцветени в ледено синьо.

— Извинявай, че закъснях — подхвърли небрежно тя. — Не успях да си открия плаща и кинжала.

— На твоє място не бих се шегувал на тема шпионаж, Констанс. Това е най-тежкото престъпление. Доживотен затвор без право на помилване. Дори самото обвинение може да съсипе човека.

Тя извади от чантата си бутилка минерална вода.

— И какъв извод следва?

— Искат да му предявят обвинение, но ти вече знаеш това.

— Старая се да бъда в течение. Какво общо имам с обвинението срещу горкия Мартин?

Тя отпи глътка вода.

— Добър въпрос. Мисля, че знам отговора, но може би ще пожелаеш да ми помогнеш.

Тя се разсмя.

— Престани да драматизираш, Филип. Нямам представа за какво говориш, уверявам те.

— Напоследък да си посещавала „Уолдорф-Астория“? — попитах аз.

— Предпочитам „Плаза“ — отговори студено тя. — Тук ли е мястото, където излизахме на пикник? Или беше от другата страна на онези дървета?

— Помниш ли, когато бях прокурор? Много ме биваше.

— Не помня да те е бивало за каквото и да било, Филип.

— Знаеш ли какво научих? Когато разполагаш верния отговор, всички късчета от мозайката си пасват, а не само част от тях. Късчетата, които разбирам, нямат нищо общо с шпионажа, но сочат все към Мартин и теб. Какво се е случило? Да не би да го е приел прекалено сериозно? Мене ако питаш, предполагам, че нещата са излезли извън контрол. Не си могла да знаеш, че Мартин ще избяга и ще предизвика такова преследване, но сега той се е спотаил някъде да си ближе раните. Звучи като мелодрама, но той е много сериозен младеж, някои дори биха го нарекли сухар.

— Филип, скъпи, наистина би трябвало да ти сменят лекарствата. Нима вярваш, че бих обвинила човек в шпионаж, за да прикрия някаква си любовна интрижка?

— Права си, звучи пресилено и напълно безумно... ако залогът не беше президентският пост. Затова дай да поставим въпроса по друг начин: би ли пожертвала Грийн, за да спасиш брака си и шанса на Уорън да стане президент? Е, както казват, точният въпрос е половин отговор.

— Изслушах достатъчно — каза тя. — Прибързал си с излизането от болница, скъпи. Трябва ти лекарска помощ.

— Чуй какво ще ти кажа. Няма да позволя онзи човек да бъде унищожен, независимо колко косвени улики ще подхвърлиш. Няма да спра, докато не докажа какво се е случило в действителност, тъй че на твоето място бих потърсил начин да измъкна Грийн от паяжината, която си изтъкала.

— Колко образно — отвърна Констанс и погледна часовника си. — Е, вече наистина трябва да тръгвам. Имам среща в пет. — Тя ме огледа от глава до пети и добави: — Отслабнал си. Трябва да се грижиш за себе си, Филип. Винаги отделяш прекалено внимание на работата.

Размерите на натрупаното в този живот се изразяват донякъде в бързината, с която можеш да тръгнеш на път. След петнайсет години във Вашингтон и почти четирийсет на белия свят притежавах работа, апартамент и лекар. Сутринта отидох да взема копия от медицинските си документи. Търсенето на жилища беше добро, тъй че собственикът с радост прие новината за напускането ми. Зарадваха се и в компанията, откъдето бях наел мебелите. Оставаше само работата.

Казах на Еванс, че не искам изпращане. Нито обява, нито прощално празненство или торта. Той дойде в кабинета и пусна служебната ми карта в кашона върху бюрото.

— Вземи я. Официално се води за изгубена, тъй че можеш да не я връщаш.

— Благодаря — отговорих аз. Еванс се вторачи в кашона с нещастна физиономия. — Какво има?

— Прескачат ме — каза той. — Притискат Търнър за доказателства, че Грийн е продал родината на унгарците.

— Никога няма да ги открият — заявих аз.

Той намери сили да се усмихне измъчено.

— Чух, че един от сътрудниците на министъра се опитал да я нахока. Втори път няма да успее.

— Има късмет, че не го е пребила.

— Да, тя определено не си поплюва.

Еванс ме придружи до асансьора и натисна бутона.

— Не биваше да свършва така — каза той.

— Ще се справя. Оказа се, че срещу малка неустойка мога да си изтегля парите от пенсионния фонд. Ще се установя някъде, ще си взема адвокатския изпит и ще откроя малка кантора. Ще съставям договори и завещания, от време на време може да уреждам разводи или глоби за шофиране в нетрезво състояние. А когато няма работа, ще ходя на риба.

— Звучи приятно. Чудя се дали да не ти стана партньор.

Вратата на асансьора се отвори, стиснахме си ръцете и останах сам. За да прекъсна връзките си, ми бяха трябвали всичко на всичко четирийсет и осем часа. Семейство, кариера, привързаности, приятелства, имущество, спомени — всичко се събираше в багажника на колата ми. Възнамерявах да потегля рано на другата сутрин, за да изпреваря натовареното движение, затова напълних резервоара и отскочих до един рибен ресторант за последната си вечеря в столицата. Към десет вече бях в леглото, а дрехите и бръснарските принадлежности — на стола до мен. В два след полунощ още слушах бученето на товарните камиони по магистралата и се надявах да заспя. Имах чувството, че се рея из въздуха.

Телефонът иззвъня в седем. Подскочих с размахани ръце, грабнах слушалката и избъбрих неясно:

— Ало.

— Филип?

— Кой...

— Блеър. Открили са го.

Не успях да проумея веднага.

— Чуваш ли ме? — попита тя.

— Грийн ли?

— Да.

— Къде?

— В мотел „Алта Виста“ в Рединг, Пенсилвания. Преди по-малко от час.

— Разпитват ли го?

— Не.

— Защо?

— Защото е мъртъв. Самоубил се е.

Всичко зависи от момента. Това ми минаваше през главата, докато седях във фоайето за посетители на сградата „Хувър“ и чаках Блеър да се върне. Като бивш държавен служител, водил бивше разследване за изчезването на бившия Мартин Грийн, не бях поканен на съвещанието при министъра на правосъдието. Дори не ми се полагаше да седя във фоайето за посетители. Оставиха ме да чакам там само защото имах служебна карта. Без прощалния подарък на Еванс сега щях да съм на опашка с някоя от групите за туристически посещения, сред маратонки, бейзболни шапки и тениски, окичени със символи от всички области на американския живот — бейзболни отбори, организации на ветераните, спортни фирми, заводи за трактори, магазини за резервни части, складове за фураж, големи градове, екзотични острови, рок групи, политически лозунги, реторични въпроси, всевъзможни конгреси и симпозиуми, марки бира, мотоциклети, сексуални пози и послания, за които не бях достатъчно отракан, та да ги разбере.

Питах се как ли ще живея в онзи далечен край. Вашингтон и държавната служба бяха единственото, което познавах, откакто навлязох в зрелостта. Сега единствената ми връзка с този свят бе служебната карта в джоба — церемониален паспорт, съхранен като сувенир. Да, наистина всичко зависеше от момента.

Малко преди дванайсет Блеър влезе във фоайето и с широка крачка се отправи към служебния вход. Станах и тя ме забеляза.

— Да не си дошъл на екскурзия? — попита. — Не пропускай да видиш изложбата на пръстови отпечатъци. Страхотна е.

— Надявах се да поговорим.

— Вече не работиш по случая.

— Моля те.

Тя се озърна из фоайето, после погледна часовника си.

— След петнайсет минути се връщам. Ще обядваме заедно. Ти черпиш.

Тръгнахме към едно мексиканско ресторантче на Седма улица и отново се наложи да подтичвам след Блеър, за да не изостана. Тротоарите гъмжаха от туристи и държавни служители и сякаш всички — мъже и жени — я зяпаха или поне не пропускаха да я погледнат. Реших, че това се дължи на комбинацията от външност и поведение. Ако произвеждах слънчеви очила, бих наел Блеър Търнър просто да се разхожда с тях. На Осма улица имаше група строителни работници. Когато ги наближихме, те се смушкаха с лакти и Блеър рязко свърна към тях. Лоша работа, казах си аз. Сигурно се канеше да застреля поне един, а останалите да напердаши. Минахме само на метър от тях, но преди някой да изтърси първата закачка, Блеър изви глава и каза:

— Добър ден, момчета.

Похотливите им усмивки изчезнаха; неколцина измънкаха „добър ден“, но повечето останаха със зяпнала уста. Зърнах през рамо как гледат изблещени подир нас.

— Така ли се справяш обикновено? — попитах аз.

— С кое?

Намерихме си ъглова маса в дъното. Сервитьорът с огромни усилия се опита да ни обясни какво представляват специалитетите, но накрая Блеър каза нещо на испански и човекът грейна от облекчение. Нататък всичко тръгна гладко с нейния превод, после си побъбриха малко и сервитьорът се отдалечи със смях. Когато вдигнах очи, Блеър се усмихваше.

— Какво? — попитах аз.

— Човекът се интересувахе дали и друг път си ял мексиканска кухня.

— А ти какво му каза?

— Че не ходиш много по заведения. Събра ли си багажа?

— Тази сутрин врътнах ключа на апартамента. Сега цялото ми имущество е в багажника на колата.

Искаше ми се да я видя разочарована, но тя се разсмя.

— Като същински студент. Кога потегляш за Портланд?

— Канех се да потегля тази сутрин, но след твоето обаждане...

— Свих рамене. — Трудно е да зарежеш такъв случай.

— Сигурно.

— Как е умрял?

— Сравнително безболезнено. Глътнал шепа хапчета, влязъл в топлата вана и си прерязал вените с бръснарско ножче. После останал да лежи и да гледа как изтича животът му. Съдебният лекар казва... Добре ли си?

Не. Определено не бях добре. Преглътнах с усилие, опитвайки се да потисна риданието, напирасо през адамовата ми ябълка. Блеър любезно се зае да налива минерална вода, докато аз се борех да се овладея. Допреди няколко дни си мислех, че мога да го спася. Исках да спася един почтен човек, който е заслужил моята помощ, а после да поема към залеза.

— Изпий това — нареди Блеър и ми подаде чаша.

— Сигурна ли си, че е било самоубийство?

— Оставил е бележка, Филип. Тепърва ще трябва да я тълкуваме, но в общи линии всичко е ясно.

— Казвай.

— Бил е много разочарован човек. Мразел политиката и нейните компромиси. Смятал, че сме неморални, не само заради начина, по който се управляваме, но и заради отношението ни към другите народи. Чувствал се безсилен да промени нещата и решил да действа принципно, да поеме всичко в ръцете си. Изглежда, е осъзнал, че сме по следите му, и избягал, за да обмисли какво да прави. Мисълта за арест и наказание го ужасявала. Накрая намерил единствения изход.

— Това ли е всичко?

— Обвинява политиците, че са алчни и загърбват каузата на потиснатите. Голяма новина, няма що!

Поръчката ни пристигна. Разсеяно човърках с вилица из чинията и обмислях току-що чутото. Вярвах ли? Само ако вярвах, че е предател, което вече бях отхвърлил. Но сега имаше и самопризнание.

— Сигурна ли си, че писмото е истинско?

— Слез на земята, Филип.

— Просто питам.

Тя остави вилицата.

— Наистина ли вярваш, че може да е убит? Защо? Да не би Даяна да го е упоила и срязала вените му, задето я е зарязал? — Тя се приведе напред и заговори по-тихо. — В осем тази сутрин писмото беше в лабораторията. Написано е с неговия почерк и по хартията има

само негови отпечатаъци. Използваната химикалка лежеше на масата в стаята му.

— А хартията?

— Лист за писма от хотела.

— Какви хапчета е взел?

— Рохипнол, много силно приспивателно.

— Имал ли е рецепта?

— Не.

— Откъде го е взел?

— Хапчетата бяха в обикновено шишенце без етикет. Може да ги е откраднал или да ги е купил на черно.

— На черно?

— Да, разни изроди често ги използват за изнасилване. — Преди да кажа още нещо, тя вдигна ръка. — Единствените отпечатаъци по шишенцето са негови. И преди да попиташ, ще ти кажа, че и Даяна няма рецепта за това лекарство.

— Уведомихте ли я?

— Тази сутрин, веднага след като съобщихме на семейството. Възнамеряват да го погребат вдругиден, а министърът иска да не им пречим. Аутопсията започна — тя погледна часовника си... — преди три часа. Вече би трябвало да приключи и тялото да поеме към погребалното бюро в Ню Джързи.

Тя дояде своята порция, докато аз обмислях фактите. Няколко минути по-късно вървахме обратно към сградата, „Хувър“. Когато стигнахме до входа, Блеър се обърна и протегна ръка.

— Май е време да се сбогуваме — каза тя.

— Може ли да ти се обаждам?

— Имам приятел.

— Не, да се обаждам за случая, аутопсията и тъй нататък.

Тя поклати глава.

— Божичко, колко си бил лесен. Да, можеш да се обаждаш. Ще ти казвам каквото мога. Знаеш ли пътя за Портланд? Няма да се наложи да те издирвам, нали?

— Северно от Пенсилвания и после на запад до океана.

— Звучи добре. Е, още веднъж сбогом и успех. Желая ти го от сърце.

— Успех и на теб. Еванс беше прав. Идеална си за директор.

Тя се обърна да си върви.

— Блеър — добавих аз.

— Какво?

— Грийн е бил против самоубийството. Религията му го забранява.

Тя въздъхна.

— Всички са против самоубийството, Филип... докато не решат да посегнат на живота си.

Привечер бях стигнал до покрайнините на Кълъмбъс, щат Охайо. Не беше най-прекият маршрут за Орегон, но смятах след Дейтън да направя малко отклонение и да посетя своя пръв дом на път към бъдещия. Вечерях в едно крайпътно заведение, после наех стая в мотел и спях неспокойно, а в главата ми идилични пасторални картинки се редуваха с всички снимки от аутопсии, които бях виждал. Изгревът ме завари на светофар северно от входа на магистралата. На зеленото табло точно пред мен бяха изписани направленията. Надясно и на запад — към бъдещето, към нов ден и нови възможности. Наляво и на изток — към провал, болка и загуба. И към тревожно разследване за смъртта на един човек, когото никога не бях срещал.

На запад, наредих аз, но проклетата кола си бе наумила друго. На изток, отвърна тя. Време е да поднесем почитанията си.

По пладне стигнах в северната част на Ню Джързи. Въртях телефоните на синагогите в родния град на Грийн, докато открих онази, която ми трябваше. Рано на следващата сутрин бях там и седнах на последната скамейка. Отпред вече се бяха наредили неколцина старци. Виждах ги как се клатят и движат устни, а от време на време дочувах и напевните им гласове. Опечалените започнаха да прииждат на групички. Лели и чичовци на средна възраст, невръстни братовчеди и връстници от Вашингтон и Принстън. Джени Кастелано пристигна с група от Комисията по разузнаване. Даяна Морис влезе сама и седна с наведена глава в края на последната скамейка. Местата се запълниха, хората почнаха да се редят покрай стените. Уорън и Констанс дойдоха с придружител, който явно си знаеше работата и ги настани на втория ред, точно зад родителите. Уорън изглеждаше мрачен, но не и покрусен — вероятно съветниците му бяха избрали тази междинна реакция като

най-подходяща за погребението на колега, чието име е свързано с тежко престъпление. Едва ли му беше приятно да дойде, но при този главоломен развой на събитията не бе имал време да си уреди пътуване в чужбина. Без съмнение канцеларията му щеше да излезе с грижливо подготвено изявление.

Хората си шепнеха, прегръщаха се; някои плачеха. Вратата в дъното се отвори и внесоха ковчега. Плачът и шепотът се засилиха. Една жена зариде и хората наоколо почнаха да я утешават. Влезе стар равин, следван от близките, всички с черни лентички, забодени върху дрехите. Двама младежи подкрепяха майката на Мартин, а бащата се тътреше подир тях. Равин Адлър последва процесията и седна на подиума срещу опечалените. Видя ме, но не реагира.

Службата не трая дълго. Старият равин каза, че Мартин бил праведен младеж, опитващ се да си пробие път в един свят, който, изглежда, става все по-объркан. Цитира библейския стих, че човек живее седемдесет години или осемдесет, ако е силен. Каза, че на някои хора не е дадено да изживеят отредения им срок и че всеки живот трябва да се измерва със сторените добри дела и с дадената и получената обич. По тази мярка, увери ни той, Мартин бил живял пълноценен и благодатен живот. След това братът и братовчедът на Мартин разказаха епизоди от неговия живот, предизвиквайки одобрително мърморене, малко смях и нови сълзи. Равин Адлър взе думата последен. Той каза, че Мартин бил активен член на вашингтонската общност, стълб на своята синагога и усърден изследовател на Тората до преждевременната си смърт. Службата приключи с още молитви и обичайните съобщения.

Наблюдавах отвътре как сенаторът и мисис Йънг изразиха своите съболезнования на близките на Грийн, преди да потеглят за аерогарата. Кандидатът изглеждаше искрено опечален, докато прегръщаше майката на Мартин пред фотоапаратите. Констанс каза нещо на бащата на Мартин и целуна майка му по бузата. После си тръгнаха. На паркинга почна да се събира погребалната процесия. Аз отидох до колата си с намерение да потегля към магистралата веднага щом останалите си тръгнат. Катафалката бавно пое напред, следвана от лимузина с най-близките и върволица частни коли. Зърнах Даяна Морис да седи наблизо в колата си, все тъй сама. Катафалката направи

завой точно пред нея и видях как тя отпусна глава и раменете ѝ се разтресоха. Слязох от колата и се приближих до нея.

— Помните ли ме? Филип Баркли от Министерство на правосъдието. Дойдох във вашия апартамент заедно с агента от ФБР. — Тя ме погледна през тъмните си очила, после кимна. — Искате ли да дойда с вас? Аз ще карам, а след това ще ме върнете тук.

— Би било много мило от ваша страна — отговори тя с пресекващ глас.

Бяхме последни в процесията. Съсредоточих се върху задачата да не изоставам, което не беше лесно, защото на пътя ни непрекъснато се изпречваха стопове, червени светофари и шофьори, които сякаш не забелязваха колоната или не даваха пукната пара за чуждата скръб. Даяна мълчаливо гледаше настрани. Чак когато минахме край редица автомати за вестници пред едно кафене, тя тихо каза:

— Тази сутрин имаше статия в „Ню Йорк Таймс“. Пишат, че Мартин бил шпионин и се самоубил, защото не можел да живее с това престъпление. Пишат още, че е оставил писмо.

— Кой го казва? — попитах аз. — Официално комуника ли е?

Даяна поклати глава.

— Не беше официално. Пишеше само „източник, близък до следствието“. — Тя се извърна и ме погледна. — Вие ли бяхте?

— Не, не съм аз.

— Скоро ще го обявят официално. Вече са решили, че Мартин е виновен, но това не е вярно, мистър Баркли. Писмото не може да е истинско.

Пред нас катафалката мина в средата на улица с четири платна и даде знак за ляв завой. Високата желязна ограда подсказваше, че сме пристигнали. Процесията навлезе в гробището и спря да изчака някакви последни приготовления. Десет минути по-късно прекосихме гробището, завивайки ту наляво, ту надясно, докато спряхме близо до нов, по-открит парцел. Излязох от колата и докато отнасяха ковчега, в паметта ми неволно изплува последното посещение на гроба на дъщеря ми. Минаха пет минути. Цареше пълна тишина, чуваха се само приглушените ридания на Даяна. После човекът от погребалното бюро даде знак, колите отвориха врати и всички тръгнахме към гроба.

Аз и Даяна застанахме в най-външния кръг от опечалени. Равинът произнесе слово и призова всички заедно да се помолят на

иврит. После чух хрущенето на лопата, забита в земята. Искях да си тръгна, да избягам, но Даяна стисна ръката ми, дръпна ме напред, към звука, и тогава видях какво става: мъже и жени се редуваха да хвърлят пръст върху ковчегата на Мартин, сетне някакъв мъж ме погледна втренчено, протегна лопатата и Даяна пусна ръката ми. Пристъпих до ръба на гроба. Една малка част от ковчегата все още се виждаше. Прегърнал съпругата си, бащата на Мартин ме гледаше с безмълвна молба да погребва сина му, да сложа край веднъж завинаги. Искаше ми се да му кажа, че няма край, че краят не идва никога. Забих лопатата в черната купчина и хвърлих пръстта върху последната открита част от ковчегата.

На изхода от гробището повечето коли последваха лимузината към дома на семейството, за да пристъпят към ритуалното споделяне на спомени, храна и напитки. Ние с Даяна потеглихме обратно към погребалния дом.

— Ще отидете ли у тях? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Мисля, че не ме искат. Ще се чувствам неудобно.

— Заради религиозните различия ли? — Тя кимна. — Бих искал да ви попитам нещо. Когато бях във вашия апартамент, забелязах на лавицата една книга за избора на нова религия. Смятахте ли да приемете религията на Мартин?

— Обмислях го — каза тя, — но колкото повече си мислех, толкова по-мъчително ставаше. Аз съм протестантка, мистър Баркли. Цял живот ходя на църква. Пасторът е пръв братовчед на баща ми. Една смяна на религията би била много тежък удар за близките ми, а навярно и за самата мен. Затова се отказах.

— А какво смяташе Мартин?

— Не ме притискаше. Дори не споменаваше за това. Идеята беше моя и когато му казах, че обмислям дали да не приема неговата религия, той се държа безупречно. Каза, че връзката ми с Бога засяга единствено мен и когато правя избор, трябва да имам предвид това. Каза още, че каквото и да избира, ще продължава да ме обича. Това ми помогна да взема решение.

— Предполагам, че сте обмисляли тези неща заради брака.

— Тъй като и двамата бяхме от религиозни семейства, знаехме, че женитбата ни ще предизвика голямо напрежение. Още се мъчехме

да свикнем с тази мисъл, когато открих, че не мога да имам деца. Бяха много тежки времена и за двама ни, но казват, че всяко зло за добро, нали? Щом нямаше да имаме деца, решихме да продължим така, докато един от двама ни сметне, че това положение не го задоволява. Тогава щяхме да решим.

— Струва ми се разумно.

— Вярвате ли, че Мартин е бил шпионин?

Въпросът ме свари неподготвен. Отрицателният отговор изхвъркна от устните ми, преди да измисля нещо по-благоразумно.

— Те трябва да ви послушат, нали? Може би ще ги убедите, че грешат.

— Няма да е лесно, Даяна. Имам още един въпрос. Мъчителен.

— Казвайте. Ако ще е от полза, питайте за каквото и да било.

— Когато разговаряхте с агент Търнър, вие казахте категорично, че Мартин не се е срещал с друга жена. Питам се дали още смятате така.

— Мартин не би го направил, мистър Баркли.

— Е, разбирам защо го казвате, бил е честен мъж, но понякога нещата стават против волята ни и...

Тя бръкна в чантата си и извади навит лист хартия, стегнат с панделка.

— Мислех да го сложа в ковчега, но реших, че той би искал да го запазя.

— Какво е това?

— Кетуба. Традиционен еврейски брачен договор. Това е обещание между мъж и жена за обич, грижа, прошка, състрадание и разбиране. Еврейска традиция. Подписва се преди сватбата.

— Чий е?

— Наш. Този договор е съставен за брак между хора с различни религии. Проведохме церемонията на уединено място в парка. Подписахме договора, прочетохме си взаимните обещания и текстове от Стария и Новия завет. Смятахме се за женени, мистър Баркли, макар че не казахме никому. Питате ме дали вярвам, че Мартин Грийн би нарушил обета си и нашия договор? Вече научихте доста за него — отговорете си сам.

Сбогувахме се на паркинга. Тя ми благодари от сърце, че съм я откарал до гробището, и за всичко, което бих направил, за да докажа,

че обвиненията срещу Мартин не са верни. После потегли. Аз подкарах към магистралата, която щеше да ме отведе до Орегон. Заредих резервоара на една бензиностанция, комбинирана със смесен магазин. Купих си чаша отвратително кафе и го изпих подпрян на колата, после отидох до телефона и набрах номера на пейджъра на агент Търнър. След малко тя се обади.

— Как беше погребението? — попита Блеър.

— И твои хора ли присъстваха?

— Разследването не е приключило, Филип. За шпионаж трябва поне двама души: един агент и една свързка. Фотографирахме всички. Знаеш ли, страшно харесвам дигиталната техника. Преди двайсет минути зърнах на монитора и твоята физиономия.

— Изненада ли се?

— Всъщност не. Как е Даяна?

— Казва, че Мартин не може да е имал връзка с друга жена.

— Теорията не беше моя, а твоя.

— А ако грешим и двамата?

— Сигурно си изтървал новините: със сигурност е било шпионаж. Чухме го направо от извора.

— А Магда Такач? Ще я разпитате ли сега?

— Изчезнала е. Снощи напуснала страната.

— По дяволите!

— Нямахме как да ѝ попречим, но това е още едно доказателство, че срещата в Портретната галерия не е била безобидна... Слушаш ли ме?

— Слушам те.

— Беше много мил жест, че отиде на погребението. Сега можеш да продължиш.

— Точно така.

Отговорът ми бе посрещнат с мълчание. После Блеър каза:

— Не отиваш в Орегон, нали?

— Първо трябва да спра на едно място.

— Вече не работиш по случая. Дори за правителството не работиш.

— Вярно.

— Длъжна съм да докладвам, Филип. Министърът ще побеснее, а за Уорън Йънг не искам и да мисля.

— Е, както сама каза, вече не работя за правителството. Трябва да приключвам.

— Филип.

— Какво?

— Ако грешим и двамата, може да стане опасно.

Хотел „Ланкастър“ се намираше в района между Десето и Единайсето Авеню, където предимно се помещаваха автотранспортни компании и остатъците от лека промишленост в Манхатън. В хотела отсядаха непретенциозни пътници и туристи от места, където срещу шейсет и пет долара получаваш цветен телевизор, басейн и закуска на шведска маса. Администраторът си спомняше Мартин Грийн; вече бе казал това на ФБР. Бил в хотела четири нощи и платил в брой. Всяка сутрин излизал, никога не задавал въпроси. От ФБР заснели регистрационната карта и претърсили стаята.

Бившата стая на Мартин Грийн сякаш бе взета от стар криминален филм — продънено легло, скрин и лампа със скъсан абажур. Липсваше само примигващият неонов надпис ХОТЕЛ, докато героят пуши цигара и се чуди как е изпаднал дотук. Отворих почернелия от мръсотия прозорец, застанах там, където бе стоял Грийн, и огледах същия унил пейзаж. Защо си тук, запитах го аз. Ами ти защо си тук, отвърна той.

Прехвърлих багажа от куфара си в чекмеджетата и разпънах върху леглото карта на града. Очертах с кръгчета местата на телефонните кабинки и записах датите на обажданията. На другия ден щях да ги обиколя набързо, за да видя дали няма да ми хрумне нещо. После щях да се върна и да започна да ровя. С този зачатък на план аз се изкъпах и легнах да спя. Но сънят не идваше. Още един страничен ефект. Може да имате проблеми със съня, бе казал лекарят. И тревожни усещания. И може да се чувствате малко потиснат, защото тушираме крайните състояния на възбуденост и униние. А либидото...

По тавана пълзяха отблясъци от фарове. Симфонията на градските шумове се разпадаше на стъпки, разговори и звуци от телевизори, проникващи през стените. Навън ритмичното дрънчане на коли, минаващи по стоманена плоча, отмерваше отминаването на времето. Неиде прокълнтя вик: „Млъквайте.“

Гледах. И слушах.

И се чудех как съм изпаднал дотук.

На следващата сутрин отидох с метрото до първата телефонна кабина, използвана от Грийн около десет и половина във вторник по време на пътуването му до Ню Йорк. Тя беше на Бродуей, точно срещу парка пред кметството. Като видях колко много магазини и офиси има наоколо, неволно ми дожаля за Блеър и нейните хора. Ако Грийн бе имал работа там, можеше да е посетил което и да било от тия хиляди места.

Втората кабина беше само на седем пресечки северно от първата, на ъгъла на Лафайет и Уърт Стрийт, близо до Фоли Скуеър. Грийн бе идвал тук по обяд в сряда. Територията беше позната за десетки хиляди адвокати, защото в източния край на площада се издигаха щатският и федералният съд. И тук имаше безброй магазини и офиси, включително Градската здравна служба, но най-интригуващата възможност бе само на едно футболно поле разстояние в южна посока — сградата на Федеръл Плаза 26, където се намираше нюйоркската централа на ФБР. По време на работата си в прокуратурата я бях посещавал често. Сега обаче правех бърза обиколка, колкото да си оформя обща представа, и нямаше да размишлявам над подобни варианти.

Третият телефон, използван от Грийн, беше в Нюйоркската обществена библиотека, но четвъртият се намираше само на няколко пресечки югоизточно от мястото, където стоях в момента. Прекосих Фоли Скуеър и заобиколих зад Централното полицейско управление към ъгъла на Пърл Стрийт и Мадисън Стрийт. От южната страна имаше гимназия и сграда на телефонната компания. Известно време стоях и гледах минаващите полицаи и ученици, после тръгнах към метрото, за да продължа обиколката.

Едва в Нюйоркската обществена библиотека се появи първата надежда да открия следа. Грийн бе използвал една от многото кабинни близо до входа откъм Четирийсет и втора улица. Минах по къс коридор и зърнах над вратата на една читалня надпис: ЕВРЕЙСКИ ОТДЕЛ. Дватама библиотекари ми обясниха, че тук се съхранява една от най-богатите сбирки с коментари за всички области от живота на евреите, както и много текстове на иврит и идиш. Показах им служебната си

карта и снимка на Грийн; не го познаха, макар че и двамата бяха работили през деня, когато той бе посетил сградата. Цял час се ровихме из купища читателски карти и заявки, но не ми провървя.

Вече бях посетил кабината до „Уолдорф-Астория“, затова реших да се разтърпя пеш до „Ланкастър“ и да обмисля нещата в движение. Нито една от кабините не подсказваше какво е вършил Грийн в Ню Йорк. Както казваше Блеър, част от местата бяха до открити площи, което облекчаваше наблюдението. Други бяха наблизо до важни държавни служби — кметството, ФБР, съдилищата и полицията, — а покрай тях имаше и още хиляди други възможности. Библиотеката можеше да е крайна цел или само междинен пункт. Не се изненадвах, че обиколката не ми донесе никаква блестяща идея, но все пак се чувствах разочарован и малко безпомощен.

И тъй, резултатът от първия ден беше нулев. Докато стоях под душа, аз се замислих за втория ден. Трябваше ми хипотеза, теория, по която да работя, затова поведох мислен разговор със себе си. Защо отива Мартин Грийн в Ню Йорк? Казано най-общо — за да получи или да даде информация. Второто водеше към шпионския сценарий, но Мартин не беше нито шпионин, нито любовник на Констанс. Значи оставаше първият вариант, търсене на информация. Разследвал е, но какво? Мотивът се разкрива от действията. Не се знаеше какво е извършил преди пътуването, но после бе позвънил на Констанс, която излъга за темата на разговора.

Значи разследване, свързано с Констанс, Уорън или и двамата. Мартин работеше за Уорън. Констанс също в известен смисъл. Всичко се въртеше около Уорън, включително и парите. Какво бе казал Мартин на Мичъл Глас? Нещата не са такива, каквито изглеждат. И тъй, той отива в Ню Йорк, за да докаже истината или да я открие. От хора? От учреждения? Посещава различни места заради нещо, което е там. Различни хора, знаещи истината и разпръснати из цял Ню Йорк? Не, не хора, а места. Информация, която можеш да получиш. Държавни служби? Архиви? Библиотеката влизаше в тази схема. Всъщност в близост до почти всички кабинни имаше обществени учреждения с достъпни архиви.

Реших да обиколя всички държавни служби около тези места и да показвам снимката му на служителите. Ако имаше списъци на посетителите, щях да ги проверя. Щях да питам за записи от

охранителни камери. Все нещо можеше да излезе. За последна резерва оставях частните компании.

Ободрен, аз излязох да търся нещо за хапване и открих пицария с туристически плакати от Гърция и вентилатор, който развяваше лепкавите мухоловки като знамена. Аз бях единственият клиент. Собственикът затопли две парчета и отново зачете, „Дейли Нюз“. Не бързах да се връщам в хотела, затова седнах до вентилатора и започнах да се храня бавно, обмисляйки оформящия се план. Ами ако не излезеше нищо? Представих си как обикалям от етаж на етаж из административните сгради, чукайки на стотици, хиляди врати. А после какво? Може би да лепя обяви, както бе подхвърлила на шега Блеър. Увереността ми почна да се топи. Стенният часовник между Партенона и Егейско море подсказваше, че към полунощ мога да си легна на двеста километра оттук. Двеста километра по-близо до Орегон. И никой не би ме упрекнал. Нито Блеър, нито Даяна, нито дори Мартин.

Краката ме боляха. Развързах връзките на обувките си и забелязах засъхналата пръст по ръбовете. За Мартин това щеше да е втората нощувка в Ню Джързи. Все още без надгробна плоча, само с купчинка тъмна пръст. Грешка беше, че се отбих при него. Трябваше да се вторача право напред и да карам без озъртане чак до Пенсилвания.

Неволно изпъшках. Когато вдигнах очи, срещнах погледа на собственика.

— Да? — попитах аз.

— Какво? — отвърна той.

— Още едно парче?

— Не, преядох. Беше вкусно. — Завързах обувките, изправих се и повторих: — Вкусно беше.

Върнах се в хотела, като се мъчех да не мисля за нищожните шансове за успех. Нещо трябва да стане, казах си аз. Въпрос на време.

Качих се на етаж. Стаята срещу моята беше отворена и от прага някакъв дебел брадясал тип по тениска гледаше свирепо към края на коридора.

— Туй шибано място на нищо не прилича — изръмжа той, когато се приближих. — Втора вечер карам без телевизор.

— Определено не е „Уолдорф“ — съгласих се аз.

— Вие имате връзки тук — каза непознатият. — Можете ли да викнете онзи скапаняк от поддръжката?

— Нямам връзки — казах аз.

— Тогава как го накарахте да дойде във вашата стая?

— В моята стая ли?

— Днес следобед някакъв пуерториканец с инструменти беше във вашата стая. Помолих го да хвърли едно око на телевизора, а той само се усмихна — уж не разбира английски, говедото. После си тръгна. Поправи ли ви телевизора?

— Не съм сигурен — казах аз.

— Ще видят те кого баламосват — закани се онзи. — Само да ми представят сметката. Тогава може и аз да престана да разбирам английски.

Претърсих внимателно стаята. Не забелязах нищо разместено, прибавено или липсващо. Разглобих телефона — вътре всичко беше нормално. Стаята изглеждаше както преди. Лампата, която светеше, продължаваше да свети. Повредената си оставаше повредена. Душът пак капеше. Телевизорът със стайна антена работеше — поне донякъде. Обадох се на рецепцията и попитах дали работникът по поддръжката е идвал в моята стая. Дежурният каза, че не знае, и попита дали нещо липсва. Нищо, отговорих аз. После той попита дали има нещо счупено и аз казах, че няма. Тишината отсреща беше красноречива: какъв е проблемът?

Може би никакъв. Или пък огромен.

На другата сутрин отидох да хапна в закувалнята до хотела. Отпред имаше колона свободни таксита и аз си помислих, че таксиметровите шофьори вероятно знаят къде има добра кухня. Показах на собственика снимката на Грийн, а той ми доведе касиера, който вече беше разпитван от ФБР. Каза ми каквото бе казал и на агентите: човекът идвал няколко пъти на закуска и може би веднъж на вечеря. Хранел се, без да досажда на никого. Винаги бил сам.

Закусих на тезгяха. Таксиметровите шофьори влизаха и излизаха; всички говореха арабски и, изглежда, бяха част от групата около масата в дъното. Готвачът кимна към тях и подхвърли:

— Добре дошли в ивицата Газа.

— Редовни клиенти ли са? — попитах аз.

— Не знам откъде извадихме този късмет. Киснат с часове на едно кафе и ни заемат маса в най-натовареното време. Някои излизат само когато хванат клиент.

— И тук ли ги търсят клиенти?

— Да, понякога.

Когато се приближих до масата, разговорът секна. Един от шофьорите — набит мъж на около четирийсет и пет години, с мустаци и тридневна четина по бузите — изглеждаше лидер на групата.

— Да, мистър, такси ли искате? Къде отивате?

— Не, засега не ми трябва такси. Чудех се дали някой от вас ще може да ми помогне.

Лидерът се намръщи.

— Не купуваме нищо, мистър, ние сме таксиметрови шофьори.

Извадих снимката на Грийн и я показах на всички.

— Търся този човек.

— Полицай ли сте, мистър?

— Не, помагам на жена му. Изчезнал е от няколко седмици и тя много се тревожи.

Водачът изрече нещо на арабски към групата и взе фотографията. Спорейки оживено, шофьорите почнаха да я прехвърлят от ръка на ръка, докато един по-млад мъж по тениска възкликна и развълнувано посочи с пръст снимката. Последва бърз разговор между него и лидера, който накрая попита:

— Това евреин ли е? От Израел?

— Да, евреин, но не е от Израел.

Нов оживен спор. После младежът с тениската ме погледна и каза:

— Аз го возил.

— Помните ли го?

Младежът кимна.

— Ние разговаряли за Арафат. Чули по радиото. Ние...

Той не довърши и каза на лидера нещо на арабски.

— Това е Гамал — обясни лидерът. — Той вечно говори за палестинците. Много евреи има в Ню Йорк. Той се кара с тях за палестинците и всички побесняват. С онзи човек спорили за Арафат.

— Помните ли къде го откарахте? — обърнах се аз към Гамал.

— В центъра — отговори той, после продължи на арабски. Разбрах само думата „Бродуей“.

— Не помни адреса, но може да ви отведе — преведе лидерът. — Ще трябва да му дадете нещо отгоре, става ли?

— Става — съгласих се аз.

Гамал се изправи и ми направи знак да го последвам навън към таксито. Потеглихме по Девето Авеню, после завихме на изток към Бродуей. Той караше бързо, като държеше волана с едната ръка, а с другата — микрофона на радиостанцията, и водеше гръмогласен разговор на арабски с колеги от други таксита. Продължихме на юг по Бродуей и когато приближихме кметството, Гамал отби до тротоара и обяви:

— Тук е!

Добрата новина беше, че се намирахме на един хвърлей камък от първата телефонна кабина, което донякъде потвърждаваше думите му. Лошата — че бяхме пред сградата „Улуърт“. Дадох на Гамал десет долара бакшиш за услугата и той се понесе напред, продължавайки да крещи в микрофона.

В колежа се изкушавах от идеята да стана архитект. Във встъпителния курс имаше лекция за еволюцията на небостъргача. Спомнях си, че сградата „Улуърт“ е била най-висока в света до построяването на „Крайслер“, че стилът ѝ е неоготически и че при откриването президентът Уилсън натиснал от Вашингтон копчето, за да включи светлините ѝ. Имаше още цял куп любопитни истории и рекорди, които вече не помнех, включително нещо свързано с електростанцията на зданието, но докато стоях пред входа и гледах право нагоре, из главата ми се въртеше само една мисъл: „Игла в купа сено.“

В момента така наречената „катедра на търговията“ претърпяваше крайно необходимия основен ремонт, но фойето все още беше изящно — широки мраморни стълбища, дантели от позлатено ковано желязо по корнизите, стъкло от „Тифани“ и огромни фрески. Сред цялото това великолепие от най-дребни детайли имаше само една дразнеща подробност — необятно черно табло за наемателите, сред което самотно се гушеха едва петдесетина изписани с бяло имена и фирми. Изненадващо малкият брой ме обнадежди, макар че изобщо няхах представа какво търся. Прегледах таблото и

когато стигнах до буквата „Е“, открих нещо, наречено „Еврейска международна профсъюзна гилдия“. Реших, че изглежда добре за начало, и се качих с асансьора до двајсет и четвъртия етаж. Дървената врата на гилдията беше заключена, но отдолу се процеждаше светлина. Натиснах звънеца. Никакъв резултат. Изчаках още малко, после почуках.

— Кой е? — попита женски глас.

— Името ми е Филип Баркли — казах аз.

— Какво искате?

— Идвам от Министерството на правосъдието. Водя разследване.

Вратата се откряна едва-едва и една старица надникна през процепа. Показах служебната карта и жената се отдръпна, за да ме пусне да вляза. Едва бях прекрачил прага, тя пак затвори вратата и натисна дръжката, за да провери дали е заключено.

— Човек трябва да внимава — посъветва ме жената.

Сигурно беше на около осемдесет години, смалена и прегърбена от възрастта, с ярко оранжево червило и перука в същия цвят, която сякаш бе готова да падне всеки момент, докато собственичката ѝ куцукаше към бюрото си. Приемната също не бе първа младост — стени с неопределен бежов цвят, зацапан кафяв килим и два жълти пластмасови стола до масичка с плот от имитация на фурнир. Единствената украса беше плакат с израелското знаме и надпис „1948–1998“.

Старицата стигна до стола си и бавно се отпусна на него.

— Днес приключваме работа по-рано, след няколко минути затваряме.

Извадих снимката на Грийн и я сложих до пепелник, препълнен с фасове, омазани в оранжево.

— Виждали ли сте този човек? — попитах аз.

Тя огледа снимката и попита на свой ред:

— Той ли е?

— Кой?

— Онзи, когото търсите — уточни жената.

Преди да отговоря, от коридорчето зад бюрото се появи още една старица. Беше облечена с черно палто и носеше две издути пазарски чанти.

— Тръгвам си, Тери — каза тя, после ме забеляза.
— Този човек е от полицията, Хелън — каза Тери.
— От Министерството на правосъдието — поправих я аз.
Хелън кимна разсеяно.
— Носи снимка — добави Тери.
Показах снимката на Хелън.
— Интересува ме дали някой тук е виждал този мъж. Името му е Мартин Грийн.
Тя поклати глава.
— Мислех си, че е работа на латиноамериканците или на черните. Вечно създават неприятности.
— Мисис Сингър бе много мила към тях — каза Тери. — Тя се държеше добре с всички.
— Добра жена беше — потвърди Хелън. — Не биваше да свършва така.
— И то в собствения си апартамент — добави Тери.
— Кога се случи това? — попитах аз.
Те ме погледнаха с недоумение.
— Преди две вечери — отговори Хелън. — Нахълтали в апартамента ѝ.
— Мислех, че затова сте тук — каза Тери.
— Съжалявам, не знаех. — Аз прибрах снимката. — Този човек няма нищо общо.
— Нали ти казах — обърна се Хелън към Тери. — Били са латиноамериканците или черните. Те вечно си търсят белята.
— Много съжалявам — повторих аз. — Има ли още някой, комуто да покажа снимката?
— Само двете сме — отвърна Тери. — Затваряме заради погребението.
— Трябва да взема нещо от пекарната — каза ѝ Хелън. — Ще дойда с метрото.
Аз и Хелън излязохме и зачакахме асансьора. Тя гледаше унило плочките на пода, прегърбена от тежестта на скръбта и двете пазарски чанти.
— Мога ли да ви помогна? — попитах аз. Хелън вдигна към мен изцъклен поглед. — За чантите — поясних аз, но тя мълчаливо поклати глава.

Най-сетне асансьорът пристигна. Влязохме в кабината и започнахме дългото спускане. Чуваше се само мъчителното дишане на Хелън. Сигурно е ужасяващо, помислих си аз, да бъдеш стар и беззащитен сред този заплашителен град, да притичваш покрай входове и пресечки към спасителното убежище на няколкото стаи в тухлена сграда, пълна с хора като теб. А после да умреш там, сгъшен в ъгъла, и в последните си секунди да слушаш как разбиват вратата ти.

— Познавахте ли Наоми?

Завъртях се.

— Моля?

Хелън ме погледна.

— Мисис Сингър — познавахте ли я?

— Не. Не, не я познавах... Значи се казваше Наоми?

— Наоми — кимна старицата. — Беше мила към всички.

— И е умряла преди две вечери?

— Латиноамериканците са били — каза тя. — Или черните.

Наоми Сингър имаше племенница, която живееше в шестетажен жилищен блок в Куинс. Хелън ми обясни, че сега роднините се били събрали там за шива — еврейския период на траур. Вратата на апартамента беше отворена и отвътре към коридора долитаха разговори и аромати. Натъпкани плътно един до друг, хората крепяха чинии и чаши и си разменяха съболезнования. В столовата бяха разпънати две алуминиеви сгъваеми маси, отрупани с подноси и кутии за торти. Хелън стоеше до едната и режеше канапа на голяма бяла кутия. През рамото на някакъв мъж зърнах перуката на Тери в ъгъла. В средата на стаята жена на средна възраст седеше върху кашон и нервно мачкаше хартиена кърпичка. На роклята ѝ бе забодена черна панделка. Хелън ме забеляза и ми махна да се приближа до масата.

— Значи дойдохте — каза тя.

— Да. Просто исках да изразя съболезнованията си.

— Трябва да хапнете нещо. Ще ви направя сандвич.

— Благодаря, може би след мъничко. Онази жена ли е племенницата на Наоми?

— Фрида — каза Хелън. — Мога да ви запозная. — Тя ме дръпна за ръкава натат. — Фрида, този младеж искаше да ти се обади.

Фрида се вгледа в мен, опитвайки се да съобрази откъде се познаваме.

— Филип Баркли, Фрида — казах аз.

— О, разбира се. — Тя махна с ръка към отоманката. — Седнете, моля.

— Ако искате нещо, обадете се — каза Хелън.

— Много съжалявам за леля ви — казах аз на Фрида.

— Цял живот е помагала на хората.

— Добра жена беше — съгласих се аз.

Фрида въздъхна.

— Цял живот. Дошла в Америка по време на депресията без пукната пара, но работила упорито. И ето какво се случи.

— Откъде е дошла?

— От Унгария. Без пукната пара!

— Отдавна ли работеше в гилдията?

За момент ми се стори, че не е чула. Тя взе нова кърпичка от кутията на пода и си избърса носа. Накрая отговори:

— Само от няколко години. Работеше по мъничко. Пенсионерският живот не ѝ хареса, затова се върна на работа. — Тя ме погледна и сви рамене. — Върна се към онова, което познаваше — да помага на хората. Но вече не беше както някога. Трябваше да се грижа за чековата ѝ книжка, за сметките. Тя обаче упорито искаше да върши добро.

— Къде работеше, преди да се пенсионира?

— В Еврейското дружество за помощ на емигрантите. Повече от трийсет години!

— Това е чудесно.

— Да бяхте видели какво празненство ѝ устройоха. Макс Орнщайн ѝ връчи паметна плоча и прекрасен часовник. С гравирани надпис.

— Сигурно много се е гордяла.

— Те не можаха да го докопат — гневно добави Фрида.

— Кой те?

— Ония мръсни наркомани. Часовникът е у мен. Тя подари всичките си бижута на мен и Нанси още преди години. Ония мръсни наркомани не са намерили нищо, с което да си купуват отрова.

— Знае ли се кой го е извършил?

Фрида поклати глава.

— Никога няма да хванат тия мръсни наркомани. — Тя избърса очи и ме погледна. — Влизат в дома ти да крадат и ако не можеш да им дадеш каквото искат — тя се разплака, — почват да те бият с бухалка.

Друга жена бързо дотича и приклепна до Фрида.

— Скъпа, ела да полегнеш — каза тя.

— Добра идея — обадох се аз.

— Хапнете нещо — каза Фрида, докато жената я извеждаше.

Хелън се приближи с картонена чинийка.

— Вземете си малко датски сладкиш.

— Трябва да тръгвам, Хелън, но благодаря.

— Всички казват, че са били наркоманите — каза тя. — Онзи човек от снимката не приличаше на наркоман.

— Да, не е наркоман — потвърдих аз.

— Агент Търнър слуша.

— Обажда се Филип.

— Каж ми, че си в Орегон.

— В Ню Йорк съм. Звъня от телефонна кабина.

— Аха...

— Мисля, че открих Наоми.

Мълчание.

— Това е името...

— Знам какво е.

Докато разказвах, тя слушаше без коментари. Когато свърших, отново настана мълчание.

— Имаш ли въпроси? — попитах аз.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Защо ли?

— Какво очакваш да направя?

— Мислех, че ще искаш да продължиш разследването.

— О! Добре, но първо трябва да докладвам на министъра на правосъдието, тъй че дай да си представим как ще звучи. „Господин министър, трябва ми още хора за работа по случая Грийн. Изглежда, бившата му приятелка смята, че го е чула в един телефонен разговор да споменава името Наоми. Всъщност не е сигурна, но звучало като Наоми. А Филип Баркли — нали го помните, господин министър, — е,

той май все още се занимава със случая, макар че напусна и смята да се заеме със собствен бизнес. Така или иначе, Баркли показал снимката на Грийн на група таксиметрови шофьори, посещаващи същата закусвалня, където е ходил Грийн, и ето ти изненада — срещу скромно заплащане един от тях предложил да го откара там, където уж бил откарал Грийн. Та този шофьор свалил Баркли пред една административна сграда в Манхатън и се оказало, че сред хилядите хора, работещи в тази сграда, също има жена на име Наоми и тя била убита по време на кражба с взлом в апартамента ѝ в Бруклин. Още ли следите мисълта ми, господин министър? И тъй, при това положение изглежда най-добре да забравим самопризнанието на Грийн и факта, че обявихме случая за приключен, за да се захванем веднага с това изумително разкритие.“ Е, добре ли го изложих?

— Не е само името. Тя е работила за еврейска организация.

— Колко странно! И то в Ню Йорк!

— Спести ми сарказма.

— Чудесно. Някой от службата на Наоми разпозна ли снимката на Грийн?

— Не.

— А дори и да я беше познал, какво от това? Имали са някаква връзка на религиозна основа. Чудо голямо!

— Мартин и Наоми са загинали в разстояние на два дни.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Филип? Станал си един от онези манияци на тема конспирация, като смахнатите, дето все ровят около убийствата на Кенеди и Мартин Лутър Кинг. Не ти харесва официалният извод, който е напълно логичен, затова обикаляш и обикаляш, докато откриеш интересен факт или съвпадение, и тогава се провикваш: „Аха!“ Правителството не работи така, Филип. Не можем да викаме „Аха!“ всеки път, когато срещнем съвпадение, защото винаги има съвпадения. Не можем да смущаваме хората и да побъркваме цялата страна само защото някаква жена, която уж познавала Грийн, е била убита в един квартал, прочут с високата си престъпност.

— Споменал ли съм за квартал, прочут с високата си престъпност?

След кратко мълчание тя каза:

— Не се дръж като параноик, ако обичаш! Ти каза, че била убита от някого, който нахълтал в апартамента ѝ в Бруклин. Предположих, че е станало в подобен квартал. Защо, не е ли така?

— Така е.

— Виждаш ли? Направих извод. Така работим ние, Филип. Правим изводи, основани на логика и опит, без да си затваряме очите пред очевидното. Хайде, дай да сглобим основните факти и да направим извод. Човек с достъп до строго секретна информация, напоследък с необичайно поведение, засечена среща в Портретната галерия, петдесет хиляди...

— Стига, Блеър. Разбрах те.

— Заминавай за Орегон, Филип. Живей си живота.

12

— Бренан и О'Конъл.

— Франк О'Конъл, ако обичате.

— За кого да му предам?

— За Филип Баркли. Моля, кажете на мистър О'Конъл, че мистър Бренан ни запозна, когато работех в Белия дом.

— Разбира се. Един момент, моля.

— Филип?

— Здравей, Франк. Не съм сигурен дали ме помниш.

— Естествено, че те помня. Ти беше съветник при Джеф Брант.

— Точно така. Отдавна беше. Много вода е изтекла оттогава.

— И за двама ни.

— Да, приеми закъснелите ми поздравления. За всичко.

— Благодаря. С жена ми все се чудим дали да празнуваме трета годишнина или шеста. Как мислиш, дали се брои пак от нулата или годините се събират?

— Мисля, че отговорът е скрит на някой връх в Тибет.

— Сигурно си прав. Между другото, четох за случая Грийн. Сигурно е било интересна задача.

— Точно затова се обаждам, Франк. Нуждая се от услуга и преди да продължа, има нещо, което трябва да знаеш. Напуснах министерството, но все още работя по случая. Разследвам самостоятелно в Ню Йорк.

— Доколкото разбрах от вестниците, в общи линии случаят е приключен.

— Официално е така, но мисля, че Министерството на правосъдието греши.

— Няма да им е за пръв път. Какво искаш?

— Информация от полицейското управление на Ню Йорк по едно неразкрито убийство. Четох, че си бил прокурор там, и се питах дали няма да ме свържеш с човек, който да ми помогне.

— Май случаят Грийн става още по-интересен.

— Ако съм прав, „интересен“ е меко казано.

— Е, моят старши следовател е жива легенда в нюйоркската полиция. Ако той не успее да те вкара, значи просто няма начин.

— Седемдесети екип. Детектив Мороу слуша.

— Детектив Мороу, казвам се Филип Баркли.

— А, да, човекът от Вашингтон.

— Да, но сега съм в Ню Йорк.

— Искате да научите нещо за Сингър, нали?

— Точно така. Мога да бъда в Бруклин след час. Да ви черпя ли едно кафе?

— Нека да е след три часа и по-добре да почерпите „Гинес“. На Трето Авеню има едно заведение, наречено „Съдията и заседателите“.

Точно в шест двамата с детектив Пол Мороу седяхме на маса в една ирландска кръчма в Бей Ридж. Докато той отпиваше първата си глътка, сервитьорката на име Ерин стоеше наблизо със скръстени ръце и по ирландското ѝ лице бе изписано очакване.

— Мехурчета — каза Мороу. — Има ферментация.

Ерин поклати глава.

— Ферментацията е тук — заяви тя и го почука с пръст по темето. Посочи халбата и добави: — Гладко е като бебешко дупе.

После метна кърпата през рамо и се отдалечи.

— Много обичам да я изправлям на нокти — изкиска се Мороу. — Не е трудно. — Отпи нова, по-дълга глътка и кимна одобрително. — Гладко е като бебешко дупе — изрече той, имитирайки гласа на сервитьорката, после избърса устата си със салфетка. — Е, какво да ви кажа за клетата мисис Сингър?

— Какво се е случило според вас?

— Мисля, че двама-трима от местните непрокопсаници са нахълтали в апартамента, за да оберат всичко, което не е заковано. И мисис Сингър просто е била на неподходящото място в неподходящото време.

— Как са влезли?

— По изпитания стар начин. Спуснали се по пожарната стълба и се вмъкнали през прозореца. Счупили едно стъкло до дръжката, и готово.

— Защо точно нейният апартамент?

— Питате защо не са избрали някой друг в сградата или квартала? Добър въпрос. Може да има милион отговори. Може да са чули, че има пари, бижута или хубав телевизор. Може да е отказала да даде дребни монети на някого от тях на връщане от супермаркета. Може само нейните прозорци да са били тъмни. Може би са преброили погрешно етажите и са търсели съвсем друг апартамент. Кой знае? По тия места насилието е абсолютно непредсказуемо. Вървиш си по улицата или пътуваш с метрото и поглеждаш в очите не когото трябва. Додето се опомниш, от корема ти вече стърчи нож. Шантава работа.

— Смятате, че извършителите са били няколко?

— Вероятно. Претърсили са апартамента основно. Това е доста работа на сам човек. Ако, да речем, наркоман претрепе някого в дома му, обикновено се паникьосва и гледа да изчезне час по-скоро. Най-много да му смъкне брачната халка и да прерови две-три чекмеджета. А този апартамент беше претърсен от горе до долу, след като са я убили. Това е необичайно.

— Може да не са били наркомани.

— Може, но убийствата тук обикновено са работа на хлапашки банди или наркомани. Професионалистите няма да си губят времето в подобен квартал. Така или иначе, няма съмнение, че са били дрогирани.

— Защо?

— Нанесли са ѝ десетина удара с бейзболна бухалка, когато и един щеше да свърши работа. Безсмислена жестокост. Тия типове са били друсани. Убили са я, после са претърсили апартамента.

— Какво са взели?

Той ядосано тръсна глава.

— Кашон с книги, по дяволите. Голяма печалба, нали?

— Какви книги?

Мороу изсумтя.

— Скапани дроги. Само те могат да направят подобно нещо. Старицата имала дневници — не от типа „мило дневниче“, а от онези, които се използват за работа.

— Имате предвид бележници за служебни задачи?

— Да, но с кожена подвързия и позлатени ръбове, каквито можеш да купиш в скъпите магазини, или пък „Америкън Експрес“ ти ги подарява, ако си голям клиент. Имала цяла колекция от някогашната си работа. Нейната организация ги връчвала за благодарност на големите дарители. Онези тъпащи сигурно са видели позлатените ръбове и са решили, че струват много пари.

— Колко са взели?

— Предполагаме, че около трийсет. Тя е работила за онази еврейска емигрантска организация от 1949 до 1981 година, но около 1979-а престанали да раздават бележници. Хората, с които е работила, казват, че тя си записвала телефонни номера, списъци на задачите и тъй нататък. Била е педантична жена. Личи си по апартамента, или поне каквото е останало от него. — Мороу въздъхна дълбоко и поклати глава. Личеше си, че му накипява дори от мисълта за станалото. — Както и да е, сега сме заръчали на всички зложни къщи в района да ни предупредят, ако видят бележниците. А най-вероятно ще ги открием в някоя кофа за боклук, когато онези типове се опомнят от дрогата и осъзнаят, че са убили човек за едното нищо... не че им пука от тая работа.

— Взели ли са нещо друго?

— Не е имало нищо за взимане. Тя е подарила всичките си бижута и не вярвам да е било само от добри чувства. Сигурно е била наясно, че в онзи квартал рано или късно ще се докопат до нея. — Мороу направи гримаса и шумно размърда празната халба по масата. От бара Ерин го изгледа с досада. — Скапани дребни бандити и наркомани — промърмори той. — Щом остаряят, хората тук стават като агнета сред вълци.

— Имате ли заподозрени?

— Както се казва, приятелю, никой не е извън подозрение. — Той размаха халбата си към Ерин и повтори: — Никой не е извън подозрение.

На другата сутрин отново бях в сградата „Улуърт“. Отвори ми Тери — този път с къдрава руса перука.

— А, вие — каза тя. — Не вярвах пак да ви видим. — Отдръпна се да мина и пак заключи вратата. — Хелън ще дойде чак след час.

— Няма нищо, и вие можете да ми помогнете. Ще разрешите ли да видя телефонната сметка за миналия месец?

Тя направи гримаса.

— Телефонната сметка? Защо?

— В нея може да има сведения, които биха помогнали на разследването.

— Но ние не познаваме човека от снимката.

— Мисля, че Наоми го е познавала. Бих искал да проверя телефонната сметка, за да разбера дали му се е обаждала.

— Нали казахте, че не го е извършил той.

— Да, така казах. Трудно е за обясняване, но ако са се познавали, това може да помогне както на мен, така и на полицията.

Тери неволно плъзна ръка към пакет цигари „Честърфийлд“. Не изглеждаше убедена.

— Искам само да погледна някои данни — успокоих я аз. — Ще отнеме най-много две-три минути.

— Хелън не е тук — повтори тя.

— Сигурен съм, че не би имала нищо против.

Тери запали цигара и смукна с изумителна сила за толкова дребно създание. Това сякаш ѝ помогна да се реши.

— Добре — каза накрая тя.

Стана и затътри нозе към една от вътрешните врати, оставяйки цигарата да гори в пепелника. Дълбоко в сърцето си знаех, че Наоми Сингър е онази, която търся; изобщо не се съмнявах. Но имаше вероятност всички контакти помежду им да са били по инициатива на Грийн и нямаше как да докажа противното.

След няколко минути Тери се върна със сметката и за пръв път нещата помръднаха от мъртвата точка — открих обаждане до домашния телефон на Грийн; времето съвпаднаше.

— Имате ли копирна машина, Тери?

— Вътре — каза тя. — Открихте ли нещо?

— Изглежда, че мисис Сингър е разговаряла с младежа от снимката. Може дори да я е посещавал тук.

— Знам ли, може и да е идвал — отговори Тери. — От март насам често отсъствам, а когато ме няма, никой не се грижи за

посетителите. — Тя се приведе напред, сякаш не бяхме сами, и прошепна доверително: — Всъщност почти нямаме посетители. Най-често седя тук по цял ден и лепя пликове.

— Тери, питах се дали не може да видя кабинета на мисис Сингър.

Тя посегна към цигарата.

— Кабинета? Като полицейски обиск?

— Не съм от полицията. Нали помните, че ви показах служебната си карта. От полицията идваха ли да претърсят кабинета на мисис Сингър?

— Не. Никой не е взимал нищо оттам. Всичко е както си беше.

— Добре. И аз няма да взема нищо. Просто искам да огледам.

— Май трябва да изчакаме Хелън.

— Тери, там може да има важни улики. Вие помагате на разследването, а времето винаги е изключително важно при разкриването на престъпления. Защо да не погледнем заедно? Можете да се уверите, че всичко ще остане както си е било.

Малкият кабинет на Наоми нямаше прозорци. Имаше бюро, стол и две етажерки с няколко класъора и разни дреболии по тях. На бюрото нямаше нищо друго, освен телефон и няколко тънки папки. В едното чекмедже открих телефонен указател, останалите бяха празни.

— Тери, Наоми водеше ли си служебен дневник?

Тя кимна.

— В кабинета на Хелън е. Разлистихме го, просто от любопитство.

— Разбира се. Моля ви, нека да го видя.

— Вътре няма нищо интересно. Наоми не приемаше посетители. Само слагаше писма в пликовете.

— Значи мога да го видя?

Отново изчаках, докато Тери се върна със служебния дневник на Наоми — пак с кожена подвързия, но без позлатени ръбчета. Отворих на месец август и започнах да прелиствам страниците. За втори август имаше записани два реда, заобиколени с молив. На първия ред беше името „Мартин Грийн“ и телефонният му номер във Вашингтон. Под него бе записано „Соня Денеш“.

Тери надничаше през рамото ми.

— Познавате ли Соня Денеш? — попитах я аз.

Тя поклати глава.

— Мога да проверя в списъка за кореспонденцията.

В списъка нямаше Денеш. Тери ми направи копие от телефонната сметка и обеща да попита Хелън за Соня. Преди да си тръгна, взех адреса на Еврейското дружество за помощ на емигрантите.

Соня Денеш. Движех се на автопилот, докато обикалях по Бродуей, опитвайки се да хвана такси. Към поредицата от събития се прибавяха още две. Мартин и Наоми разговарят за Соня Денеш. Четири дни по-късно той пристига в Ню Йорк, за да започне разследване. Посещава няколко места и се среща с Наоми. След седем седмици и двамата са мъртви.

В картотеката на Еврейското дружество за помощ на емигрантите откриха името Соня Денеш. Дадох ми номера на досието и ме препратиха в Института за еврейски изследвания на Шестнайсета улица, където се пазеха архивите на ЕДПЕ. С помощта на служебната карта от Министерството на правосъдието най-сетне се добрах до един архивар, който ме чакаше, когато излязох от асансьора на десетия етаж. Беше висок мъж, облечен с карирана риза, кадифени панталони и обувки от онези, които хората наричат „практични“. На шнурче около врата му висяха очила и служебен пропуск.

— Самюъл Бърман — представи се той и протегна ръка. — Вие сте човекът от Вашингтон.

— Филип Баркли. Да, идвам от Министерството на правосъдието. Към вас ме насочи Адам Рифкинд от ЕДПЕ. Нося номера на емигрантското досие, което ни интересува.

Бърман ми кимна да го последвам между стоманените рафтове, отрупани с документи в дебели папки и сиви кутии. Погледна номера, който му показах.

— И как е името на емигранта? — попита той.

— Соня Денеш — казах аз. — Мисля, че е пристигнала от Унгария.

Бърман се втренчи в мен.

— Соня Денеш? Пак ли тя?

— И друг ли е питал за нея?

— Един младеж преди няколко седмици. Същият, за когото писаха във вестниците.

Извадих снимката на Грийн.

— Този младеж ли?

Бърман хвърли бърз поглед към снимката и кимна.

— Колко жалко. С него разговаряхме за Вашингтон и политиката. Много любезен, много начетен. Във вестника пишеше, че се самоубил, и намекваха за шпионаж.

— Да, така е.

— Свързано ли е със Соня Денеш?

— Косвено. Изключително важно е да видя досието на Соня Денеш.

Бърман плъзна пръст по лавиците, докато откри прашна картонена папка, върху която бе изписан номер с черен маркер.

— Соня Денеш — каза той и започна да прелиства. — Родена в Будапеща на 3 януари 1928 година. Според сведения от тамошните представители на ЕДПЕ била дълбоко религиозна, със здрав морал и много ентузиасирана от възможността да емигрира в Съединените щати. Изглежда, че няма роднини.

— Никакви ли?

— Често се случва — каза Бърман. — Добре, тук са обичайните гаранции за подслон и работа в... чакай да видим... шапкарска компания „Парамаунт“ тук, в Манхатън. Удостоверение, че не отнема мястото на американски работник. Ето молба за издаване на емигрантска виза, която явно е била удовлетворена... Емигрирала от Генуа и пристигнала в Съединените щати на 31 август 1950 година. Кораба е посрещнала Наоми Сингър от пристанищния отдел на ЕДПЕ и Соня била поета временно под закрилата на Обединената служба за нови американци.

— Кой е подкрепил молбата за виза?

— Емиграцията ѝ била спонсорирана от някаква синагога. И това не е рядкост.

— Нещо повече? — попитах аз.

— Това беше всичко. — Бърман ме погледна. — Разочарован сте.

— Ами...

Той вдигна ръка.

— Разбирам. Онзи младеж също беше разочарован.

Докато пътувах обратно с метрото, мислено се бях съсредоточил върху загадката на Соня Денеш, но още нещо притискаше съзнанието ми. Не по периферията; там беше началото на страха. Нещо много по-близо. Отложих загадката, за да освободя място за други тревоги, които се сбираха и кръжаха като самолети над аерогара. Из главата ми минаваше като на видеозапис пътят от Института за еврейски изследвания до метрото. Точно срещу входа на сградата имаше спряла кола. Когато минах край нея, човекът до шофьора извърна глава настрани, но изпитах странното чувство, че вече съм виждал цялата сцена. Спомних си, когато започнах да се изкачвам по стъпалата към улицата. Предишното ми пътуване до Ню Йорк, паркираната кола срещу „Уолдорф“. Двама души в колата, човекът отдясно гладко избърснат, с къса прическа, бяла риза и вратовръзка. Стигнах до ъгъла и се озърнах към входа на метрото, после огледах улицата. Не видях колата, но можеше да има и други коли, други хора.

Реших да не излизам тази вечер. Спрях в един магазин и си купих сандвич за вечеря. След като се прибрах в стаята, заключих вратата и обмислих следващия си ход. Едно обаждане на Еванс неминуемо би извело на сцената Блеър Търнър, а в момента не бях сигурен дали точно тя е решението на проблема. Имаше още нещо на границата със страха — смътният образ на някаква истина, която можеше и да се окаже мираж. Погледнато отблизо, законът за вероятностите твърдеше, че всичко е точно. Но от време на време човек трябва да отстъпва назад и да оглежда цялостната картина. Бях тръгнал на поход да търся истината, а вместо това току-що открих само неясна сянка. Историята би била тревожна при всяко положение, но отгоре на всичко пътят непрекъснато ме отвеждаше към погребения.

Цяла вечер стоях до прозореца с изгасена лампа и гледах паркираните коли и входовете отсреща. Нощта не донесе прохлада. Ручейчета пот се стичаха по гърдите ми и се сливаха на кръста. Часовете минаваха; дрънченето на металната плоча откъм улицата подсказваше, че движението е намалало. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Нямаше нито подвижни сенки, нито пламтящи връхчета на цигари. Опитах се да си внуша, че ако някой наистина искаше да ме убие, вече щях да съм мъртъв. Може би си въобразявах заплахата; може би си въобразявах и всичко останало. Ами ако Грийн наистина се

беше самоубил? Ами ако Наоми наистина бе станала жертва на някакъв дрогиран тип?

Не. Те бяха някъде навън, обикаляха, а аз бях твърде глупав, за да ги видя — не, не глупав, твърде... затормозен. Обмислих вариантите, после взех телефона и набрах един номер, който знаех наизуст. След броени минути ми се обадиха.

— Филип?

— Доктор Блейк?

— Добре ли си? От телефонната служба не ми казаха за какво става дума.

— Просто исках да се консултирам с вас.

— Радвам се, че позвъни. Казаха ми, че си си взел медицинските документи. Много се разтревожих.

— Прехвърлям се в Орегон.

— О. Имаш ли лекар там?

— Не. Не познавам никого в Орегон.

— Трябва да си намериш лекар, Филип. Състоянието ти се нуждае от наблюдение. Мога да направя справки и да ти препоръчам някого.

— Добре.

— Оставил си номер в Ню Йорк. Какво правиш там?

— Работя по един случай.

— Работиш ли? От службата ти ми казаха, че си напуснал министерството.

— Все още не съм приключил със случая.

— О. — Настана мълчание. Изглежда, Блейк се чудеше дали да ми повярва. — За какво искаше да се консултираш?

— Искам да спра лекарствата.

— Защо?

— Трябва да се почувствам както преди.

— Нали точно затова ти предписахме лекарствата, за да не се чувстваш така.

— Трябва да бъда по-бодър. И се нуждая от сън. Не мога да спя.

— Това е често срещан страничен ефект, Филип. Обсъждахме го. Важното е да се намери точният баланс между антидепресантите и успокоителните. Защо не дойдеш при мен да обсъдим други...

— В момента не мога да дойда. Наистина трябва да спра лекарствата, доктор Блейк.

— Това може да бъде опасно. Вече на няколко пъти си влизал в болница.

— Знам...

— Ти имаше напредък. Защо да спиращ лекарствата точно сега?

— Трудно е за обяснение.

— Имам идея. Защо не посетиш лекар в Ню Йорк? Ще ти уредя час за утре.

— Може би. Нека да си помисля.

— Филип, не спирай лекарствата, чуваш ли?

— Добре, разбрах. Благодаря.

— Пази се.

— Добре. Дочуване, доктор Блейк.

Отново се загледах през прозореца. Мина още време. От години насам се носех по течението, но никога не се бях чувствал тъй далеч от брега, както в онези безсънни часове. Телефонът се превърна в спасителен пояс.

— Ало?

— Сюзан?

— Да?

— Обажда се Филип.

— Филип! Толкова се радвам да те чуя!

— Късно ли е?

— Не, не, аз съм нощна птица.

— Запазих картичката ти.

— Радвам се.

Изведнъж открих, че не знам какво да кажа.

— Сега съм на хотел в Ню Йорк.

— О. Какво правиш там?

— Работя. Как си ти?

— Добре. Всъщност нищо ново. В неделя бях на гробището и посетих дъщеря ти. Дано да нямаш нищо против. Просто исках да видя къде почива... Филип?

— Хубаво.

— Добре ли си?

— Да, благодаря.

— Чудесно е направено, с пейка и дърво, много спокойно. Помолих се за нея.

— Аз също. И аз се моля за нея... Просто исках да те чуя.

— Чудесно. Обаждай се, когато поискаш.

— Благодаря... Дочуване, Сюзан.

— Обаждай се. Лека нощ.

Проснах се на леглото, мислейки за Сюзан. Представих си, че съм парализиран, прехвърлям се от леглото в инвалидна количка и от количката зад волана на автомобила. Вдигнах глава с огромно усилие и погледнах краката си, после размърдах пръсти. Заспах и сънувах, че съм на гробището. Сюзан седеше с наведена глава на пейката под дървото. Когато се приближих, видях в скута ѝ книга. Тя четеше на дъщеря ми и двете се усмихваха. Сюзан я е открила, помислих си аз. Открила я е и тя е жива. Устните на дъщеря ми помръдваха и аз осъзнах, че ако се приближа още малко, ще мога наистина да чуя гласа ѝ отново, но нещо ми подсказваше, че ако се приближа, тя ще изчезне. Затова я гледах отдалеч и беше безкрайно тъжно.

13

Събуди ме почукване, но отначало не разбрах това. Яркото слънце и металното дрънчене откъм улицата подсказваха, че съм спал по-дълго, отколкото възнамерявах. Пак се почука. Попитах кой е и откъм коридора отговори приглушен глас. Открехнах вратата; някаква латиноамериканка се отдалечаваше с количка за почистване.

— Идвам след малко — подхвърли през рамо тя.

Довлякох се до банята, наплисках се с вода и вторачих поглед в шишенцата върху мивката. *Възстановяването изисква период на адаптация, Филип. Най-доброто лекарство е да подновиш връзките си с живота. Иначе човек продължава да живее с миналото.* Е, онези все още дебнат някъде наоколо, а аз вече напълно съм подновил връзките си с живота. Как беше казано? Нищо не изостря сетивата така, както перспективата да бъдеш обесен призори. Но сега се нуждаех от пълна мобилизация на сетивата, от пределно изострен инстинкт за самосъхранение. Отворих шишенцата, изсипах съдържанието им в тоалетната и пуснах водата. Хапчетата се завъртяха и ме изоставиха на произвола на съдбата.

Пуснах си душ, избръснах се и слязох на рецепцията. Пред гишето стоеше някакъв недоволен клиент с тениска на „Делфините“ от Маями, а дежурният му обясняваше как се заплащат хотелските телефонни такси с механичния глас на стюардеса, демонстрираща спасителна жилетка. Всяко възражение биваше майсторски отклонено, докато накрая навъсеният клиент надраска чек, грабна си куфара и потегли навън, продължавайки тихичко да си мърмори. Дежурният се обърна към мен, готов за следващия проблем.

— По кое време започва почистването на стаите? — попитах аз.

— Между шест и половина и седем — отговори той. — Трябва ли ви нещо? Мога да им заръчам да почистят при вас още сега.

— Не, всичко е наред. Толкова рано ли почват да чукат по вратите?

Той поклати глава.

— Би трябвало най-напред да почнат с освободените стаи, за които знаем, че са празни. Все им казвам да не чукат преди осем, но някои не разбират от дума.

— Правило ли е това — да не чукат до осем?

— Дори до осем и половина, поне на местата, където съм работил преди. Дотогава гостите още спят или се обличат. Вас кога ви събудиха?

— Не са ме събудили. Просто питам.

Той се навъси.

— Тук имам бележка, че сте се обаждали за поддръжката.

— Всичко е наред.

Дежурният ми показа листче с номера на моята стая.

— Може да е станала грешка — каза той с глас на ченге, разпитващо рецидивист.

— Не, обадих се — признах аз.

— Какъв е проблемът?

— Няма проблем. Латиноамериканец ли е майсторът по поддръжката?

— Това тук е Ню Йорк. Сигурен ли сте, че няма проблем?

— Няма проблем — повторих аз.

Той кимна, но лицето му говореше ясно: още един досадник. Отново се наведе над вестника, а аз тръгнах към закусвалнята. Кликата на египетските таксиметрови шофьори седеше около същата маса, начело със същия лидер. Поръчах си закуска и се замислих за Соня Денеш. Беше ясно, че се нуждае от помощ. Взех си кафето, отидох при телефона до тоалетната и набрах номера на Сюзан.

— Сюзан? Пак е Филип Баркли.

— Филип!

Няма що, страхотно постижение на попрището жизнено в средата — да ти се радва един-единствен човек, когото едва познаваш.

— Извинявай за снощи.

— Не ставай смешен. Обаждай ми се, когато поискаш.

— Благодаря. Чудесно е да го чуя.

— Дано да не ми звъниш само заради извинението.

— Е, има и още нещо. Аз наистина съм по работа тук. Всъщност вода разследване и се чудех дали ще ти е интересно да ми помогнеш.

— Наистина ли? Страшно бих искала! Отдавна си мечтаех за малко разнообразие.

— Става дума за ровене из интернет и може би малко работа в библиотеката на Конгреса, когато имаш път натам.

— Вече настръхнах!

И двамата се разсмяхме.

— Чудесно. Боях се, че ставам нахален. Позволи ми да ти кажа още нещо. Малко е неудобно, но искам после да ти платя всички разходи, става ли?

— Става, но едва ли ще има такива. Моята компания ми осигурява неограничени телефонни разноски и пълен достъп до интернет и цял куп бази данни. А в библиотеката и без това имам работа.

— Страшно ще ми помогнеш, особено с телефона.

— Значи съм включена! Каква е първата ми задача?

— Търсим една жена на име Соня Денеш.

— Какво знаем за нея?

— За съжаление малко. Родена е в Будапеща на трети януари 1928 година и е пристигнала тук през 1950-а. При пристигането си е посрещната от жена на име Наоми Сингър, която тогава работела в Еврейското дружество за помощ на емигрантите, а през последните години в Еврейската международна профсъюзна гилдия.

— В Ню Йорк ли живее Соня?

— Най-вероятно, да. В момента съм разгърнал телефонния указател на Манхатън и вътре има няколко души с фамилия Денеш, но Соня липсва. В Ню Йорк и околностите сигурно ще се намерят още доста със същото име.

— Да се опитам ли да откроя и Наоми Сингър?

— Там е цялата работа — тя е мъртва.

— Мъртва?

— Преди няколко дни някой нахълтал в нейния апартамент и я убил.

— Филип, заплашва ли те нещо?

— Не, няма такава опасност. Било е обир. Просто се е намирала на неподходящото място в неподходящо време.

— Това свързано ли е с онзи случай във вестниците?

— Да, случаят Грийн.

— Четох, че той се признал за шпионин. Съучастници ли издирваш?

— Е, просто се мъча да изгладя някои несъответствия.

— Добре, най-напред ще се съсредоточа върху Ню Йорк. Какво да правя, ако открия Соня Денеш? Може тя да ми отговори по телефона.

Уместен въпрос.

— Кажи й, че се обаждаш от името на Еврейското дружество за помощ на емигрантите. Кажи, че Наоми Сингър е починала и организацията съобщава на хората, с които е работила, в случай че това ги интересува. Може и малко да разшириш разговора, да помолиш за дарение или нещо подобно. Оставям това на теб.

— Добре. Как мога да те открия?

— В движение съм през цялото време. Нека аз да те търся, може ли?

— Сигурен ли си, че няма заплаха?

— Да, сигурен съм.

Изрекох последните думи категорично, с желанието да я успокоя, но Сюзан прие тона малко по другояче.

— Добре — тихо отвърна тя. — Просто се тревожа за теб, това е.

— Извинявай, Сюзан. Не исках да прозвучи така. Виж какво, за всеки случай не давай на никого истинското си име и телефонния номер, чу ли? Така ще съм по-спокоен.

— Не се безпокой. Псевдонимът ми ще е... Барбара Коен.

— Барбара Коен?

— Измислих го току-що.

— Добре, Барбара, наслука.

— Ако е жива, ще я открия.

Оставих слушалката, понечих да се върна назад и изведнъж осъзнах.

Ако е жива, ще я открия.

Точно това е първият въпрос, нали така? И ако Грийн не е бил сигурен, вероятно би почнал най-напред от смъртните актове. Според телефонния указател Общинският граждански регистър се намираще на Уърт Стрийт 125 — в Градската здравна служба, близо до втората телефонна кабина.

Върнах се при масата на таксиметровите шофьори. Всички слушаха напрегнато, докато шефът им говореше тихо и пишеше нещо върху лист хартия. Когато ме забеляза, лидерът млъкна и преобърна листа.

— Здравейте, мистър — каза той. — Искате ли такси днес? Искате ли Гамал?

— Днес искам две таксита — казах аз.

— Две таксита — повтори той. — Едното сега, другото после.

— Не, и двете сега. Едното да ме вози, другото да кара отзад.

— Защо, мистър?

— Искам да разбера дали ме следят.

Водачът се озърна наоколо, за да види какво смятат другите, после попита.

— Неприятности ли имате, мистър? С полицията може би?

— Не с полицията, но може да имам неприятности. Готов съм да платя за помощта.

— С израелците ли?

— Не, както ви казах, човекът не беше от Израел. Израелците нямат нищо общо. Дълго е за обясняване, но жена му много се тревожи.

Един мъж на средна възраст по бяла риза с къси ръкави каза нещо на арабски и всички заговориха едновременно. Водачът прехвърляше поглед от човек на човек, а разговорът ставаше все по-оживен. Първият шофьор заговори по-шумно от останалите и те замлъкнаха един по един. Когато онзи приключи, всички погледнаха въпросително лидера.

— Гамал ще ви вози — обяви той. — Вие сте негов клиент. Две таксита ще карат след вас.

— Две ли?

— Много е трудно с едно. Ще дойдем аз и Набил.

Той посочи гръмогласния шофьор. Другите кимнаха одобрително; решението не подлежеше на обсъждане.

— Колко? — попитах аз.

— Един час. По петдесет долара на такси. — Водачът извади клетъчен телефон от джоба на ризата си и набра номер. След кратък разговор на арабски ме попита: — Къде искате да отидете?

— В центъра. Уърт Стрийт.

Той каза нещо по телефона и го прибра в джоба си.

— Десет минути.

Заех се със закуската, хвърляйки погледи през прозореца. Не забелязах нищо подозрително — нито паркирани коли, нито хора с вестници в някой сенчест вход. Започнах да се чувствам глупак, че прахосвам така парите си. Водачът и Набил минаха покрай мен. Набил държеше малък фотоапарат с телеобектив.

— Може да направим снимки — каза водачът и ми протегна ръка. — Аз съм Сайед.

Набил повдигна апарата.

— Фотограф човек — каза с усмивка той, като се посочи с пръст.

Двамата седнаха в такситата и потеглиха. След малко Гамал спря до тротоара и аз излязох навън.

— Такси, мистър? — попита той с широка усмивка.

Качих се и потеглихме сред облак прах на запад към Десето Авеню, после на север, после обратно на изток към Девето. Когато го приближихме, дори намалихме скорост и изпуснахме зелен светофар, за да позволим на един камион да мине на заден ход към рампа за разтоварване. Това бе буквално нечувано за нюйоркското автомобилно движение и явно се вършеше с тактическата цел да даде на съюзниците ни време за заемане на позиция. Така и излезе — няколко минути по-късно минахме по Девето Авеню и на пет пресечки след закусвалнята задминахме Сайед и Набил. Гамал заговори по радиостанцията и незабавно получи отговор от двамата.

С откъслечни разговори на арабски и английски продължихме сред натовареното движение към центъра. Завихме на запад, после на юг, после пак на запад. Гамал се движеше на зигзаг — нещо нормално за такси, опитващо се да стигне навреме до някоя точка в Манхатън, и същевременно идеален начин да провериш дали те следят. Близо до Канал Стрийт Набил ни изпрати по радиото дълга тирада на арабски. Гамал му отговори и почна да се озърта към предното и страничното огледало.

— Следят ни, сър — каза той. От радиото долетя думата „форд“ и Гамал повтори: — Форд.

Светофарът отпред светна червено.

Докато чакахме, Гамал не откъсваше поглед от страничното огледало. Аз потисках желанието да се озърна. Светна зелено и пак

потеглихме. Раздаде се ново съобщение на арабски, този път от Сайед.

— Има и втора кола — каза Гамал.

— Две коли ли ни следят? — попитах аз.

Гамал заговори в микрофона и незабавно получи отговор.

— Да — каза той. — Такси. Такси шевролет. Зад Набил е.

Две коли. Логично. Сменят се, за да не бият на очи.

— Не продължавай към Уърт Стрийт — казах аз. — Завий при първа възможност.

Гамал съобщи на другите намерението ми и се подчини. Докато приближавахме следващото кръстовище, отсреща светна червено и ние спряхме. Набил и Сайед потвърдиха, че всички коли са между двете пресечки. Фордът беше две коли зад нас. След него идваше Набил. Още две коли по-назад беше шевролетът. Сайед караше някъде след него.

Сайед заговори отново и този път разговорът между тримата трая по-дълго, като Гамал само повтаряше „добре“ от време на време.

— Искате ли да се откъснем? — попита накрая той.

— Да, ако можеш да го направиш, без да личи, че сме ги усетили.

Ново обсъждане. Най-сетне светна зелено и колите потеглиха. Гамал изключи двигателя, изскочи навън и вдигна капака. От двете ни страни имаше паркирани коли, тъй че напълно преграждахме пътя. Наоколо незабавно отекнаха клаксони и верижната реакция бързо плъзна назад до предишната пресечка. Гамал човъркаше нещо под капака. Изведнъж Сайед дотича, крещейки на арабски. Гамал заобиколи и го посрещна отляво. Двамата започнаха да спорят, сочейки колата. Сайед притисна длани към ламарината, показвайки, че трябва да избутат таксито настрани. Гамал бутна ръцете му настрани и го блъсна. Двамата се счепкаха с викове, готови за бой. Наоколо се струпяха зяпачи. Клаксоните продължаваха да вият. Шофьорът зад нас излезе, за да вижда по-добре. После зърнах Набил да се задава по тротоара отдясно. Той спря две коли зад нас и се престори, че зяпа свадата, хвърляйки крадешком погледи към форда. Вдигна фотоапарата до кръста си и веднага пак го свали. После още веднъж и още веднъж, преди да тръгне обратно към таксито си.

— Стига — казах аз на Гамал.

Двамата се разделиха и Сайед се върна при колата си, продължавайки да крещи на Гамал. Аз слязох от таксито и заръчах на

шофьора около четири следобед да ме чака в закусвалнята със снимките. Завих зад ъгъла, слязох в метрото и продължих към изхода за отсрещната страна на улицата. Изчаках на стъпалата, докато се зададе тъпна младежи, и под тяхно прикритие се отдалечих на изток.

Трийсет минути по-късно влязох в Градската здравна служба и открих Общинския граждански регистър. Попълних справочна бланка, платих петнайсет долара и получих пропуск за отдел „Издирване“. На лавиците имаше регистри с етикети „Починали и мъртвородени“, по един за всяка година от 1949 насам. Започнах от 1950. Покойниците бяха подредени по азбучен ред: име, регистрационен номер при съдебния лекар, възраст, дата на смъртта, градски район и номер на смъртния акт. На всяка страница имаше по три колони и издирването не отнемаше много време. Скоро отворих регистъра за 1955 година. Стигнах на буква „Д“ и плъзнах пръст надолу — към „Де“, после към „Ден“, след това към „Дене“.

Някоя си Соня Денеш бе починала в Бронкс на 17 април 1955 година. За разлика от повечето смъртни случаи, при нея имаше и запис в графата за съдебния лекар, което означаваше, че не е умряла от „естествена“ смърт, също като Мартин. Обективно погледнато, можеше да се окаже съвпадение, но знаех, че не е. Това беше онази същата Соня — на Мартин. Железен факт. Всичко изглеждаше логично, но когато парченцата от мозайката си падат на място и опитът се прекланя пред логиката, усещането винаги е невероятно. Ръцете ми трепереха, докато копирах сведението.

Ако Мартин бе търсил информация, с която е разполагала само Соня Денеш, значи всичко свършваше дотук. Но ако бе търсил информация относно Соня Денеш, би трябвало да потърси хора, които са я познавали. Тя бе пристигнала в Америка без роднини и близки, но това не означаваше, че изобщо не ги е имала. Можеше да са дошли преди нея, или пък да са емигрирали по-късно — хора, които да са я надживели и имената им да са споменати в некролога. Сега разбирах защо Грийн е отишъл от Гражданския регистър направо в Нюйоркската обществена библиотека. Пак се обадох на Сюзан.

— Барбара Коен — представи се тя.

— Или знаеш, че съм аз, или взимаш конспирацията присърце.

— Видях кой ме търси — отговори със смях тя. — Нюйоркски номер. Засега Барбара няма с какво да се похвали. Не открих Соня

Денеш в Ню Йорк, но смятам да разширя издирването.

— Еха! Много си бърза.

— Барбара е сериозно момиче... поне докато работи.

— Сюзан, мисля, че я открих. Починала е през 1955 година.

— О, не! Какво означава това за разследването ти?

— Все още не съм сигурен. Трябва да си помисля.

— Тъкмо бях почнала да влизам в ролята.

— Може и да греша, тъй че продължавай издирването. Ако още не сме открили истинската, ще трябва да звъним наред.

— Барбара Коен, на вашите услуги.

— Наистина съм ти много задължен.

— Ще може ли някой ден да ми обясниш какво точно става?

— Да, при първа възможност.

Редиците стоманени чекмеджета в микрофилмовата читалня на Нюйоркската обществена библиотека имаха етикети по вестници и години. Избрах микрофилма с „Дейли Нюз“ за април–май 1955 година и го заредих в апарата. Прехвърлих на кратките вести от деня след смъртта на Соня, но там нямаше нищо. Не я открих и в новините през следващите десет дни, затова се върнах назад и започнах от първата страница.

Статията беше на трета страница. Заглавието гласеше: „Жена от Бронкс загива при падане от покрив“. Авторът излагаше само основните факти. Соня Денеш, възраст двацет и седем години, загинала в ранните утринни часове, когато паднала от покрива на шестетажен жилищен блок на Морис Авеню в Бронкс. Тялото ѝ било открито на двора и не се намерили очевидци. Съседите заявили, че мис Денеш, емигрантка от Унгария, която живеела сама и работела за шапкарска компания в Бронкс, изглеждала отчаяна през последните седмици. Разследващият детектив Джоузеф Ф. Максорли отказал да сподели дали подозира насилствена смърт.

Захванах се с вестниците от следващите дни. Няколко седмици нямаше нищо, докато накрая открих кратка бележка, четирийсет и два дни след първата. Заглавието бе предостатъчно: „Падането в Бронкс обявено за самоубийство“.

Напуснах библиотеката и тръгнах по Пето Авеню. Завих на запад и продължих през града, като от време на време спирах пред някоя витрина да видя дали не ме следят. Стигнах до Шесто Авеню и влязох в един хотел, където телефонните кабинки се оказаха съвсем истински — уединени и със седалки. Обадох се на Франк О'Конъл. Секретарката каза, че в момента говорел по телефона, но щял да ми се обади след двайсет минути.

Оставаше ми да чакам. Пак си помислих дали да не позвъня на Блеър. При тези нови доказателства трябваше да признае, че случаят Грийн се нуждае от ново разглеждане. Набрах клетъчния й телефон, но размислих и прекъснах още преди сигнала. Бяха се случили много неща, но нито едно от тях не успокояваше тревогите ми относно агент Търнър. Имах време обаче за евентуален напредък в това отношение. Свързах се с информацията и получих номера на мотел „Алта Виста“ в Рединг, Пенсилвания. Всичко по реда, казах си аз.

— Мотел „Алта Виста“.

— Свържете ме с управителя, ако обичате.

— На телефона. С какво мога да ви услужа?

— Името ми е Филип Баркли. Обаждам се във връзка с нещастieto, сполетяло Мартин Грийн, който...

— По-добре да говорите с някого от собствениците. Изчакайте, моля.

След миг се раздаде нов глас:

— Говори Харолд. Какво ще обичате?

— Харолд, обажда се Филип Баркли от Вашингтон по случая с Мартин Грийн. Агентите от ФБР, които ви посетиха, работеха под мое ръководство.

— Разбирам.

— Прегледах докладите им и искам да се уверя, че разбирам една подробност. По кое време бе открит трупът на мистър Грийн?

— Аз го открих.

— Знам.

— Точно както казах на агентите, в шест и петнайсет.

— Значи докладът е верен. Трябва да съм наясно какво ви е накарало да отидете в стаята му по това време. Прекалено рано е било за влизане по стаята, освен ако сте смятали, че клиентът вече се е изнесъл.

— Е, в моите показания пише, че светеше и тъъ, нали знаете... светеше цяла нощ... и...

В моите показания пише. Работиш ли по-дълго със свидетели, научаваш се да усещаш подводните камъни. Рязко промених тона и го прекъснах:

— Да разчитам ли на тези показания, Харолд? Питам, защото ако ги предявя като доказателство пред съдебния състав и възникнат проблеми, ще стане много лошо.

— Ами... чакайте малко...

— Може би ще е най-добре да ви призовем пред съда и...

— Чакайте малко...

— Имате ли календар подръка? Бих желал да насроча призовката ви за идната седмица.

— Момент! Казаха ми, че няма да има такива проблеми.

— И не би трябвало да имате.

— Направих каквото трябваше. Малко се забавих, това е.

— Не разполагам с много време.

— Ето какво стана. Около дванайсет и половина пристига гост и аз му давам стая. Двайсет-трийсет минути по-късно той ми звъни и казва, че като идвал, видял двама души да седят в кола на нашия паркинг. Просто искал да знаем. А аз си казвам: много благодаря, че изчака трийсет минути. Разбирате ли какво става тук?

— Не, обяснете ми.

— Имаме проблеми с обирджии — не само ние, цялата област чак до Скрантън. Тия типове избират някого с хубава кола и чукат на вратата. Връзват човека, обират му всичко и го оставят, а на вратата закачат табелка: „Не безпокойте“. Докато го открием, вече са му източили кредитните карти, а колата е някъде, разглобена на хиляда парчета.

— Колко време продължава това?

— Девет шибани месеца, да ме прощавате за изрази. И ако няма да се засегнете, ФБР досега не ни е помогнало кой знае колко.

— И тъй, човекът ви каза за онези хора в колата.

— Точно така. И както казах, рекох си: много благодаря. Излизам навън и оглеждам, но всичко е спокойно. Макар че знае ли човек... На паркинга няма жива душа и наоколо изглежда спокойно. Тук-там свети по стаите, но все още е един след полунощ и хората не са си легнали. В

три пак излизам и светят само две лампи. В четири е останала само една и почвам да се съмнявам, но нали знаете, лампите ту светват, ту изгасват.

— Разбира се.

— В шест още свети. Не е изгаснала цяла нощ. Има само един наемател, Майкъл Дейвис — това име беше използвал. Ония типове винаги нападат самотници. Сигурно няма нищо, казвам си, просто е заспал на светло или нещо такова, но за всеки случай я да му звънна... Чакайте малко. Трябва да свърша нещо.

И той ме остави да чакам. Двете минути ми се сториха цяла вечност.

— Ало, пак съм аз.

— Значи решихте да звъннете.

— Точно така. Никакъв отговор. Но човекът може да е в кенефа, да ме прощавате за израза. Отивам и чукам на вратата, после чукам по-силно, после почвам да блъскам. Накрая използвам шперца. Влизам и в спалнята всичко изглежда наред, но вратата на банята е затворена. Чукам, викам го по име, пак чукам. Накрая се налага да отворя вратата.

— И го открихте.

— Мили боже — промърмори Харолд. — Мили боже.

— Именно.

Дълго и двамата не намерихме сили да проговорим.

— Никога не бях виждал подобно нещо. Случвало се е да починат гости, двама от сърце и един се задави с пица. Но онова е съвсем различно. Както и да е, нали разбирате защо не казах за онези в колата? То нямаше връзка със станалото. Ако хората прочетат такова нещо, ще запомнят само едно — че в „Алта Виста“ има обирджии. А ние имаме редовни клиенти в областта... нали разбирате какво искам да кажа?

— Продължавайте.

— Затова просто казах, че съм видял да свети цяла нощ и съм решил да проверя.

— А по-късно решихте да постъпите както трябва.

— Ами... знаете ли... идва онази от ФБР, влизаме в кабинета ми и аз ѝ разказвам всичко. Тя най-напред ме оглежда много особено, после идват заплахите.

— Заплахи ли?

— Първо на първо, един агент от ФБР не бива да заплашва гражданите, прав ли съм?

— Напълно.

— И не бива жена да говори така на мъж. Щяла да ме стиска за топките, докато ми изхвъркнат очите. Каква е тая шибана приказка, да ме прощавате за израза?

— Не е редно.

— Да, не е редно. Добре де, разказвам й цялата история и обяснявам защо пропуснах онова предния път, както го обясних току-що на вас.

— А тя какво каза?

— Ами... попитах я дали ще си имам неприятности, а тя рече, че може да си остане между нас, но ако ми направи тая услуга, да гледам да не се раздрънкам, защото ще я изложа. Хей, викам аз, ням съм като гроб. Мислех, че ще си удържи на думата, защото подписах показанията както ми ги написаха и вътре нямаше нищо за онези в колата.

— Разбирам.

— Знаете ли, жал ми е за горкото момче, макар да е било шпионин. Да умре така. Никому не го пожелавам.

— Благодаря, Харолд.

— Още нещо. Не й помня името, но ако знаете за кого говоря, трябва ли непременно да й казвате за сегашния разговор?

— Знам за кого говорите. Както е обещала тя, ще си остане между нас. Дочуване, Харолд.

Усетих, че ме обзема клаустрофобия. Отворих вратата на кабината и започнах да дишам дълбоко. След няколко минути телефонът иззвъня.

— Франк?

— Здравсти, Филип. Извинявай, че те накарах да чакаш, но имах съвещание по телефона.

— Няма нищо. Дано да не ти досаждам. Наистина много благодаря, че твоят следовател ме свърза с Мороу.

— Няма проблеми. Той страшно обича да си намира поводи да звъни на старите приятели там, а те страшно обичат да му правят услуги.

— Ще ми трябва още една.

— Казвай.

— Нуждая се от достъп до полицейското досие на една жена, която се е самоубила.

— Случаят става все по-интересен. Кога е било?

— На седемнайсети април 1955 година.

— Хиляда деветстотин петдесет и пета?

— Знам, знам.

— Филип, мога да ти кажа от собствен опит, че нюйоркската полиция не пази толкова стари досиета, освен ако не става дума за неразкрито убийство. Сигурно е унищожено преди години.

— Ясно.

— Има ли някакъв друг начин за намиране на информацията. Моят следовател може да бъде много изобретателен.

— Според теб какви са шансовете водещият детектив да е още жив?

— Не много добри, но е лесно да се провери, ако знаеш името.

— Джоузеф Ф. Максорли.

— Ирландец. Шансовете се повишават. Ако е жив, сигурно отдавна е пенсионер. Обади ми се към шест тази вечер.

Влязох в хотелското кафене и си поръчах хамбургер. Имах още петдесет минути до срещата с таксиметровата армада в закусвалнята. Взех „Ню Йорк Поуст“ и започнах да го прелиствам, докато се хранех. Палестинците. Евротуристите. Лотариите. Представих си как ще изглеждат тези истории след петдесет години. Чувствах се прекалено изморен за анализи, но ако Максорли не беше някъде наблизо, няхах повече работа в Ню Йорк. Вече се досещах къде е отишъл Грийн за последно — на Полис Плаза едно, близо до Фоли Скуеър, за да търси в полицейското управление досието на Соня Денеш, унищожено още преди години.

Самоубийство. Те бяха сгрешили, а когато се събудих тази сутрин, все още имаше шанс и аз да греша. Но след едно автомобилно преследване, един смъртен акт и един лъжлив хотелиер Портланд отпаднаше от възможностите ми за избор. Облегнах се и хвърлих поглед наоколо. Хората се хранеха, разговаряха, неколцина четяха; всеки живееше своя живот. Излязох от кафенето и отново тръгнах на изток. Две ченгета седяха в патрулна кола, паркирана на Седмо Авеню. *Извинявайте, господин полицай, искам да съобщя за убийство. Точно*

така. На Морис Авеню в Бронкс. Преди петдесет години. Да, сгрешили са.

Когато пристигнах в закусвалнята, Сайед, Набил и Гамал вече седяха около масата. От другите нямаше и следа.

— Добре ли сте? — попита Сайед, когато седнах. Изглеждаше искрено загрижен.

— Нищо ми няма. Направихте ли снимките?

— Набил направи снимки на мъжете във форда... двама мъже. — Сайед сложи тежка длан върху рамото ми и ме погледна сериозно. — Трябва да напуснете Ню Йорк, приятелю. Разбрахте ли? Не е на добро да ви следят така.

— Прав си — казах аз. — Какво дължа за днес?

— Сто и петдесет долара. — Той извади от джоба на ризата си дебел плик. — И седем долара за снимките.

Отброих парите и взех плика.

— Няма да се върна в хотела — казах им аз. — Днес напускам Ню Йорк. Ще ви помоля да вземете колата ми от гаража и да я докарате тук.

— Ще отидат Гамал и Набил — каза Сайед. — И ще ви придружат до тунела, за да проверят дали сте сам.

— Благодаря. Благодаря на всички ви.

Отворих плика и се заех да преглеждам снимките. Човекът до шофьора на форда беше същият, когото видях до архивите и в колата срещу „Уолдорф“. Един и същ човек, различни коли.

— Имате неприятности, да? — попита Набил. — Както казахте одеде.

— Да — отговорих аз. — Имам неприятности.

В шест вечерта стоях в една телефонна кабина в Джързи Сити с надеждата, че няма да се наложи да се връщам в Ню Йорк. Нямах представа как да постъпя, ако Максорли е мъртъв. Може би да се обадя на Еванс и да поискам помощ по Програмата за защита на свидетели. Не знаех дали да се смея, или да плача. Бавно, но сигурно бях успял да се поставя в ужасно положение. Вече нямах път назад, а може би и напред. Оставаше да бягам в кръг, докато някакви много лоши чичковци сложат край на страданията ми. Докато набирах номера, пръстите ми трепереха. Няма що, страхотен момент бях избрал да се откажа от лекарствата.

Гласът на Франк О'Конъл бе като спасителен фар сред бурята.

— Имам добри новини — каза той. — Джоузеф Ф. Максорли, възраст седемдесет и шест години, е жив и здрав в Мейса, щата Аризона.

— Слава богу.

Облекчението в гласа ми го стресна.

— Филип, мога ли да направя още нещо? Само кажи.

— Не, нищо. Помогна ми предостатъчно, Франк. Беше страхотен.

— Е, знаеш ми номера и не се колебай да го използваш. Няма да бъде нахално.

Да, нямаше да бъде нахално. Тая дума бе твърде слаба за един опит да го въвлека в нещо, заради което можеше да загине. Благодарих му още веднъж и реших да не го търся повече.

Аризона. Можех да позвъня предварително или пък да замина направо. Мисълта за внезапен разпит по телефона за някакъв смътен спомен отпреди петдесет години не беше най-добрият подход към единствената ми спасителна сламка. Но, от друга страна, би било глупаво да предприема толкова дълго пътуване и да остана с празни ръце. Приготвих си още шепа монети и набрах номера на Максорли.

— Ало?

— Здравейте, името ми е Филип Баркли. Търся Джоузеф Максорли.

— Продавате ли нещо?

— Не, сър, аз съм от Министерството на правосъдието.

— Ако става дума за чека от социалното осигуряване, още не са го подменили.

Гласът беше енергичен, с ясна дикция. Господи, нека да е Максорли, помолих се аз.

— Не, сър, не става дума за чек. Обаждам се, защото възникна проблем, свързан с един от някогашните случаи на детектив Максорли.

— Кой случай?

— С мистър Максорли ли разговарям?

— Може би. Кажете още веднъж кой сте.

— Мистър Максорли, името ми е Филип Баркли, юрист от Министерството на правосъдието във Вашингтон.

— Вашингтон... и се обаждате заради един от моите някогашни случаи?

— Правилно.

— От кое време?

— Хиляда деветстотин петдесет и пета година.

— Хиляда деветстотин и коя? Петдесет и пета ли?

— Да, сър.

Той изсумтя.

— Мътните да ме вземат. Кой случай?

— Жена на име Соня Денеш. Паднала е от покрив.

Тишина. Десет секунди. Петнайсет.

— Мистър Максорли?

— Откъде да знам, че сте този, за когото се представяте?

— Ако си спомняте нещо за случая, ще дойда при вас с документи.

— Кога?

— Вероятно вдругиден. Помните ли нещо по случая?

— Първо доказателството, после ще разговаряме.

Никакви кредитни карти. Така реших. Не беше изключено вече да съм причинил смъртта на Наоми Сингър; не исках и Максорли да

ми тежи на съвестта. Кредитните карти оставяха компютърна дия. Самолетните пътувания също, но в това отношение трябваше да поема риск. Настаних се в мотел близо до летище Нюарк, отворих телефонния указател и планирах заминаването си. После позвъних на Сюзан.

— Обажда се Филип.

— Бях почнала да се тревожа.

— Всичко е наред. Ти как се справяш?

— Свързах се с две от трите Сони. Не вярвам да е някоя от тях. Едната е двайсет и шест годишна учителка от Броктън, Масачузетс. Другата е майка с три деца от Уинетка, Илинойс. Никога не е чувала за Наоми Сингър и Еврейското дружество за помощ на емигрантите. Да почвам ли да звъня на всички с фамилия Денеш?

— Не още. Вече съм малко по-сигурен, че знам коя е. И имам уговорена среща с човек, който може да потвърди.

— Кой?

— Един пенсиониран полицаи от Ню Йорк на име Джоузеф Максорли, който живее в Мейса, Аризона. Той е разследвал смъртта на Соня.

— Боже мой. И Соня Денеш ли е била убита?

— Предполага се, че е било самоубийство.

— Какво общо имат всички тези смъртни случаи с Мартин Грийн?

— Не знам. Мъча се да открия връзката и може би Максорли ще ми даде отговорите.

— Срещаме тия неща в книгите и по телевизията, ала това е някак по-истинско, малко страшно, но в известен смисъл вълнуващо.

— Страшно, но вълнуващо. Точно казано.

— Какво да правя сега?

— За момента просто седиш и чакаш.

— Това го мога — отговори през смях тя.

— Извинявай, Сюзан, беше глупаво от моя страна.

— Не се извинявай. Може да съм загубила контрол над краката си, но все още имам чувство за хумор.

— Права си... Е, вдругиден отлитам за Аризона. След като се срещна с Максорли, ще ти позвъня.

— Да, моля те. Ще чакам да се обадиш.

- Добре...
- Исках да добавя още нещо, но бях като онемял.
- Филип...
- Какво?
- Да внимаваш, чу ли?
- По-предпазлив от мен няма на тоя свят.

На следващия ден пазарувах в предградията на Ню Джързи. Купих си ново куфарче вместо старото, което бях оставил в „Ланкастър“, напълних го с дрехи за седмица и оставих другите си вещи на съхранение. После отидох в едно пътническо бюро и купих еднопосочен билет за Финикс, защото не знаех накъде ще потегля след това. Накрая се погрижих за финансите си и продадох колата. Девет хиляди и петстотин долара — по-малко, отколкото се надявах, но достатъчно, за да покрия разходите по разследването. Една хилядарка прибрах в новото портмоне пояс, за останалите пари взех пътнически чекове. Привечер бях в мотела и отново обмислях събитията.

Сюзан бе задала очевидния въпрос. Трима души загиват с разлика от петдесет години — едно убийство и две самоубийства, които всъщност бяха две убийства и едно самоубийство, а и за третото имаше основателни съмнения. Каква бе връзката? Прибавих към фактите хората от колата в „Алта Виста“ и споразумението на Блеър с Харолд да пазят това в тайна. Неизяснен оставаше и въпросът защо ме следяха в Ню Йорк.

Грийн имаше право: нещата не бяха такива, каквито изглеждаха.

На следващата сутрин представих шофьорската си книжка, за да се кача на самолета за Финикс. В билета ми пишеше, че съм „Ф. Уилям Баркър“. Авиолиниите не правеха разлика между „Филип У.“ и „Ф. Уилям“. Колкото до несъответствието между „Баркър“ и „Баркли“, то бе умело прикрито с пръст върху последните букви. През целия полет обмислях варианти за срещата с Максорли. Във фантазиите ми той държеше ключа на загадката. В по-трезви моменти си го представях как ме поглежда и свива рамене.

Кацнахме под ослепителното слънчево сияние, което бе превърнало слънчевата долина в същинска Мека за всички видове пенсионери. Богатите се заселваха в Скотсдейл и планинските области около игрищата за голф на север. Средната класа заемаше градчета от типа на Мейса. Кварталът на Максорли се състоеше от скромни къщички с миниатюрни ливади отпред, без обичайните велосипеди и детски басейни. Тук се живееше с постоянен доход, след като децата са тръгнали по свой път. Нагледен пример за чудото на спестовността — малки суми с ниска лихва, трупани цял живот с тежък труд. Най-забележимата разлика беше в колите — тежките автомобили на поколението, свикнало някога с детройтските модели от петдесетте години.

В къщата нямаше признаци на живот. Щорите бяха спуснати, наоколо цареше тишина. Почуках и мълчаливо изрекох молитва, докато секундите изтичаха една след друга. Чувах как зад гърба ми шофьорът на таксито говори по клетъчния си телефон. Почуках отново. Моля те, Господи, нека да не е умрял.

Шофьорът отпусна телефона и протегна ръка с дланта нагоре.

— Още минута — подвикнах аз.

Когато се обърнах, вратата беше отворена. От другата страна на мрежата против комари стоеше висок едър мъж с буйна коса.

— Мистър Максорли? — попитах аз.

— Носите ли документ?

— Да, сър. — Извадих служебната карта и я притиснах към мрежата. — Филип Баркли от Министерство на правосъдието.

— Добре, отпратете таксито и влизайте.

Вратата водеше към хол, който изглеждаше по-подходящ за Ню Йорк, отколкото за топлия юг. Канапе с тапицерия от розов сатен, широки кресла и махагонова масичка за чай. Над канапето висяха две снимки — мъж и жена, вероятно родителите на Максорли, и двамата в облекло от двайсетте години. На другата стена видях сватбена фотография на Максорли и съпругата му. Той беше в армейска униформа с ефрейторски нашивки и три реда орденски ленти. Жената беше красива, с черни къдрици и добродушна усмивка.

— Елате насам — каза Максорли — и ще донеса нещо разхладително.

Последвах го по коридора към задната част на къщата, където втората спалня бе обзаведена като всекидневна. Той ми кимна да седна и излезе. Стените бяха отрупани с обичайните семейни фотографии, както и със служебни снимки на мъже в официални костюми, насядали под клубни знаменца. Имаше портрет на Максорли с полицейска униформа. На друга снимка той получаваше награда от кмета Уагнър. В рамка на видно място висеше фотография от вестник — Максорли с шлифер и мека шапка държи за лакътя човек с белезници.

Домакинът се върна с две чаши.

— Чай с лед, ако нямате нищо против. Мога да ви сложа захарин.

— Не, и така е добре. Благодаря, че ме приехте.

Той ми подаде чашата и седна зад бюрото, което изглеждаше като поредната семейна антика. Също като обстановката, дрехите му представляваха смес между строгия Ню Йорк и небрежния юг — светлокафява спортна риза, тъмнокафяви изгладени панталони и стари мокасини, минали навярно безброй пъти през обуцар.

— И тъй — започна той, бършейки устата си с кърпичка... — Соня Денеш.

— Прочетох статиите. От тях взех името ви.

— А каква е причината за този внезапен интерес?

— Разследвах изчезването на един човек на име Мартин Грийн. Той беше сътрудник на Сенатската комисия по разузнаване и се смяташе, че може да е застрашена националната сигурност.

— Беше?

— Мъртъв е. Откриха го във ваната на една мотелска стая с прерязани вени. — Изчаках да видя реакцията му, после си спомних, че сигурно е виждал и по-лошо. — Обявиха случая за самоубийство — добавих аз.

Той веднага влезе в тон.

— Само че вие не вярвате.

— Да, смятам, че смъртта му е свързана със Соня...

Веждите му подскочиха изненадано.

— Каква е връзката?

— Грийн си взел една седмица отпуск, уж да урежда семейни дела в Ню Джързи, но всъщност заминал за Ню Йорк. Регистрирал се под измислено име в мизерен хотел и се опитал да не остави следа къде ходи и какво върши. Правителството смята, че причината е

шпионаж. А според мен е провеждал разследване, свързано по някакъв начин със Соня. Видях бележките на една жена, с която се е срещнал в Ню Йорк. Името на Соня беше записано до неговото.

— Каква жена?

— Името ѝ е Наоми Сингър. Не ви говори нищо, нали?

Той се позамисли.

— Не.

— Работила е за организация, наречена Еврейско дружество за помощ на емигрантите. Точно тя посрещнала кораба, с който Соня пристигнала в Ню Йорк през 1950 година.

— Не си спомням да съм чувал за нея, но това е било пет години преди смъртта на Соня.

— Вероятно при разследването не е станало дума за обстоятелствата около нейното емигриране.

Максорли поклати глава.

— Не. И защо му е на този Грийн да се интересува от нея?

— Нямам представа. Затова съм тук.

— Значи смятате, че е бил убит и това има някаква връзка със Соня?

— Разполагам само с косвени доказателства, но интуицията ми подсказва, че е така.

Той кимна одобрително.

— Интуицията е важно нещо.

— Самоуби ли се Соня Денеш?

Максорли не отговори веднага. Отвори едно чекмедже и извади кутия от обувки. Отстрани беше изписано с черен молив „1954–1955“.

— Пазя си бележниците — обясни Максорли. Извади бележник с азбучен указател и започна да го прелиства. — Мислех, че помня случая, докато не надникнах в записките. Май годините си казват думата. — Той откри търсената страница и я прегледа набързо. — Беше малко след като си получих значката и работех нощна смяна. Тук пише, че обаждането е било в шест и половина сутринта. Открил я домоуправителят. Паднала във вътрешния двор зад сградата, повлякла и въже с пране. — Той вдигна очи и добави: — Така разбрахме, че е паднала от покрива.

— Никой ли не е чул? Писъци... или удар в земята?

— Е, през април в Ню Йорк все още е доста студено, особено нощем. Сигурно прозорците са били затворени.

— Звучи логично. Сама ли живееше?

— Да, нямаше роднини. Разговаряхме със съседите и колежките й. Беше работила в — Максорли прелисти страницата... — шапкарска компания „Парамаунт“ на Западна трийсет и осма улица. Колежките казаха, че Соня не била много общителна. След работа се прибирала направо у дома. Нямала приятел, не ходела на гости. Същото чухме и от съседите: сутрин на работа, вечер у дома, никакви приятели. Плащала наема навреме и не вдигала шум.

— Финансови проблеми?

— Чакайте малко. — Той отново прелисти и каза: — Спестовна книжка с хиляда четирисотин и дванайсет долара, добри пари за онова време. И тук пише, че не е имала дългове. Проверихме много внимателно по тази линия. Разбирате ли, тогава хората не теглеха заеми както сега и нямаха кредитни карти.

— Успяхте ли да изкопчите нещо повече от съседите или колежките?

— Съседите казаха, че изглеждала отчаяна, но никой не знаеше защо. Както казах, не е била от приказливите.

— Предполагам, че не е оставила бележка или нещо подобно.

— Да, не беше оставила. — Той прелисти още няколко страници и почука с пръст. — Ето го! Имаше едно момиче от квартала, Естър Мюлер. Нея я помня. Също унгарка, връстница и приятелка на Соня... поне доколкото е възможно с момиче като Соня. Сигурен бях, че Естър знае нещо, но тя мълчеше като риба. Опитах се да я притисна. Никакъв резултат. Може би ако имах малко повече опит, щях да се справя, но когато започваш в тази професия, изобщо не осъзнаваш колко много има да учиш. Във всеки случай не се съмнявах, че знае нещо.

— Говорите тъй, сякаш сте имали съмнения относно самоубийството.

Максорли остави бележника и подръпна ръбовете на панталона си.

— Точно тук става интересно — каза той. — Там, откъдето е скочила, около покрива има стена, висока почти колкото нея. Метър и половина. Тя беше сто шейсет и два сантиметра. — Той поклати глава. — Спомни си го, без да поглеждам. Чудна работа как някои

подробности се запечатват в паметта, нали? — Той вдигна ръка. — И още: нямаше нищо, с което би си помогнала да прескочи стената. Нито стълбичка, нито сандък. Трябвало е да се изкатери горе, после да скочи.

— Възможно е.

— Да, но тя беше по халат, нощница и чехли. Нали ги знаете — кожени, без пета.

— Знам.

— А чехлите бяха лъснати. С течна боя, от онази, дето се размазва с четка. Открихме шишенцето в стаята ѝ. А тя беше паднала долу по гръб. Разбит череп, изпотрошени кости. Но връхчетата на чехлите не бяха ожулени.

— Не може ли да се е покатирила по стената, без да ги ожули?

— Накарах няколко жени да опитат. И мъже. По-слаби и по-силни. Няма начин да го направиш, без да драскаш с обувки по стената. И олимпийска шампионка да е била, пак щеше да си ожули лъснатите чехли по онази стена, висока колкото нея.

— Значи са я хвърлили.

— Така изглеждаше.

— Когато разговаряхме по телефона, останах с усещането, че си спомняте случая. Заради това ли?

Той въздъхна.

— Ще ви кажа какво си спомних. Заради този случай едва не си изгубих значката. Само шест месеца след като станах детектив, едва не ме изхвърлиха заради Соня.

— Защо?

— В едно полицейско управление много неща се казват без думи. Разбирате ли какво имам предвид?

— Не съм сигурен.

— Сигналът дойде отгоре, но аз бях твърде зелен, за да го разбера. Чувствах се като куче с кокал. Нали знаете как е? Има и други неразкрити случаи, но най-често всичко е очевидно. Съпругът е бил, съпругата е била, приятелят го е сторил. Той грабнал чук, тя грабнала нож. Той я убил в спалнята, тя го убил в кухнята. Но този случай — той беше истинска загадка. Защо точно нея — едно младо момиче, което страняло от хората и никому не е сторило зло? Не беше грабеж,

защото тя нямаше нищо за крадене. Не беше и сексуално престъпление. Тогава защо? Истинска загадка и аз водех следствието.

— Разбирам.

— Законът за гравитацията — промърмори той.

— Какво е това?

Той вдигна глава.

— Имахме си такава поговорка.

— В смисъл?

— Който го е сторил, трябва да падне.

— Точно така.

— Не разполагах с нищо, освен с чехлите и интуицията си. Реших, че около Соня има нещо, което не знам, и почнах да разпитвам наред — колежките, съседите, всички. Тормозех и старшите детективи. Какво съм пропуснал? При всяка възможност се връщах на Морис Авеню или в шапкарската фабрика. И тогава се почна.

— Какво?

— Отначало беше съвсем безобидно. Има и други случаи, не се заплесвай. Ами обувките, питам аз. После започват да ме притискат. Зарежи тоя случай, гледай си работата. Няма проблеми, казвам аз. Ще си върша работата, а с Денеш ще се занимавам в свободното време. Един ден отивам в прокуратурата по друг случай и ме викват на горния етаж. Там ме чака един от помощниците, чисто политическа фигура. Какво става с Денеш, пита той. Отговарям му: засега нищо, но работя по случая. Край на разговора. Не ме насърчава, само подмята нещо в смисъл, че има много престъпления и човек не може да ги разкрие всичките.

— Само това ли каза?

— Разбирате ли, бях твърде зелен, за да усетя накъде духа вятърът. Не схванах намека.

— А кога проумяхте?

— За млад човек като вас е трудно да разбере. Не сте живели в ония времена.

— Продължавайте.

— На другия ден лейтенантът ме привиква в кабинета си и заявява направо, че е време да приключвам. А аз, глупакът, отговарям, че ще спра да работя, но оставям случая открит. Може някой ден да изскочи още нещо.

Той замълча, отпи глътка чай и забеляза, че чашата ми е празна.

— Искате ли още?

— Не, благодаря. Значи решавате да оставите случая открит.

— Именно. Следствията за убийство не се закриват, такава е процедурата. Е, лейтенантът скача като ужилен и надава рев, че няма да търпи неразкрит случай в своя отдел само защото някаква комунистическа курва се е разплескала на Морис Авеню. Точно така заяви. Цитирам почти дословно: „Тия унгарци все гледат да се претрепят, тъй че майната им на чехлите. Закривай проклетия случай. Една червена гадина по-малко.“

— Не разбирам. Нарекъл я е комунистка само защото е била унгарка?

Максорли поклати глава.

— Не, не. Там е цялата работа, разбирате ли? Не бях го открил при разговорите със съседите и колежките, но Соня се оказа член на Социалистическата работническа партия. По онова време в шивашката промишленост имаше мнозина като нея. Днес може и да не изглежда кой знае какво, но през 1955 година беше голяма работа. Комунистите бяха като японците и нацистите. Хората се бояха от „червената заплаха“. А онзи лейтенант беше ветеран от войната в Корея, разбирате ли? Представете си как се е чувствал той. Каза, че ако е било убийство, сигурно онези от партията са я хвърлили, защото не си е плащала членския внос.

— Значи искаха да закриете случая, защото е била комунистка?

— Не знам да е имало друга причина за натиска.

— Казахте, че не сте го узнали от съседите и колежките. Как разбрахте за партийното ѝ членство?

— Вече ви казах, от лейтенанта.

— А той откъде е разбрал?

— Кой знае? Може би от нашия разузнавателен отдел, може би от ФБР. Да ви кажа обаче, по онова време малко хора съчувстваха на комунистите и социалистите.

— И какво стана?

— Следствието приключи — самоубийство. — Той допи чая си и остави чашата. — След това дълго време сън не ме хващаше.

— Нищо ли повече не научихте?

Той поклати глава.

— Това е цялата история. Отново чух името Соня Денеш едва когато ми позвънихте преди два дни.

— Разследвахте ли Естър Мюлер?

— Естествено. Търсех начин да ѝ отворя устата. Никакъв резултат.

Не ми хрумваше друг въпрос. Направих един последен, отчаян опит:

— Мистър Максорли, сещате ли се за нещо, което съм пропуснал да ви питам?

Той поклати глава.

— Не, нищо.

— Няма ли в бележника още нещо, което да ми помогне? Нещо, за което не сме разговаряли.

Старият детектив се зае да прелиства записките си бавно и методично. Тишината в къщата ми се струваше необичайна след шумотевницата в „Ланкастър“ и нюйоркското стълпотворение. В кухнята забръмча хладилник. Нямах сили да гледам; бях забил очи в пода и слушах как шумолят страниците. Така свършва всичко, помислих си аз. Както е започнало. Същият човек прелиства същите страници на същия бележник, може би дори е обут със същите обувки. Така е било още преди да се родя, когато той е стоял в двора над клетата размазана Соня — момичето, което не е сторило зло никому.

Най-сетне Максорли затвори бележника.

— Нищо — каза той. — Съжалявам.

Чувствах се опустошен, но с усилие процедих задължителните думи:

— Много съм ви благодарен, че ме приехте, мистър Максорли. Аз... аз наистина оценявам помощта ви. Може ли да си повикам такси по телефона?

— Предлагам нещо по-добро. Ще ви откарам. — Той махна с ръка, преди да възразя. — Толкова път сте изминали заради мен, поне това мога да направя. А и така ще имам възможност да се похваля с безценното си съкровище.

— Искам да отседна в някой мотел. Близко до летището.

— Все още имате време да хванете днешния самолет.

— Не, не бързам. Ще отседна някъде да свърша малко работа.

Потеглихме с безценното съкровище на Максорли — черно-бял „Десото“ модел 1958 година. Унило гледах как край нас преминават бунгала, магазини, търговски центрове и големи обяви за строеж на жилищни блокове. Максорли усети разочарованието ми.

— Пак ще си помисля — опита се да ме утеши той. — Ако се сетя за нещо, ще ви позвъня.

— Ще отседна под името Баркър.

Той ме погледна въпросително.

— Трудно е за обяснение — казах виновно аз.

— Наистина ли сте от Министерството на правосъдието?

— И да... и не. Напуснах министерството преди няколко дни.

— Тогава защо сте тук?

— Сам го казахте: защото съм като куче с кокал. — Помълчах, очаквайки нови въпроси, но той сякаш бе приел обяснението. — Имам причини да не използвам истинското си име — признах аз.

— Така си и мислех.

— В Ню Йорк ме следяха.

— Кой ви следеше?

— Това е още по-трудно за обяснение. Не съм сигурен дали разбирам какво става и на кого мога да вярвам, но има и още нещо: Наоми Сингър несъмнено беше убита няколко дни след Грийн. Пребили са я до смърт в апартамента ѝ, а полицията смята, че е било грабеж.

— Боже мой — промърмори Максорли. — Нищо чудно...

— Да. Така или иначе, на идване взех предпазни мерки. Нямам основания да подозирам заплаха, но сметнах, че би трябвало да ви кажа.

Успокоителните ми думи имаха привкус на вина. Каквото и да си мислех за риска, не бях дал на този човек възможността да го избегне.

Той усети мислите ми и небрежно махна с ръка.

— Не се безпокойте. На моята възраст заплахите се отразяват добре на кръвообращението.

Завихме към един мотел с табела: СВОБОДНИ СТАИ.

По-долу имаше още една: КАБЕЛНА ТЕЛЕВИЗИЯ И БАСЕЙН. Максорли спря пред канцеларията и ми намигна, докато се ръкувахме.

— Успех, Баркли... или Баркър.

Взех си куфарчето от задната седалка и Максорли потегли обратно.

Наех стая до басейна, който се оказа в ремонт. Проснах се на леглото и обмислих какво да правя сега.

Все още имате време да хванете днешния самолет. Да, ако имах къде да отида. Някъде навън ме търсеха хора, които си разбираха от работата. Те знаеха миналото, навиците и предпочитанията ми. Напуснех ли тази стая, шансовете да бъда хванат щяха да нарастват с всеки изминал момент.

Може би трябваше да пусна обява във вестниците. *Оттеглям се, вие печелите. Не успях да разбера. Излишно е да ми трошите главата, да ми режете вените или да ме хвърляте от покрив.* Искам само да стигна здрав и читав до Орегон. Или можех да остана сврян тук, в тази мъничка бетонна крепост. Да търся убежище в мотела под името Ф. Уилям Баркър и да разменям пътническите чекове срещу пица и каквото още доставят по стаите.

Беше тъмно, когато ме събуди хрущене на гуми по чакъла. Чух как се затръшна врата на кола, после по алеята се зачуха стъпки. Върви си по пътя, молах се аз. Върви си!

Почукване. В паметта ми веднага изплуваха спомените за „Алта Виста“. Тихо станах и притиснах един стол точно под дръжката на вратата. Ново почукване. Открехнах едва-едва и през процепа зърнах силуета на мъж с мека шапка. Думите му прозвучаха като някакъв странен код.

— Естър Мюлер живее във Флорида.

Махнах стола и отворих вратата. Максорли прекрачи в стаята, облечен с костюм и вратовръзка на тънки райета.

— Едва ли ще излезе нещо — обясни той, — но това е единствената нишка.

— Естър Мюлер — повторих аз.

— Именно. Смешна работа, нали? Петдесет години минаха и пак всичко опира до Естър.

— Как я открихте?

— В бележника имах номера на социалната ѝ осигуровка. С компютър и добри връзки става само за няколко минути.

— Имате ли компютър, мистър Максорли?

— Естествено. Имам дори електронна поща. Слушай, името ми е Джо. А на теб как ти викат? Фил? Филип?

— Филип.

Той кимна.

— Добре, Филип, защо не вземеш да си метнеш нещата в багажника, че да потегляме?

— В багажника?

— Не обичам самолетите. Ако се редуваме на волана, след два дни сме в Маями.

— Маями... Ти и аз... Тази вечер.

Той се усмихна.

— Филип, имам една новина за теб.

— Каква?

— Случаят е стар и продължава да остарява.

След един час се движехме на изток по магистралата. Максорли караше, без да сваля меката шапка. Аз се бях обадил набързо на Сюзан, за да ѝ кажа, че отивам в Маями да се срещна с жена на име Естър Мюлер. Естествено, разпалих любопитството ѝ, като споменах, че ще пътувам с „Десото“ модел петдесет и осма, каран от седемдесет и шест годишен детектив. Обещах да разкажа повече, когато пристигнем.

— И тъй — каза Максорли, — ти си наред да разказваш.

— Историята е дълга.

— Време имаме колкото щеш. Искам да чуя всичко от начало до край.

Доволен, че имам слушател, аз му разказах всичко. Описах миналото на Мартин, внезапната му промяна, загадъчните реплики и одисеята в Ню Йорк. Разказах за връзката с унгарското посолство, среднощните телефонни разговори с Констанс, издирването и събитията в мотел „Алта Виста“. После преминах към собствената си одисея: проучването във Вашингтон, срещите с Констанс и Едуард Йънг, погребението на Мартин и тайнственото следене, докато вървях по неговите стъпки. Накрая му разказах за Блеър: нейното разследване, нейната догадка за квартала на Наоми Сингър и нейното споразумение с Харолд.

Разказът отне почти два часа и през цялото това време Максорли не каза нито дума и дори не откъсна очи от пътя. Действаше ми на нервите. Жадувах поне да изсумти, да кимне, да даде някакъв положителен знак, че има напредък. Дълбоко в сърцето си исках той да ми каже, че е разбрал всичко: в дъното на историята стои Констанс или Блеър, или Уорън и Едуард, или цялото унгарско правителство. Ако ми беше казал, че убиецът е икономът, сигурно щях да се разплача от облекчение. Но Максорли не обелваше нито дума.

— Ама че история — промърмори той и пак млъкна.

Минаха петнайсет минути. Потъвах все по-дълбоко в бездната на отчаянието.

— Как изобщо се забърка в тая каша? — попита Максорли.

Поех си дълбоко дъх и подхванах разказа за възхода и падението на Филип Баркли. Трябва да призная, че старецът беше железен — удържа колата на пътя дори когато споменах за брака си с Констанс.

— Шантаво място е тоя Вашингтон — отбеляза той лаконично, после ме погледна и се усмихна.

Разсмяхме се. За момент имах чувството, че сме партньори, като двама детективи, разследващи престъпление, и това ме ободри.

— И тъй — продължи Максорли, — ти си избутан на резервната скамейка, но те повикват за случая.

— Когато Грийн изчезна, имаше голяма вероятност да е застрашена националната сигурност, а това заплашваше кандидатурата на Уорън. Но шпионаж се доказва много трудно. Трябваше им достоверен доклад, който да казва точно това: няма доказателства. Ако аз го напишех, имаше добри шансове докладът да издържи — поне до първичните избори. Затова ми предложиха сделка.

— Каква сделка?

— Докладът срещу възможност за нов старт в Орегон. Обещаха ми работа в прокуратурата. Но след онази снимка на Мартин в Портретната галерия и петдесетте хиляди долара моят доклад не струваше пукната пара. Щом нямаше да е благоприятен, искаха поне да е бърз. Аз не бях готов да обявя Мартин за предател и напуснах.

— Значи започна собствено разследване и сега си тук.

— И сега съм тук.

— Ама че история — повтори той и поклати глава. — И тъй, първата ти идея беше, че е имал вземане-даване със сенаторската жена.

— Точно така.

— Изглежда логично.

— Свекър ѝ също го мисли. И ако връзката им изплува наяве, това ще е краят на Уорън. Тази теория предлага чудесен мотив за убийство, но не обяснява останалите неща.

— Вярно — съгласи се Максорли, — ако всичко това е една история, но може и да са две. Младо, красиво момче и жената на шефа — случва се, откак свят светува. Смяташ ли, че тя е от тия жени?

— От тях е.

— Добре. Да речем, че са си мешали обувките...

— Кое?

— Обувките. Не си ли чувал тоя лаф?

— Разбрах.

— И свекърът открива. Голям скандал. Двамата се срещат в хотел в Ню Йорк. „Какво ще правим сега“, и прочие, и прочие. Той решава да духне... усмихваш се.

— Няма нищо, просто се смее на израза. Продължавай.

— Решава да избяга и се обажда по телефона. „Сбогом, скъпа моя.“ Но свекърът има много пари и решава да ги използва. Накрая откриват младежа в „Алта Виста“.

— Значи обикновена любовна връзка, а другото...

— Другото си е друго.

— Доста волно предположение — казах аз. — Като имам предвид възпитанието на Грийн и неофициалния му брак с Даяна, бих казал, че не е имало връзка.

— Добре де, ти си сигурен, може и аз да съм сигурен. Ами ако свекърът е имал съмнения? Може да е сбъркал.

— Това би обяснило смъртта на Грийн, но не и убийството на Наоми.

Максорли вдигна пръст.

— Освен ако ченгетата се окажат прави за нея. В такъв случай нейната смърт няма нищо общо с останалото.

Погледнах го.

— Вярваш ли, че е така?

— Вероятно не. Просто исках да си го кажем, преди да продължим. Аз май съм от бавните и методичните.

Личеше си и по карането му. Ако продължавахме в същия дух, не ми се вярваше да стигнем до Флорида за два дни.

— Ако отхвърлим теорията за любовна връзка — продължи Максорли, тогава ни трябва нова, която да обяснява всички факти. Голяма теория ще е, мен ако питаш.

— Все още не съм я измислил.

Той включи радиото. Почти бях готов да чуя оркестъра на Томи Дорси или Андрюс Систърс, но се раздаде гласът на Уили Нелсън. Колите прелитаха край нас, а ние пъплехме в дясното платно под звуците на „Странно как минава времето“.

— Всяка загадка има начало — каза Максорли и пак млъкна.

— Добре — подканих го аз.

— Искам да кажа, че светът си върви, а после изведнъж нещо се променя. Какъв беше светът на Мартин?

— Професията, връзката му с Даяна, вярата и благотворителната дейност.

— Най-напред си си помислил, че се е променила връзката с Даяна. Изстинали един към друг и той си е намерил друга.

— Но не бях прав. И още не съм се натъкнал на нещо свързано с вярата или обществената дейност, тъй че пак опираме до Комисията по разузнаване. Там е станала промяната и там трябва да се сглобят късчетата от мозайката.

— Правилно — съгласи се Максорли. — Значи се връщаме към шпионажа и търсим теория, само че Грийн да е доброто момче. Нали така?

— Слушам те — казах аз, доволен да чуя как изглеждат нещата през чужди очи.

— Животът си върви, но ето че един ден той открива нова информация, нови данни. Настроението му се променя. Завладява го мисълта за предателство. Решава да започне разследване, точно както предполагаш и ти. Търсенето го връща към началото на петдесетте години и една унгарска емигрантка със странни политически наклонности. Той открива нещо. Взира се в Уорън и казва, че нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Възможно е — съгласих се аз. — Продължавай.

— Това означава, че при галерията Грийн не е давал информация на Такач, а е получавал. Съвсем логично. Агентът от ФБР го е видял да прибира някакъв лист в джоба си. — Уважението ми към него растеше с всяка минута. Беше слушал цели два часа и помнеше всяка подробност. — Смяташ ли, че унгарците може да са му помагали?

— Всичко е възможно. Светът много се промени след разпадането на Съветския съюз.

Максорли вдигна два пръста.

— Остава да наместим още две късчета от мозайката. Ти си специалистът по Констанс. Какво ще кажеш за нея?

Какво, наистина?

— Ще ти предам какво каза за нея един сенатор, преди да се оженим. Той беше един от най-знаменитите женкари на Капитолия — гонеше всичко, що носи пола. Веднъж стояхме с него в коридора и в това време мина Констанс. Той ме смушка с лакът и рече: „Ако работеше за мен, щях да я задържа в екипа дори и да не мога да я изчукам. Би било жив ад, но си заслужава.“

— Значи е умна.

— Много.

— Какво друго?

— Ако щеш, вярвай, но е безмилостна.

При тези думи той вдигна вежди.

— Би трябвало да обясня — казах аз. — С нас се случиха разни неща и тя се промени.

— Не искам да любопитствам — каза той. — Дай да спрем дотук: тя е умна и безмилостна.

— И амбициозна — добавих аз. — Мисля, че ако се добере до Белия дом, ще има много сметки за разчистване. Точно това я движи напоследък.

— Значи би защитила съпруга си.

— Така смятам. Ако е разбрала какво представлява разследването на Грийн, веднага би взела мерки.

— Как би могла да узнае?

— Може да е чула от самия Мартин.

И аз му разказах за отношенията им и за снимката върху бюрото на Мартин.

— Добре. Имаме теория за Констанс. Може би в Ню Йорк просто се е опитвала да го спре с увещания, а може и да е направила една крачка в повече. Това ще се изяснява тепърва. Може да е малко странно, но не по-странно от твоята история за онова момиче от ФБР.

— Прав си.

— Знаеш ли нещо за миналото ѝ?

— Дъщеря на офицер от армията. Амбициозна е и печели признание в Бюрото. Корово момиче. Чух, че при престрелка убила избягал затворник.

— Нещо друго?

— Видиш ли я веднъж, няма да я забравиш.

Максорли се усмихна.

— Май тя ще е скритата карта в тази игра.

— Това поне е ясно.

— Е, ако става нещо, засягащо сенатор с перспективи за Белия дом, един господ знае колко нашироко може да се е разпростряло. И колко надълбоко.

Шофьорът на един кадилак се изравни с нас и намали, за да се полюбува на нашето антично возило, после с рев продължи напред. След него се проточи размазана върволица от коли, пикапи и камиони. Въздушният поток ни разтърсваше. Стрелката на скоростомера изглеждаше като залепена за цифрата 90. Деветдесет километра в час. Хиляда деветстотин петдесет и пета година. Циферблатът бе като календар, а ние бяхме застинали във времето. Облегнах се назад и затворих очи.

— Е, какво мислиш? — попитах аз.

Той въздъхна и каза:

— Очертанията на историята се различават — мътни, но все пак очертания. Много стар шпионски кръг с неколцина интересни нови сътрудници. Това ни води към предателството, към нещата, които не са такива, каквито изглеждат, и към мотив за убийство. Ако имах правото на един въпрос, пак щях да задам същия както някога: с какво Соня е заинтересувала Грийн? Ако знаехме отговора, щяхме да направим огромна крачка напред.

— И смяташ, че можем да получим отговора от Естър Мюлер?

— Е, всичко с времето си — каза той.

— Точно така. Бавно и методично.

Над пустинята тегне нощ, а аз пътувам с призрак. Трябва да е призрак, защото не може да бъде реален. Соня е мъртва. Домоуправителят, който я намерил, е мъртъв. Съседите са мъртви. Шапкарска компания „Парамаунт“ също е мъртва. Всички, дори Наоми. И Мартин. Тогавя как може той да е реален? Призрак, който ме води през поколенията назад към началото, когато не е имало Филип, Констанс, Блеър или Мартин, назад към времето на Соня, Наоми и Естър Мюлер.

Беше сън. Кошмарен сън. И както става в най-лошите кошмари, мракът обгръщаше всичко в него. Всичко, освен трийсетина метра от

шосето пред нас, а отвъд тях, някъде във връхлитащия мрак, се спотайваха чудовища. Извърнах глава надясно и се загледах в отражението му, осветено от мътното сияние на таблото. Максорли. Име от някакъв стар вестник — толкова стар, че вече дори не беше вестник, а само изображение, микрофилмова лента върху лавица в мазето на библиотеката. Така и трябва да бъде, реших аз. Така е редно. Да се върна назад с машина на времето, управлявана от призрак.

— Влязох в полицията след войната.

Изместих седалката, за да се обърна към него. Той не откъсваше поглед от пътя.

— Хиляда деветстотин четирийсет и шеста. Бях на двапет и четири.

— Бил си ефрейтор. Видях те на снимката.

— Втора рота, сто и шестнайсети полк, двапет и девета дивизия. За десанта ни зачислиха към Първа дивизия.

— За десанта в Нормандия?

— Плажът „Омаха“. Сигурно си чел за това. Всички са чели.

— Разбира се. Било е... щях да кажа „страшно“, но звучи...

— Страшно е подходяща дума... Добра дума. Но аз се върнах и се ожених за момиче на име Ейлийн.

— Видях сватбената снимка. Тя изглежда много мила... много изящна.

— Да, такава беше. Били сме заедно почти всеки ден, откакто се оженихме. На няколко пъти не успях да отида с нея на гости у роднини, това е всичко... Тя ми пишеше писма.

— Когато сте били разделени. Много мило.

— Не, не само когато бяхме разделени. Случваше се да си дойда от работа и да заваря писмо на шкафчето.

— Това е прекрасно.

Максорли се унесе в мисли.

— Разказваше ми как си влязъл в полицията — напомних му аз.

— Да. След гимназията нямах намерение да ставам ченге. Искях да стана електротехник. Но когато се прибрах след войната, това вече не ме влечеше. Честно казано, не знаех какво искам.

— Сигурно е било трудно да се приспособиш отново към мирния живот.

— Знаеш ли как се чувствах? Чист.

— Чист?

— Сякаш на онзи плаж бях изстърган от всичко нечисто и не исках да се цапам отново. Трудно е да се обясни, но когато растеш, замесваш се в разни истории, някои от тях доста глупави. Може би не уважавах онова, което е достойно за уважение. Мислиш си, че светът е започнал с твоето раждане и не дължиш никому нищо. Но когато си дойдох у дома, чувствах се като рицар след кръстоносен поход.

— Е, в известен смисъл е било точно така.

— Да, в известен смисъл. Само че трябваше да направя избор, разбираш ли? Можех да продължа да бъда рицар или да стана отново какъвто бях преди. Нали не ти се струва безсмислено?

— В никакъв случай. Значи реши да станеш полицейски служител.

— И то не какъв да е, а какъвто трябва.

— Като рицар с мисия.

— Точно така. Като рицар с мисия. И тогава вършиш работата си по определен начин. Изглеждаш както трябва и вършиш каквото трябва. А когато видиш какво вършат някои други ченгета, правиш различен избор.

— Не е лесно.

— Вярно. По онова време ченгетата не изкарваха много пари, но можеше да се докопаш до странични доходи, стига да искаш. Местните търговци пускаха по нещо, макар че мнозина от тях мърмореха. Имаше комарджии, сводници, а по-късно и наркотърговци. Намираха се безброй възможности да си оправиш положението. Някои ченгета купуваха къщи на Лонг Айланд и яхти, пращаха децата си в частни училища, ходеха по скъпи курорти. С една полицейска заплата не можеше и да сънуваш такива неща.

— И те си намираха оправдания.

— Непрекъснато. „Не ни плащат колкото заслужаваме.“ „Никому нищо не правя.“ „Всички го вършат.“ „Имам да храня семейство.“ Тия момчета се мислеха за светски мъже, а такива като мен смятаха за гадни лицемери, дето се правят на света вода ненапита.

— Но ти продължи да бъдеш какъвто трябва.

— Имах по-малка спалня, но в нея спях по-добре. Разбираш ли?

— Да.

— Винаги можех да гледам хората в очите.

— А Ейлийн как го приемаше?

— Мислеше като мен, а това не е дреболия. Виждам съм какво става в други семейства. Някои жени оказват натиск. Не знам какво би станало, ако тя ме беше притиснала, но, слава богу, и двамата мислехме еднакво.

— Радвам се да го чуя.

— По-късно създадох комисията Кнап и работата се размърдя. Помниш ли? Не, много си млад.

— Чел съм. Разследване на полицейската корупция. Франк Серпико. Имаше и филм за него.

— Когато това стана, имах двацет и пет години служба, но не се тревожих. Знаеш ли, повечето хитреци така и не ги хванаха. Продължиха по кривия път чак до пенсия и сами си вярваха, че са страшно умни. — Той за пръв път откъсна очи от пътя и ме погледна. — Но всичко се плаща.

— Продължавай.

— Живял съм дълго и знам какво става накрая. Разбираш ли? Някои от онези хитреци живеят тук, във Финикс, и имат къщи, за каквито не мога и да мечтая, но това ги съсипа. Вижда се по лицата им — нямат и капка самоуважение. Прогнили са отвътре. Децата им ги ненавиждат и те самите се ненавиждат. — Той пак ме погледна. — Опитвам се да ти кажа, че наградата за правилните постъпки може да дойде късно, но тъкмо тогава е най-ценна.

Той замълча отново. Бученето на гумите и свистенето на въздуха край стъклата отдавна се бяха слели в едва доловим неясен звук и ние продължавахме да се носим напред сред относителна тишина.

— Благодаря — казах накрая аз.

— Аз би трябвало да ти благодаря.

— Ти ли? Защо?

— Знаеш ли какво правих вчера?

— Какво?

— Отидох да си купя вестник и нещо за закуска. После отидох да си купя обяд. Пазарувам по мъничко, за да се намирам на работа. Така ми минават дните.

— Все още не си свикнал със самотата.

— Трябваше нещо да ме поразтърси.

— И ето ни сега. Като двама кръстоносци.

— Ето ни — съгласи се той. — Кръстоносци с мисия.

Статистиката твърди, че жените обикновено надживяват мъжете си. Комплексът „Слънчеви апартаменти“ бе нагледно доказателство за това. Чакахме на откритата тераса на втория етаж между редица апартаменти, гледащи към централния двор. С няколко редки изключения почти цялото местно население, насядало на градински столове под нас, над нас и от двете страни, беше от женски пол. Сядаха, ставаха, влизаха вътре за малко и пак излизаха. Сякаш всички чакаха нещо.

— Чакат посещение — забеляза Максорли.

Ние чакахме Естър Мюлер. След нашето уверение, че сме дискретни, нейната съседка Мини сподели, че Естър била на лекар, после се зае да споделя медицинските проблеми на Естър чак до неотдавнашния ѝ бурсит. Преходът към лекция за собствената ѝ анатомия стана безупречно гладко. Изслушахме всичко за артритата, подутите крака и пердето и успешно напредвахме през правото черво, когато за щастие синът и дъщерята на Мини доведоха внуците. След като отклонихме поканата за съвместна вечеря навън, ние заехме позицията на терасата, като се надявахме Естър да няма усложнения.

— Смешно — каза Максорли. — Някога чаках Естър да се прибере от работа. По едно време ходех при нея три-четири пъти седмично, надявах се да я изтопя.

— Дано за петдесет години да е поомекнала.

Минаваше шест вечерта, когато дребна набита жена с къдрава бяла коса се дотъртри по алеята под нас и пъкна ключ във вратата на Естър. Изчакахме още десет минути, после почукахме. Тя ни отвори по чехли и домашен халат. Изглеждаше уморена.

— Мис Мюлер? Името ми е Филип Баркли. Идвам от Министерство на правосъдието във Вашингтон.

Естър пет-шест пъти стрелна очи от удостоверението към лицето ми и обратно, преди да заговори.

— Вашингтон? — измънка тя.

— Да, госпожо. — Погледът ѝ проследи как прибирам удостоверението в джоба си. — Това е моят партньор Джоузеф

Максорли. Водим официално разследване и бихме искали да ни отделите малко от времето си.

— Аз живея сама — каза плахо тя. — Нищо не знам за Вашингтон.

— Не става дума за Вашингтон, мис Мюлер, а за...

— За мисис Фуентес ли? Мислех, че са хванали онзи човек.

— Не, не става дума за мисис Фуентес, госпожо. Въпросът е съвсем друг и ще отнеме само няколко минути. Може ли да влезем? — Аз кимнах към градинските столове. — Или да седнем да си поговорим навън, ако предпочитате?

— Трябва да готвя вечеря — каза тя.

Очите ѝ се насочиха към моя спътник. Максорли свали меката шапка и я озари с добре тренирана любезна усмивка.

— Посещението ще е съвсем кратко — увери я той. — Изминахме много дълъг път, за да ви видим. Не сме яли и пили нищо от сутринта.

— Имам джинджифилов сироп — каза тя. — Мога да го изнеса навън.

— Само да не е със захар — каза Максорли.

Естър го погледна, като да бе ненормален.

— Че кой ползва захар? — рече тя, после затвори вратата и подвижна отвътре: — Идвам веднага.

Нагласихме столовете така, че тя да седне между нас. След миг Естър изнесе поднос с две чаши джинджифилов сироп и курабийки.

— В курабийките няма захар — каза тя на Максорли, докато му подаваше подноса. Настани се на стола и приглади халата си. — Само няколко минути — напомни тя и се озърна. Забеляза две жени да ни наблюдават отгоре и изстена: — Ох, двете клюкарки! До утре всички ще знаят какво съм правила!

Максорли ме погледна многозначително и тихо попита:

— Как смятате, дали ще разберат, че сме от Вашингтон?

Естър се замисли над тази бляскава перспектива, после жално заяви:

— Естествено! До утре ще знае цялата сграда!

— Откога живеете тук? — попитах аз.

— От дванайсет години. Имах апартамент хей там — тя посочи някъде нагоре, — но асансьорът вечно е развален, а кой може да се

катери по стълбите?

— А пък на мен краката ми се подуват — сподели Максорли. — Лекарят ми даде рецепта, ама не помага особено.

— Бас държа, че е било скъпо — отвърна Естър. — Такава им е играта. Все предписват нещо скъпо. Попитахте ли за заместители?

— Не. Може би трябва да питам.

— Заместители — твърдо повтори тя. — Не им се хващайте на разните измислени имена. И купувайте от веригата „Пъбликс“. При вас има ли „Пъбликс“?

— Не — отговори Максорли, — но имаме друга верига, където правят добри отстъпки.

— Ооо — кимна Естър. — Дайте ми името, преди да си тръгнете. — Тя се обърна към мен. — Е, каква е работата?

Бях решил да настъпвам малко по малко.

— Мис Мюлер, мисля, че преди много години сте живели на Истбърн Авеню в Бронкс.

Тя сбръчка чело.

— Истбърн Авеню?... Това беше много отдавна.

— Да, знаем, че е било отдавна. В квартала е живеела и една ваша приятелка, Соня Денеш. Помните ли я?

Естър отвори уста и пак я затвори.

— Защо ме питате за нея? — възкликна тя.

— Трудно е да се обясни, но името ѝ изникна във връзка със случая, по който работим, и трябва да узнаем повече за нея.

— Когато тя умря, от полицията ми задаваха разни въпроси.

— Е, в такъв случай сигурно не бихте имали нищо против да споделите и с нас същата информация.

— Беше толкова отдавна. Кой да помни...

— Важно е да се опитате, Естър. Може ли да ви наричам Естър? Със Соня сте били приятелки.

— Не приятелки, а познати — отсеке тя.

— Добре, познати. Доколкото знам, тя е работила в шапкарска фабрика.

— Не помня.

— Добре. А вие какво работехте?

Тя се разтревожи.

— Аз ли?

— Аха.

— Защо?

Усмихнах се.

— Просто ми е интересно, нищо повече. По служба често се срещам с интересни хора.

— Юрист ли сте?

— Точно така.

— Имах един племенник юрист. Водеше дела за автомобилни катастрофи и злополуки в супермаркетите.

— Адвокат по личните обезщетения. Много интересна професия.

— Умря от сърдечен удар.

— О, колко тъжно — казах аз и зачаках.

— Значи искате да знаете какво работех?

— Просто питам.

Тя въздъхна.

— Работех във фотоателие.

— В Бронкс?

— Не, в Манхатън. При Ленард Монтагю на Мадисън Авеню. Той беше много известен, много известен. Правил е портрет на Милтън Бърл. И на Джордж Джесъл.

— Сигурно е било много интересно.

— Правехме портретни фотографии. Сватбени снимки. И реклами. Манекенките идваха да си правят албуми. Посещаваха ни истински знаменитости. Знаете ли кой още е идвал да се снима?

— Кой?

— Джордж Рафт.

— Сериозно? Вие какво правехте там?

— Аз бях управителка на ателието. И помагах за стойките и осветлението.

— Сигурно е било страхотна работа. Разговаряхте ли със Соня за ателието?

Лицето ѝ посърна.

— Нищо не знам — изхленчи тя.

Още една грешна стъпка, и щях да я изтърва окончателно. В този момент мина една съседка, забави крачка да ни огледа и размаха ръка. Разкъсвана между страха и златната възможност, Естър подвикна:

— Господата са дошли чак от Вашингтон, Айда. Не мога да разговарям сега.

Докато Айда се отдалечаваше, Естър промърмори: „Още една клюкарка“ и отново насочи вниманието си към извора на тревогите, тоест към мен.

— Аз живея сред пенсионери — обади се ненадейно Максорли.
— Близко до Финикс.

— Говорите с нийоркски акцент — възрази Естър.

— Така е. Заминахме за Финикс, след като се пенсионирах.

— Нали казахте, че сте от Вашингтон?

— Повикаха ме за случая със специална заповед.

— А съпругата ви във Финикс ли е?

— Тя почина преди две години. Сега съм сам.

— Ооо. Имате ли деца?

Темата явно ѝ харесваше повече от предишната.

— Не, нямахме.

— А аз така и не се омъжих — каза Естър.

— Дойдохме да ви видим заради един младеж, който умря. Преди около седмица Филип беше на погребението и се срещна с родителите му.

— О! — Тя се озърна към мен. — Младеж?

— Да — казах аз. — Сега семейството му е в шива.

— Ооо, колко ужасно.

— Казваше се Мартин. Беше много активен в делата на синагогата.

— О, боже мой — тихо изрече Естър. — Какво му се случи?

— Не знаем със сигурност, Естър. Точно това се опитваме да разберем.

— Какво общо има със Соня?

— Младежът проучваше живота на Соня. Не знаем защо, но може да има нещо общо с нейната смърт.

— Тя падна от покрива.

— Да. Какво можете да ни кажете за това?

— Нищо не знам.

— Разбира се, но все знаете нещо за Соня. Например какво е правила, преди да умре, и дали не ви е казала нещо, което да ни помогне.

— Нищо не знам — повтори Естър.

Бяха минали петдесет години, а тя продължаваше да мълчи като риба. Усетих как ме обзема раздразнение, но Максорли бе все тъй търпелив.

— Родителите на Мартин искат да знаят какво се е случило, Естър — каза той тихо. — Много е тежко да не знаеш. Има ли нещо, което можете да ни разкажете за Соня?

Тя прехапа устни и бавно поклати глава. Максорли ме погледна и сви рамене, после се изправи и каза:

— Уморена сте, Естър. Денят ви е бил тежък. Дали да не ви дойдем и утре на гости? Можем да поговорим за нещо друго.

Естър го изгледа от долу на горе. Мъчеха я противоречиви чувства. Колкото и да се тревожеше, още едно посещение на служителите от Вашингтон — при това с достатъчно време, за да подготви сцената — беше истинска златна жила за нейното обществено положение.

— Ще говорим за нещо друго, така ли? — попита тя, прехвърляйки поглед към мен.

— Надявам се, Естър — казах аз. — Ще се опитам да получа разрешение от шефа, но той е много взискателен.

— Имам снимка на Соня — каза внезапно тя.

— Тъй ли?

— Понякога взимах фотоапарат у дома, за да припечеля допълнително. Мистър Монтагю не възразяваше, щом си купувах лентата. Един човек имаше пони. Снимах съседските деца върху понито, после си делияхме парите.

— Как направихте снимка на Соня?

— Мистър Монтагю вечно търсеше интересни лица. Казваше, че му трябва лица, белязани от жизнен опит. Носих му снимки на хора, които смятах за интересни, но той никога не ги използваше.

— И му занесохте снимка на Соня?

— Тя беше единствената, която хареса. Рече: „Ето, това е жизнен опит.“ Но преди да я доведе... — Тя се разплака. — Запазих я. Сърце не ми даваше да я изхвърля.

— Много бих желал да я видя — казах аз.

Естър се надигна с усилие и влезе в апартамента.

— Съжалявам, Филип — каза Максорли. — Май не се е променила много за петдесет години. Може пък утре да ни провърви.

— Дано. Страшно бих искал да знам какво таи в себе си толкова дълго. Как смяташ, какво може да е?

— Не знам — каза той. — Ще трябва да поговорим по-късно. Ето я, идва.

— Соня — каза Естър и ми подаде снимката.

Видях млада жена с мрачно лице, облечена в тъмна пола и бяла блуза с навити до лактите ръкави. Гледаше право срещу обектива с отпуснати ръце като за полицейска снимка. На гърба беше изписано с молив: „07.03.1955“.

— Може ли да я задържим? — попитах аз. — Ще дам да направят копие и утре ще ви върна оригинала.

Естър захапа устна за миг, после кимна.

— Ще дойдете ли утре?

— Вероятно — казах аз. — Ще трябва да питам шефа. А вие ще си помислите ли за Соня?

— Ще се помъча — обеща тя.

Сбогувахме се. Максорли я придружи до апартамента, а аз отидох при колата. Когато той седна зад волана, аз разглеждах снимката на Соня.

— Ще трябва да обмислим следващия си ход — каза Максорли.

— Ако утре не изкопчим нещо от нея, нямаме никакъв ход. В задънена улица сме.

Максорли свали меката шапка и избърса лицето си с кърпичка.

— Май си прав — тихо каза той.

Загледахме се напред през стъклото и се замислихме поотделно какво означава краят на разследването. Пред нас бавно изкуцука една от обитателките на „Слънчеви апартаменти“. Видях как я гледа Максорли — вероятно си мислеше как ще се върне към празния дом в Аризона и живота без Ейлийн. По-трудно ли щеше да му бъде сега? За няколко прекрасни дни се бе върнал към старата работа, беше разследвал случай. Нещо повече, беше разследвал случая на живота си.

Вдигнах пред себе си снимката на Соня.

— Каква е твоята тайна? — попитах я аз. Максорли се озърна. Подадох му снимката. — Ето. Виждал ли си как е изглеждала приживе?

Той поклати глава.

— Видях снимки от аутопсията, а преди това я видях на двора.

После почука снимката с пръст и изръмжа.

— Какво?

— Много години минаха. Бях забравил.

— Какво си забравил?

Максорли завъртя снимката към мен и посочи едно тъмно петно върху ръката на Соня.

— Татуировката.

— Татуировка?

Той кимна.

— Номер от концлагера. Ама че работа! Да оцелее в концлагер, а после да я хвърлят от покрива в Бронкс.

— Мили боже!

— Знам. Ужасна история.

— Мили боже!

— Аз... Какво има?

— Твоят голям въпрос за връзката между Мартин и Соня.

— Е?

— Мисля, че току-що открихме отговора.

16

Когато спряхме да заредим, позвъних на Сюзан.

— Добре — каза тя. — Цялата съм в слух.

— Сега съм в Маями с Максорли. Преди малко разговаряхме с Естър Мюлер и сега пътуваме обратно към Вашингтон.

— Това означава ли, че следата води насам?

— Ще ти обясня, като се видим.

— Ще се върнете ли довечера?

— Не, пътуваме с кола. Би трябвало да пристигнем утре вечер или вдругиден.

— Междувременно мога ли нещо да свърша?

— Сюзан... може би не е много разумно да се замесваш.

— Мислех, че вече съм замесена.

— В Ню Йорк ме следяха. Измъкнах се, но тези хора несъмнено ме търсят и са опасни.

— Какво означава „опасни“?

— Вероятно са убили двама души.

— О...

— Не знам кои са, но имат дълги ръце. Ще се опитаме да не привличаме внимание във Вашингтон, но би било най-добре да стоиш настрана.

— Не се боя, Филип.

— Разбирам това, но...

— Приятно е отново да се вълнувам за нещо.

— Е, нека да си помисля. Ще разговаряме, когато се върна.

— Добре. Пази се. Все това повтарям, нали? Пази се.

— Продължавай да ми напомняш.

Две хиляди километра до Вашингтон. Поех волана, а Максорли се изтегна на задната седалка. Бях изтощен и жадувах за почивка, но още повече жадувах за време да обмисля нещата отново. Логично погледнато, вариантът с шпионажа все още подходеше най-добре, но бях сигурен, че линията от Грийн до Соня Денеш минава през

Сенатската банкова комисия и разследването на швейцарските банки. Само че около тази линия всичко тънеше в мъгла.

Изкарах на адреналин чак до Джаксънвил. По някое време Максорли се надигна и обяви, че е гладен. Открихме почти празно заведение за палачинки, където сервитьорката, изпълняваща и длъжността на касиерка, ни каза да седнем, където искаме. Отидох до тоалетната да се измия и отражението в огледалото ме поразя. Умората личеше от пръв поглед, но едно по-внимателно виждане разкриваше и страха, в който живеех след Ню Йорк, засилен сега от факта, че рискувам не само себе си. Вината ми за Максорли донякъде се смекчаваше от неговия ентузиазъм и опит, но какво можех да кажа за Сюзан? *Приятно е отново да се вълнувам за нещо.* Бях я привлякъл на помощ в тежък час, бях разпалил любопитството ѝ, а сега се канех да я отрежа. Не изглеждаше честно, но, от друга страна, честността нямаше нищо общо. А кое имаше? Станеше ли дума за Сюзан, не бях сигурен. Наведох се към отражението. Нямаше и помен от гордата стойка на кръстоносец.

Максорли бе седнал в едно сепаре; шапката му висеше на закачалката. Без нея се преобразяваше от детектив в най-обикновен възрастен гражданин, прост пенсионер от Флорида. Луминесцентното осветление разкриваше, че пътуването е сложило печата си върху него, но той не се бе оплакал нито веднъж и нямаше да се оплаче. Сервитьорката донесе кафе. Поръчахме си среднощна закуска и подхванахме ритуала, типичен за хиляди подобни заведения да избършем приборите със салфетки, да си налеем кафе точно колкото трябва. Гледах Максорли с някаква странна гордост.

— Измисли ли го? — попита той, сипвайки в чашата си половин пакетче изкуствен подсладител.

— Не, още съм в началната точка. Уорън Йънг беше в Банковата комисия, когато включиха Грийн да работи по швейцарските банки. Част от работата му беше да проучва архивите.

— Помня, че имаше нещо около швейцарските банки, но не знам подробности.

— Докато бях още в Сената, присъствах на няколко заседания. Когато нацистите взели властта, много хора прехвърлили парите си в Швейцария, включително и хиляди евреи, по-късно избити по време на Холокоста. Когато след войната наследниците им се опитали да

получат достъп до влоговете, швейцарските банки най-често се правели на глухи и продължили така цели петдесет години. Разследването извади на бял свят цял куп неприятни разкрития и нанесе тежък удар върху репутацията на Швейцария. В резултат банките отстъпиха. Съгласиха се да проучат замразените сметки и отделиха над един милиард долара за обезщетение на наследниците.

— И смяташ, че това свързва по някакъв начин Грийн, Уорън и Соня?

— Да, така смятам. Соня е оцеляла от Холокоста. Заседанията разглеждаха събитията през Холокоста. А Мартин неотдавна се е разровил из тези събития.

— Струва си да проучим въпроса.

— Този вариант ми харесва повече от шпионажа, но не знам накъде да тръгнем.

Максорли отпи глътка кафе и се замисли. Сервитьорката донесе рожки яйца за него и омлет за мен.

— Е — каза накрая той, — дай да опитаме по друг начин. Има стотици престъпления и милиони начини да бъдат извършвани, но мотивите са само една шепа и списъкът им не се е променял още от времето на Адам и Ева. В общи линии винаги опира до пари, власт, любов и отмъщение, а ти вече отхвърли любовта.

— Откъде да започнем?

— От вечния фаворит. Твоят скандал около финансирането на кампаниите е бил за пари. Комисията Кнап също. Дай да видим каква роля играят парите в нашия случай.

— Швейцарските банки имат пари.

— Много пари.

— Заседанията бяха за влоговете на жертвите от Холокоста.

— За това после. Запитай се каква връзка имат парите с главните действащи лица.

— Най-напред Грийн.

Максорли поклати глава.

— Той не е действащо лице, а следовател като нас. Карай по-нататък.

— Е, след това идва Уорън. Готви се за президент, а кампанията гълта купища пари.

— Той ги има, или поне баща му ги има.

— Вярно, но не може да ги използва за президентската кампания. Трябва да търси пари отвън.

— Защо?

— Първо, както всички останали, баща му е ограничен от закона какви суми може да дава пряко за кампанията на сина си. Уорън може да харчи лични пари без ограничения, но тогава ще изглежда като богаташко синче, опитващо се да си купи поста. Самофинансирането е изпробвано в кампаниите за конгресмени и понякога дава резултат, но винаги е проблематично и отнема гласове.

Максорли кимна.

— Логично. От мен глас няма да получи. А какво общо имат швейцарските банки?

— Ще ти кажа нещо интересно, Джо. Като кандидат за президент Уорън изскочи изневиделица и измести далеч по-перспективни фигури, включително и самия вицепрезидент. Беше същинска машина за събиране на дарения. Докато другите се опомнят, Уорън вече трупаше чекове от партийните големци и най-важните организации.

— Как стана така?

— Знаеш ли разликата между „твърди пари“ и „меки пари“?

Той се усмихна.

— Да не става дума за монети и банкноти?

— Термините идват от финансовото законодателство за кампаниите. „Твърдите пари“ са предназначени пряко за кампанията на кандидат за държавна служба и има строги ограничения кой и колко може да дава. „Меките пари“ се даряват на политически партии за общи разходи и няма ограничения. Партиите ги използват много ефективно за пропаганда по дадени теми като аборта или здравеопазването, което на свой ред помага или вреди на определени кандидати. Използват ги и по други начини в полза на своите хора. Днес големите партии събират повече меки пари, отколкото твърди, а политиците, които умеят да накарат хората да си развържат кесииите, трупат чекове и подкрепа.

— И Уорън е такъв политик.

— Докато се готвеше за президент, той обиколи страната, събра невероятно количество меки пари и огромен брой хора са му много задължени. Казват, че ако бъде номиниран, ще спечели още преди да се зададат първичните избори.

— Откъде идваха парите?

— Откъде ли не. Личности, комитети и събирачи на дарения, които натрупаха астрономически суми. Всички си мислят, че началният тласък е дошъл от връзките на баща му.

— Може да си е прокарал канал за пари от Швейцария.

— Незаконно, но напълно възможно. Външни източници се надушват много трудно. Въпросът е защо ще му помагат швейцарците.

— Ами ако ги е спипал за гушите? Може да има нещо, което не биха искали да изскочи наяве. Нещо много позорно, същинска бомба.

— И Грийн го е открил, така ли?

— Да, но защо се е бавил толкова? Ти каза, че заседанията са приключили преди години.

— Да речем, че се е върнал към архивите, защото е работел над дисертация. Може да е открил нещо, пропуснато първия път.

— А може дисертацията да е била за прикритие — каза Максорли. — Може да е открил нещо, водещо обратно към архивите.

— Нещо за Уорън?

— Може би.

— Няма да е лесно да се докопаме до тези архиви.

Максорли избърса устата си със салфетка.

— Щом има воля, път ще се намери — заяви той.

Усмяхнах се на поредния архаичен израз.

— Е, какво мислиш за тази теория?

— Не е зле. Пак е свързана със стремежа на Уорън към президентския пост и обяснява защо е замесена Констанс.

— Констанс държи Уорън да стане президент на всяка цена — потвърдих аз.

— Парите са вързани с президентството — каза Максорли. — Президентството се връзва с властта. А ако Констанс стигне до Белия дом, изниква и отмъщението. Пари, власт, отмъщение. Солидни мотиви, Филип.

— Да — съгласих се аз, — солидни мотиви.

— Филип!

Сякаш току-що бях затворил очи на задната седалка, когато гласът на Максорли проникна в съзнанието ми. Надигнах се замаяно.

— Какво...

Той гледаше ту пътя отпред, ту огледалото.

— Отбиваме по следващото отклонение — каза той и гласът му не оставяше място за спор.

— Защо?

— Мисля, че си имаме опашка.

Завъртях се, но видях само мрак. Едва когато излязохме на дълга права отсечка, зърнах фарове.

— Ето го — каза Максорли.

— Дори и по това време не сме единствените на магистралата.

— Отдавна са зад нас — отвърна Максорли. — Спазват дистанция — нито по-близо, нито по-далече, дори когато сменям скоростта. Другите коли ни задминават като вихрушки.

Така си беше.

— Къде сме?

— В Джорджия, между Брънзуик и Савана.

Отминахме табела, според която след три километра имаше изход от магистралата.

— Не може да ни следят — казах аз. — Никой не знае къде сме.

Максорли не отговори. Отминахме нова табела. Един километър до изхода.

— Наистина ли искаш да излезем от магистралата?

— По-добре да сбъркам, отколкото да съжалявам — отвърна той.

Отклонението изникна пред нас. Без да дава мигач, Максорли зави надолу по рампата към кръстовището с щатското шосе. Спряхме и зачакахме. Нищо... нищо... по завоя се зададоха фарове. Максорли бързо зави по шосето наляво, следвайки табелата, насочваща към бензиностанция и закусвалня.

— Какво ще правим? — попитах аз.

— Търсим място, което да е още отворено, може би бензиностанция или бар.

Пътувахме по тясното мрачно шосе покрай редки дървени къщи и бараки от гофрирана ламарина. В далечината се появиха светлините на град. Погледнах назад. Не се виждаше нищо, но пътят имаше много завой. Минахме под улична лампа и отново навлязохме в мрака. Когато приближихме следващия завой, Максорли изключи фаровете и съвсем намали скоростта. След миг зад нас изникнаха фаровете. Колата мина

под лампата и зърнах силуетите на двама души. Притиснах потни длани към тапицерията. Максорли ускори и зад завоя пак включи фаровете. Скоро видяхме отпред ярко осветена бензиностанция.

— На тия места обикновено има задна врата — каза Максорли. — Ще спрем и ще влезем. Аз излизам отзад. Ти остани вътре. Подхвани разговор с дежурния, разсей го някак, но така, че да се виждаш отвън.

Приведох се напред.

— Какво смяташ да правиш? — попитах аз. Още преди да довърша, зърнах върху седалката метален проблясък. Пистолет. Той взе оръжието и го пхна в джоба на самото си. — Защо да не продължим до най-близкия полицейски участък?

— А после? — попита той, без да откъсва поглед от огледалото. — Онези просто ще отрекат, че са ни следвали, и полицията нищо не може да стори.

— Ако имат оръжие, ще се наложи да обясняват.

— Това тук е фермерска Джорджия. Много хора имат оръжие. А дори и да им създадем неприятности с полицията, те или онези, за които работят, просто ще ни подгонят по-късно и следващия път няма да ги забележим. — Той ме погледна. — Слушай, двамата сме в една лодка. Ако искаш да поемеш риска, добре — отиваме в полицията, но според мен никога няма да имаме по-добър шанс, отколкото сега.

И аз го погледнах. Седемдесет и шест годишен мъж с пистолет в джоба. Кошмар.

— Добре — чух собствения си глас. — Влизам и оставам да привличам вниманието. А после какво?

— Просто чакай. Ако нещо се обърка, ще разбереш. Тогава излез през задната врата и бягай. Добери се до полицията и потърси помощ от надеждни хора във Вашингтон. Ето, стигнахме.

Заведението представляваше комбинация от бензиностанция и смесен магазин. Максорли спря близо до входа и двамата изтичахме вътре. Имаше само един продавач — двапетгодишен младеж с рядък мъх по горната устна.

— Натам ли е тоалетната? — попита Максорли и забърза навътре, без да чака отговор. Чух как се хлопна задната врата.

— Сбърка вратата, дядка — разсмя се продавачът и поклати глава.

Колата, която ни следваше, бавно мина край бензиностанцията и изчезна от поглед.

— Ще заобиколи — казах аз. — Слушайте, колко път има още до границата с Южна Каролина?

— Горедолу към час и половина.

Блясъкът на фарове през храстите около паркинга ми подсказа, че онези завиват; за момент пътят пред бензиностанцията се освети ярко, после отново помръкна. Колата остана невидима.

— Има ли ресторанти наоколо?

— Нищо не работи толкова късно — каза продавачът. — На десетина километра по-нататък по пътя има един, който може още да е отворен.

— Много ще се отдалечим от магистралата — казах аз, наблюдавайки мястото около храстите.

— Е, ако искате, имаме наденички и начоси. Наденичките хич не са лоши.

Никой не се приближаваше към бензиностанцията.

— Откога се въртят на грила?

— Още от четири следобед. Не бойте се, добре са изпечени.

Продължавах да наблюдавам мястото около храстите. Нищо. Щяха да ни чакат отвън. Мисълта, че Максорли застава сам срещу двама противници стана непоносима.

— Имате ли неприятности по тия места? — попитах аз.

— Неприятности ли?

— С крадците. По-рано и аз работех в такова заведение. На два пъти ме ограбиха и накрая шефовете ми дадоха пистолет.

Продавачът изсумтя.

— Скапана работа, господине. Мен са ме обирали четири пъти — последните два пъти беше един и същ тип! Викам им: „Дайте да си донеса моя пищов и вече няма да припарят насам“, ама собственика го е страх да не се разгърмя, ако някое хлапе задигне бонбон или нещо такова. — Той извади изпод тезгяха бухалка за бейзбол с отрязана горна част. — Това ми дадоха. Представяте ли си каква тъпотия? Някакъв скапаняк ще ми нахълта с магнум, а пък аз да го млатя с това?

— Дайте да видя — казах аз и взех бухалката от ръката му. — Веднага се връщам.

Излязох решително през вратата и се отправих към ивицата храсти, после продължих към шосето приведен, с готова за удар бухалка. Би трябвало да умирам от страх, че излизам с тояга срещу куршуми, но вече се бях страхувал толкова дълго, че възможността да отвърна на удара ме опияняваше. Бухалката в ръката ми изглеждаше лека като перце. Исках да се бия, да ги накарам да си платят за стореното.

Стигнах до края на храстите и надникнах иззад прикритието. Изведнъж лампичката в колата светна — бяха ме забелязали! Не успях да удържа обзелия ме импулс. Скочих, тичешком заобиколих храстите с размахана бухалка... и спрях като закован. Двамата мъже все още седяха в колата, но ръцете им бяха върху таблото. Стиснал пистолета с две ръце, Максорли се целеше в тях откъм задната дясна врата.

— Идваш тъкмо навреме — каза той, без да ме поглежда. После пристъпи по-близо до човека отдясно и попита: — Какво носиш?

Никакъв отговор. Дръжката на пистолета се стовари отстрани върху главата на непознатия; онзи изпъшка и от разцепената кожа бликна кръв.

— „Глок“ в кобура под мишницата — каза човекът. Спокойният му глас не издаваше нито страх, нито болка.

— Моят приятел ще се пресегне да го вземе. Мръднеш ли ръце, ще те застрелям. Разбираш ли?

— Да — отговори онзи.

— Същото се отнася и до шофьора, разбрано?

— Да — каза шофьорът.

— Когато излезеш от колата, ще те претърсим много внимателно. Ако открия друг пистолет, ще те прострелям в коляното. Нищо няма да кажа, просто ще стрелям. Разбра ли?

Колкото и спокоен да беше непознатият, най-силно ме порази гласът на Максорли. Нямаше нищо общо с онзи глас, който слушах от няколко дни насам. Беше по-млад и по-властен, може би онзи същият, който бяха чували престъпниците преди петдесет години, и не оставяше ни най-малко съмнение за намеренията на собственика му. В този момент изобщо не се съмнявах, че Максорли е готов да ги убие без колебание. Очевидно те мислеха същото.

— Револвер трийсет и втори калибър в кобур на глезена — каза човекът със същия безучастен глас.

Максорли ми кимна. Отворих вратата и прибрах двете оръжия. Без да откъсва поглед от двамата мъже, той взе глока, свали предпазителя и пак ми го подаде. После нареди на пътника да излезе навън, да коленичи и да се просне по очи. След това ми заръча да коленича върху гърба на легналия и да притисна пистолета в тила му. Шофьорът получи заповед да се прехвърли на дясната седалка. Максорли измъкна пистолет от кобура под мишницата му и още един, пъхнат отзад под колана. После го накара да легне до другия. По шосето се зададе пикап; Максорли затвори вратата, за да изгаси лампичката в купето. Колата закриваше двамата легнали и пикапът мина край нас, без да спира.

Изправих се и надникнах покрай храстите към магазина. Продавачът още стоеше зад тезгяха, гледаше навън и вероятно се чудеше какво е станало. Върнах се и претърсих двамата от глава до пети, следвайки указанията на Максорли. Пътникът имаше клетъчен телефон и Максорли ми каза да го прибера. Открих кредитни карти и шофьорски книжки от Минесота. После напипах калъф с нож, пристегнат към глезена на шофьора. Когато го показах на Максорли, той ритна шофьора в слабините с всичка сила. Онзи изстена и повърна.

Пак по нареждане на Максорли отворих багажника и открих две пътни чанти с дрехи, сандък с дълга стоманена верига и още една чанта с две ролки широки лепенки и два чифта работни ръкавици. Той хвърли бърз поглед към находките и каза:

— Веригата и лепенките вероятно са били за нас.

Потръпнах и пистолетът се разтресе в ръката ми. Максорли ми нареди да омотая с лепенките ръцете и устата на двамата пленници. После ги натоварихме в багажника, след като прехвърлихме всичко останало на задната седалка.

— Аз ще карам тази кола — каза Максорли. — Ти вземи нашата. Карай обратно към магистралата и отбий, като видиш отклонение, което да изглежда като път към частна собственост. Искам да навлезем навътре в гората.

— Какво ще правим? — попитах аз.

— Ще се опитаме да разберем за кого работят.

Подкарахме обратно към магистралата, минахме под нея и продължихме още около километър и половина, докато накрая видях някакъв черен път. Изключих фаровете и завих по него, като разчитах

на светлината на почти пълната луна. След малко видях просека, свърнах нататък и спрях навътре в гората. Максорли спря колата до мен, веднага отвори багажника и издърпа пленниците в седнало положение с провесени крака над задната броня. После взе бейзболната бухалка.

— Как умря Наоми Сингър? — попита той, подхвърляйки бухалката на дланта си. — Припомни ми.

Преглътнах мъчително.

— Била е пребита до смърт с бейзболна бухалка.

Той кимна.

— Гаден начин да си отидеш от тоя свят. Спомням си как веднъж открихме един нещастник. Така го бяха размазали, че можеше да се побере в кутия за шапка.

При тия думи той изведнъж завъртя бухалката и я стовари точно под лявото коляно на шофьора. Тялото на човека подскочи от болка и тилът му жестоко се блъсна в капака на багажника. Въпреки лепенката викът му се чу съвсем ясно.

Пътникът не реагира. Седеше съвършено неподвижно. В очите му нямаше страх. Не се съмнявах, че си имаме работа с професионалисти, способни без колебание да убият старица. Помислих си за Наоми и спрях да треперя. Искях Максорли да удари пътника. И той наистина го удари на същото място със същия резултат. После пак удари шофьора, този път по десния пищял, след това стори същото и с пътника. Цялата кола се разтресе от гърчовеите им.

— Това беше вместо поздрав — каза делово старият детектив. — Името ми е Джоузеф Максорли и много си падам по бейзбола. А вие обичате ли бейзбол, момчета? Приличате ми на запалняковци. Когато бях млад, често играехме бейзбол с юнаци като вас и страшно ми харесваше. А сега ще вземем да си разиграем едно първенство на ветераните. И тъй като аз съм единственият ветеран, поемам и двете роли — хвърлям и удрям. Ще хвърлям въпроси, разбрахте ли? А ако отговорите не ми харесат, удрям. — Той бавно плъзна длан нагоре-надолу по бухалката и гласът му стана зловец. — И ще продължавам да удрям, докато не узная всичко, което искам да знам, като започнем с моминските имена на майките ви — истинските им момински имена. Ако чуя нещо, дето не ми прилича на истинско моминско име, удрям. — Той погледна шофьора. — Почваме с първата серия, момко. Когато

моят приятел махне лентата от устата ти, искам да чуя име, презиме, фамилия. Ако харесам отговора, пак ще хвърлям. Ако се поколебаеш, значи си глупав или се каниш да лъжеш. Точно тия хора мразя най-много — глупаците и лъжците. И в двата случая удрям. А сега кимни, ако си разбрал правилата.

Шофьорът кимна. Максорли ми направи знак да махна лепенката.

— Алис Мери Хигинс — каза онзи.

Максорли замахна с бухалката. Тряс! Шофьорът изпищя и колата подскочи.

— Това е ирландско име — каза Максорли. — Какво е истинското й име?

— Алис Мери Хигинс — изпищя шофьорът.

— Ирландец ли си? — рече Максорли. — Е, сега вече наистина побеснях.

Той завъртя бухалката. Тряс! Шофьорът пак изпищя. По лицето му бликнаха сълзи. Сега лежеше в багажника, провесил крака през ръба.

— Вдигни го да седне! — нареди Максорли. Побързах да се подчиня. — Сега започваме. Поколебаеш ли се, удрям. Разбра ли? — Шофьорът енергично закима. — Какъв е номерът на социалната ти осигуровка?

— Седем–едно–три–четири–две–осем–девет–три–две.

— По-бързо! Месторождение?

— Милуоки.

— По-бързо! Дата на раждане?

— Трети януари шейсет и четвърта.

— Истинско име?

Колебание. Максорли завъртя бухалката. Нови писъци.

— Вдигни го пак.

Вдигнах го.

— Майкъл Алан Ший! Майкъл Алан Ший!

— Ти ли уби Наоми Сингър?

Колебание. Максорли вдигна бухалката.

— Да!

Максорли го удари. От устата на шофьора излетя протяжен вой.

— Това е, задето се поколеба — каза Максорли. — Ти ли уби Мартин Грийн?

— Не — изрече задъхано онзи. — Само Сингър.

— Кой го уби?

— Не знам — изхленчи човекът. — Има и други, за които не знаем.

Максорли вдигна бухалката.

— Кълна се! — избъбри задавено шофьорът. — Казаха ни да я очистим и да съберем всички документи от жилището, всяко листче хартия. Така и направихме.

— Какво направихте с документите?

— Изгорихме ги. Така ни наредиха... Ооох, мамка му! Боли... Господи!

Нов замах на бухалката. Този път звукът не бе като преди — по-скоро плясък, отколкото пукот. Шофьорът припадна.

— Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог — каза Максорли. — Залепи му устата отново.

Изпълних нареждането и той се обърна към пътника.

— Как ще искаш да го направим? По трудния начин ли?

Човекът поклати глава.

— Сигурен ли си?

Онзи кимна.

— Същите правила — каза Максорли. — Само че този път няма да са единични удари, а серии, разбра ли?

Ново кимване.

— Махни лепенката — нареди ми Максорли.

Магнах я; пътникът си пое дълбоко дъх.

— Име?

— Хектор Еспиноса.

— Номер на социалната осигуровка?

Човекът отговори незабавно.

— Ти ли уби Наоми Сингър?

— Да.

— Ти ли уби Мартин Грийн?

— Не. И той ти го каза — само Сингър.

— Как ни проследихте?

— Предавател под задната броня на колата ви. Приемникът е при нас, под седалката.

— Откъде дойде предавателят?

— Сложихме го в Маями.

— Как разбрахте, че сме в Маями?

— Обадиха ни се. Казаха ни да отидем там и да чакаме. Чакахме два дни, после пак ни се обадиха. Получихме адрес и описание на колата ви. Когато пристигнахте, бяхме там.

— Кой ви се обади?

— Не знам.

Максорли замахна с бухалката. Човекът изпищя и падна назад; главата му се удари в дъното на багажника.

— Вдигни го!

Издърпах пътника нагоре. Беше си прехапал езика; по брадата му течеше кръв. Той изплю още кръв върху панталона си и извика:

— Не знам! По телефона ни наеха. По телефона ни казваха какво да правим. Ние не сме се свързвали с никого. Само чувахме глас по телефона, минал през устройство за промяна на тембъра, тъй че звучи като от тунел или нещо подобно.

— Дай ми името на още някого, свързан с тази история.

Измъченият Еспиноса вдигна очи към него. Всеки миг можеше да припадне и едва говореше от кръвта в устата си.

— Можеш да ме биеш до смърт — избъбри той, — но ще получаваш все същия отговор. Наеха ме по телефона. Отидох на уговореното място, намерих парите и се срещнах с Ший. Двамата дори не се познавахме. И той беше нает като мен. Изпратиха ни в Бруклин да уредим нещата със Сингър. После ни пратиха в Маями да чакаме и да ви проследим. Това е всичко.

— Щяхте ли да ни убиете? — попитах аз.

Еспиноса поклати глава.

— От нас се искаше да ви следим и да чакаме заповеди.

— Лягай вътре. — Еспиноса се подчини. Максорли се обърна към мен. — Събуди другия.

Няколко минути разтърсвах Ший, докато отвори очи, после го вдигнах да седне.

— Чуваш ли ме? — попита Максорли. Ший замаяно кимна. Очите му бяха пометнели от болка. — Докато ти беше в страната на

сънищата, твоят приятел Еспиноса проговори. Сега знам за кого работите. Имаш един шанс да ми дадеш същия отговор. Получа ли различен отговор, започвам да обработвам лактите ти, разбра ли?

Очите на Ший се разшириха. Върху лицето му бе изписан неподправен ужас.

— Махни лепенката — каза ми Максорли.

Щом дръпнах лепенката, Ший заговори.

— Не знам! — изхленчи той. — Обадиха ми се. Той каза, че и на него му се обадили. Ние не сме търсили никого. Просто ни се обаждаше някакъв шантав глас по телефона... По дяволите! Няма име! Не ме интересува какво е рекъл! Няма име!

— Вдигни и другия — нареди Максорли.

Подозирах, че ще убие и двамата. В този момент едва ли бих се опитал да му попреча.

— Дай ми шофьорските им книжки — каза той.

Подадох му книжките от Минесота — фалшиви, но с истински снимки на Ший и Еспиноса. Той ги избърса с кърпичка, после завъртя Ший настрани и умело притисна палеца му към пластмасовото покритие на книжката. Стори същото с Еспиноса, след това грижливо уви документите в кърпичката си.

— А сега какво? — попитах аз.

— Дай ми онзи телефон, който взе от тях — каза той.

Донесох телефона от нашата кола.

— Какво ще правиш?

— Ще запиша самопризнания — каза Максорли и се обърна към двамата. — Ще ви задам въпроси за Сингър. Един по един. Вие ще отговаряте много бързо, както преди малко, иначе пак ще си поиграем на бейзбол, разбрахте ли?

Убийците кимнаха енергично.

— Знаеш ли как да използваш това нещо? — обърна се Максорли към мен.

— Да — казах аз.

Той ми продиктува собствения си номер в Аризона. Набрах го и зачаках. Включи се телефонният секретар: *Тук домът на Джоузеф Максорли. Моля, оставете съобщение.* Чух сигнала и му подадох телефона.

— Говори Джоузеф Максорли — каза той. — Аз съм бивш детектив от нюйоркското полицейско управление и разпитвам двама мъже за убийството на мис Наоми Сингър от Бруклин, Ню Йорк. — Поднесе телефона пред устата на Ший и попита: — Как ти е името?

— Майкъл Алан Ший — гласеше незабавният отговор.

— Ти ли уби Наоми Сингър в Бруклин?

— Да.

— Кой беше с теб?

— Хектор Еспиноса.

Максорли продължи да задава светкавични въпроси: как са били наети, как са получили парите и как са пътували до Бруклин. Изясни подробности около убийството, които можеха да бъдат известни само на полицаите и убийците, включително описание на апартамента, облеклото на Сингър, приблизителния брой на ударите по главата и тялото ѝ. Въпрос-отговор; въпрос-отговор. Всичко трая около три минути. После той направи същото с Еспиноса, като изкопчи нови подробности, включително описание на бележниците с позлатени ръбове, които бяха откраднали и изгорили. Когато свърши, Максорли изрече: „Край на разпита“, и ми върна телефона.

— Имам ви имената — каза той на двамата. — Имам ви снимките, отпечатъците и самопризнанията. Ще дам всичко това на адвокат. Ако умра, адвокатът ще го предаде на полицията. Ако умре моят приятел, също. Разбрахте ли?

— Аха — каза Еспиноса.

— Да — каза Ший.

— Ако си мълчите и изчезнете, ще имате работа единствено със своя създател, когато ви дойде времето, ясно?

Двамата го изгледаха смаяно.

— Ще ни пуснеш ли? — попита Еспиноса.

— Днес ви е щастливият ден — отговори Максорли. — Аз съм на седемдесет и шест. Надявайте се да доживея до сто.

Пролазах под колата и открих предавателя. Максорли го захвърли в гората, преди да потеглим.

— Наистина ли ще ги оставим да избягат? — попитах аз.

Той поклати глава.

— С тях ще се разправяме по-късно.

Докато се върнем на магистралата, адреналиновото опиянение бе отминало и започнах да осъзнавам цялата нереалност на събитията от последния час. Погледнах надолу и открих, че ръцете ми треперят. Беше ли забелязал Максорли? Той седеше приведен напред и се взираше през стъклото, хванал волана точно като на картинка от шофьорски учебник. Изглеждаше спокоен.

— Онова с телефонния секретар беше умна идея — казах аз.

— Видях го по телевизията. Дано машинката да е записала всичко.

— Сигурен съм, че е записала — казах аз.

Той се озърна.

— Филип...

— Какво?

— За всеки случай запиши имената. Паметта ми вече не е като едно време.

Реех се сред онази мътна мъгла, която бележи границите на съзнанието, и гледах видеозапис, прожектиран от собствените ми страхове. Когато се появи физиономията на Ший, придружена от пукота на дърво по кост, аз подскочих и се събудих. Бях сам в колата. Видях дъб с провиснали валма мъх по клоните и усетих мирис на солена вода, към който се примесваше някакъв сладък аромат. Постепенно дишането ми почна да се успокоява. Машината на времето бе в безопасност, непревземаема за чудовищата, а аз се чувствах толкова изморен.

Чух стъпки и зад прозореца изникна лицето на Максорли.

— Събудил си се — каза той.

Над рамото му изникна лицето на още един мъж в напреднала възраст, с бронзов загар и бейзболно каскетче с надпис МОРСКИ БОРОВЕ.

— Това е Лу Брикман — представи го Максорли.

— Добре дошъл в Хилгън Хед — рече Лу и протегна ръка през прозореца. — Изглеждаш ужасно.

— С Лу сме работили заедно — каза Максорли, сякаш това подкрепяше изводите на Лу.

— Филип Баркли — изграчих аз и стиснах ръката на Лу. После погледнах въпросително Максорли.

— Трябва да сменим колата — обясни той. — Лу ще ни даде своята. Моят „Десото“ остава тук.

Лу отвори вратата и аз с усилие заех вертикална позиция. Бяхме спрели на алеята пред двуетажна дървена къща. От двете страни и отсреща край сенчестата улица видях подобни къщи. Лу ни въведе в хол, където имаше само два шезлонга.

— Преселихме се едва преди две седмици — обясни той. — Продадохме къщата във Флорида. Сега съм дошъл да се разправам с бояджиите и майстора за мокета.

— Хубава къща — казах аз.

— И наблизо има приказно игрище за голф — каза Лу. — Починете си, докато аз отскоча да купя нещо за ядене. В стаите имаме няколко гумени дюшека. В хладилника ще намерите сок, а чашите са в шкафа.

Лу ни остави в кухнята. Максорли наля две чаши портокалов сок и ми подаде едната.

— Как си? — попита той.

— Добре. Сигурно ли е мястото? Онези, които са наели нашите бейзболисти, вероятно ни търсят.

— Няма как да разберат, че сме тук — отговори Максорли. Допи сока си и остави чашата на плота. — Но знаеха, че отиваме в Маями.

Той ме изгледа въпросително.

— Казах само на Сюзан, това е.

— Коя е Сюзан?

— Приятелка от Вашингтон. На нея позвъних, когато си тръгнахме от Естър.

— Тя знаеше ли, че ще се срещаме с Естър?

— Да, обадих ѝ се на тръгване от Финикс.

— Мислиш ли, че е казала на някого?

— Не... не знам.

Той се навъси.

— Добра приятелка ли е, Филип?

— Аз ѝ вярвам.

— Какво работи Сюзан?

— Прави проучвания за една маркетингова компания. Обикновено работи в дома си. Има компютър и достъп до всякакви бази данни. Помолих я да ми помогне в издирването на Соня.

— Откога я познаваше?

— От два-три часа — отговорих аз.

Той примига от изненада. Описах му срещата на гробището и импровизираната покана за обяд.

Максорли пристъпи до прозореца и надникна към задния двор.

— Кога стана това? — попита той. — След като се зае със случая ли?

— Да.

— Може срещата на гробището да е била инсценирана.

— Не, аз я заговорих.

Чувствах се виновен. Бях отговорил автоматично. Наистина ли я заговорих аз? Или тя нарочно се бе появила на пътя ми? Опитах се мислено да възстановя цялата сцена.

— Филип, ако не е казала никому, тя единствена е знаела за Естър. И в единия, и в другия случай...

— Може би са ни проследили от Аризона.

— Не е много логично, но кой знаеше, че идваш при мен?

— Сюзан.

— И още?

— Само тя — признах аз.

— Чий телефон използва, когато й каза?

— Обадох се от телефонна кабина.

Логиката щракна и стегна в железен обръч гърдите ми. Сюзан бе едно от малкото хубави неща в моя живот, може би единственото.

— Ами ако са подслушвали телефона й? — казах аз. — Някой може да е чул.

— Защо ще я подслушват?

— Когато за пръв път разговарях с нея от Ню Йорк, бях в мотела. Онези, които ме следяха, може да са взели справка за телефона.

— Възможно е...

— Но?

— Но не можем да залагаме живота си на предположения, нали?

Сърцето ми се сви.

— Не... не можем.

— Добре. Какво друго й каза?

— Че се връщаме във Вашингтон.

Той направи гримаса.

— Това много ще усложни нещата.

— Може би е време да се обърнем към министерството. Имаме какво да разкажем.

Той бавно избута с пръст празната си чаша.

— Ще се наложи да разкажем цялата история. И това ще е краят на разследването ни.

— Без съмнение.

— Според теб какво ще стане тогава? — попита Максорли.

— Не знам. Последното, което желаят, е да отворят наново случая Грийн, но ако им се наложи, ще гонят най-бързото решение.

— И ФБР ще поеме разследването. Значи в играта влиза онази твоя позната, а ние не знаем каква е позицията ѝ.

— Не знаем ничия позиция.

— Виж — каза той, — според мен ние сме с най-добри шансове да хванем убийците. Ти как смяташ?

— С най-добри шансове сме — съгласих се аз.

— И разследването е наше. Живея с него от петдесет и пета година. Това ми дава право на старшинство, а сега ти си мой партньор. Затова дай да се наспим и да потеглим довечера. Утре по изгрев-слънце ще сме във Вашингтон. Как ти се струва?

Кошмар, казах си аз, същински кошмар. Но на глас казах:

— Добре.

— Чудесно, отивам да поспя. — Той тръгна към спалните, но спря и се обърна. — Още нещо.

— Какво?

— Ще стоим настрани от Сюзан, нали?

— Да, ще стоим настрани от Сюзан.

— Добре. И ти би трябвало да поспиш.

— Искам да завъртя един телефон, когато отворят държавните учреждения.

— На кого?

— На един човек, който може да ни осигури достъп до използваните от Грийн материали на Банковата комисия.

— Може ли да му се вярва?

— Да.

— Аха... Дълго ли сте били заедно?

— Около двацет минути.

Максорли се загледа в пода и въздъхна.

— Щуро място е тоя Вашингтон — тихо каза той, после излезе.

Позвъних на Комисията по разузнаване точно в девет. Обади се Джени Кастелано.

— Джени, не знам дали ме помните. Обажда се Филип Баркли. Разговаряхме за...

— Помня.

— Можете ли да говорите в момента? Има ли хора наоколо?

— Още никой не е дошъл, аз съм първа.

— Помните ли как ми казахте, че сте помагали на Мартин да взима материали за дисертацията си?

— Аха, досиетата от Националния архив. Той искаше да ги види отново.

— Може ли да видя списъка на материалите?

— Във вестника пишеше, че вече не работите по разследването. Пишеше, че сте напуснали Министерството на правосъдието.

— Вярно е, Джени, но продължавам да разследвам.

— Мистър Баркли, вярвате ли на онова, което говорят за Мартин?

— Не, и точно затова търся вашата помощ.

— Не вярвам, че се е самоубил.

— Защо, Джени?

— Просто няма начин — отговори тя.

Няма начин. Тя познаваше Мартин и това бе достатъчно. Точка. Беше мило и невинно и въпреки цялата си рутина, ако в момента трябваше да изляза пред съда, едва ли бих могъл да представя подобър аргумент. Дами и господа съдебни заседатели, няма начин, просто няма начин.

— Искам да докажа какво се е случило в действителност — казах аз. — Ще ми помогнете ли?

Настана мълчание, докато тя обмисляше отговора си.

— Ще трябва да отскоча до Банковата комисия и да проверя в компютъра или да помоля някого.

— Джени, много е важно: не казвайте на никого. Ако не можете сама да вземете списъка, ще трябва да измислим нещо друго.

Уговорихме се тя да опита вечерта след работа, а аз да ѝ се обадя на другата сутрин от телефон с факс.

— Мартин липсва на всички ни — каза тя.

— Не се съмнявам.

— Вчера мисис Йънг стоеше до бюрото му и просто го гледаше. Казах ѝ, че е ужасно.

— А тя какво каза?

— Нищо. Само кимна.

На другата сутрин навлязохме във Вирджиния откъм север с колата на Лу — олдсмобил модел деветдесет и седма година. Телефонирах на Джени от един денонощен копирен център. Беше успяла.

— Списъкът не е чак толкова дълъг — каза тя.

— Така ли?

— Мартин не беше от редовните посетители на архивите. Помагаше на сенаторите да се подготвят за заседания и да взимат предвид интересите на различните групи.

Тъй като споменът отпреди две вечери все още бе свеж в главата ми, аз я накарах да обещае още веднъж, че ще пази в тайна нашата уговорка. От факса изскочиха две странички плътен текст и след малко отново се движехме със седемдесет километра в час към Националния архив в Колидж Парк.

Също както бе станало с ФБР, картата от министерството не ми помогна особено в Националния архив. Любезната жена зад бюрото ни насочи към компютърните терминали за електронна регистрация край стената. Нямахме как да използваме фалшиви имена, защото се искаше и номер на шофьорската книжка. За да спечеля време, аз шеговито подхвърлих, че Големия брат следи кой проучва архивите. Явно подобни тревоги се изказваха доста често от хората, ровещи из кухнята на правителството. Жената побърза да ме увери, че други служби няма да получат достъп до данните ми.

След като бяхме регистрирани и фотографирани, двамата с Максорли получихме „изследователски карти“ с нашите снимки, отпечатани върху Преамбюла на Конституцията. Качихме се в залата за работа с текстове и попълнихме заявките, използвайки първата група номера от списъка на Грийн, като успяхме в последния момент да хванем партидата за доставка в десет и половина. Към единайсет и петнайсет седяхме на една маса, а до нас имаше стоманена количка, натоварена с двайсет сиви кутии с документи.

Докато работех в Белия дом, често бях посещавал архивите и винаги усещах нещо особено, почти вълшебно в старите документи, недокосвани от поколения насам — текстове на пелюр, копия под индиго и оригинали, отпечатани с простичкия шрифт на ръчните пишещи машини. А сега пред нас лежах изключителни документи, свързани с най-смутните времена в историята и периода след тях, и

въпреки сухия служебен стил и спешната ни задача бе невъзможно човек да не се увлече от тяхното съдържание.

В някои кутии имаше досиета на Службата за външноикономическа политика, свързани с дейността на германските и швейцарските банки през войната. Отдавна се знаеше ролята на швейцарците като нацистки банкери и перачи на пари. Те бяха разменяли франкове срещу злато, заграбено от централните банки на окупираните държави, позволявайки на нацистите да закупват стратегически материали от неутрални страни. След войната бил предприет опит да се издирят разграбените златни запаси и национални съкровища. Но в същото време се възстановявала рухналата европейска икономика и същите тези швейцарски банки с претъпкани трезори след дългите години изгоден неутралитет трябвало да играят важна роля в процеса. Това доста усмирило стремежа на съюзниците да притиснат швейцарците до стената и накрая било решено да се върне само нищожен процент от заграбеното злато.

В други кутии открихме свидетелства за по-достойни усилия — опитите на еврейски организации и отделни личности да накарат швейцарците да се отчетат за така наречените „непотърсени ценности“. Заети по това време с други задачи, съюзниците оказали само морална подкрепа и досиетата отразяваха безнадеждните опити да се стигне до банковите депозити и застраховките на роднини, загинали в концлагерите.

След три часа работа бяхме прегладнели. Трябваше да изчакаме следващата партида документи, затова решихме да се разтъпчем и да обядваме някъде. Напуснахме сградата и отскочихме с колата до един бар с няколко телевизора близо до Мерилендския университет. Максорли грейна пред перспективата да хапне хамбургер, гледайки бейзбол. Сервитьорката ни донесе две бири и взе поръчката.

— Ще има ли скоро бейзбол? — попита Максорли.

— Довечера са „Ориолис“ и „Янките“ — каза жената. — Мусина пак ще играе. Тоя негодник ми разби сърцето. Тая година и аз можех да се справя по-добре от него.

— Без добър питчър не може — кимна съчувствено Максорли. — А следобед нищо ли няма?

Сервитьорката обеща да пита бармана.

— Ония досиета бяха много интересни — обърна се старият детектив към мен.

Използвах повода, за да изразя последното съмнение, което подскачаше из главата ми.

— Ами ако Грийн наистина е работил над дисертация? Може връзката със Соня Денеш да няма нищо общо с тези документи.

Той небрежно махна с ръка.

— Не бой се, догадката ти е правилна. Просто ще трябва малко повече време. Това е работата на детектива: въртиш телефона, протриваш хорските прагове и се ровиш из хартии.

Аз се усмихнах.

— И малко бейзбол от време на време.

— Да, от време на време — съгласи се той.

Храната пристигна, но бях толкова разтревожен, че изобщо не усетих вкуса. Казвах си, че теорията наистина е разумна и ако Грийн не е успял някак да изнесе документи от сградата, скоро ще открием ключа. Както се бях унесъл в мисли, внезапно ме сепна напрегнатият глас на Максорли:

— Стани и тръгни към колата.

— Какво?

— Не бързай, движи се спокойно. Аз ще уредя сметката.

Не откъсвах очи от него.

— Какво има?

— Просто тръгвай. Върви и гледай към витрината. Веднага. — Той се загледа в нещо през рамото ми и прошепна:

— Господи!

Изпълних нареждането, устоявайки на изкушението да се озърна. Отидох право до олдсмобила, отпуснах се ниско на дясната седалка, закрих лицето си с длан и зачаках. Няколко минути по-късно Максорли излезе от бара с безгрижна походка, но очите му шареха насам-натам, докато се приближаваше и седнаше в колата.

— Какво става, по дяволите?

— Показваха снимката ти по телевизията.

— Защо?

— Естър Мюлер е мъртва.

— Какво? О, не!

— Била удушена в апартамента си.

Внезапно по ръцете ми плъзнаха тръпки, последвани от замайване и сърцебиене. Не ми достигаше въздух. Опитах се да дишам дълбоко, но колата ме задушаваше и знаех, че ще умра, ако не изляза навън. Максорли вече бе подкарал на задна, но аз напипах вратата, блъснах я и залитайки, се измъкнах на паркинга. Той спря, изскочи и тичешком заобиколи към мен.

— Какво има? — нервно попита Максорли. Не можех да отговоря; просто се отдръпнах от него, гълтайки жадно въздух. — Сърцето ли? — Поклатих глава. — Взимаш ли някакви лекарства?

— Само минутка! — изпъшках аз.

— Не можем да стоим тук! — настоя Максорли с тих и напрегнат глас.

Той дръпна задната врата и ме тласна на седалката; сгуших се и плътно затворих очи. След няколко секунди отново потеглихме.

— Филип! Чуваш ли ме? Трябва ли ти лекар?

— Никакъв лекар — измънках аз.

Мъчех се да успокоя дишането си, да се овладеея. Колата направи завой и ускори. Защо Естър? Защо точно сега? Бях толкова замаян, че почти не си спомнях защо съм избягал от бара. Надигнах глава и изхриптях:

— Снимката ми ли?

Максорли отговори, без да откъсва очи от пътя.

— Да — горчиво изрече той. — Всички ни търсят.

Нямах представа колко време сме пътували, докато най-сетне колата напусна магистралата, направи няколко завоя и спря. Пристъпът отминаваше, но бях облян в пот и ми се гадеше.

— Спрели сме до задната ограда на един мотел — каза Максорли. — Ще наема стая. Добре ли си?

— Отивай — измънках аз.

— Сигурен ли си, че не ти трябва лекар?

— Да.

Щом влязохме в стаята, Максорли включи телевизора и почна да сменя каналите. Все още замаян, аз отидох до банята, с усилие се съблякох и пуснах душа. Облегнах глава на плочките и оставих водните струи да масажират врата ми. Естър Мюлер беше мъртва. Аз

отидох в Аризона, един човек отвори бележника си и сега тя беше мъртва. Още едно погребение. Отпуснах се във ваната и лежах сгушен под струята, докато ми прилоша отново. Прегънах се през ръба и повърнах в тоалетната.

Максорли почука на вратата.

— Филип, добре ли си?

— Добре съм.

Събрах сили да се надигна, привърших с къпането и се върнах в стаята, омотан в хавлия. Телевизорът още работеше.

— Нещо ново? — попитах аз.

— Имат твоя снимка и доста калпав мой портрет по описания. Водят ме като „неидентифициран бял мъж“.

— Какво казаха?

— Търсят ни за разпит и можело да сме в района на Вашингтон. Знаеш останалото.

Седнах на ръба на леглото и отпуснах лице в шепите си.

— Ще убият всеки, който знае нещо за тази история.

— Безспорно.

— Сюзан може да е следващата жертва.

— Ако не е с тях — напомни Максорли.

— Не вярвам.

— Но не си сигурен.

— Точно така! А кога ще сме сигурни? Когато видим снимката ѝ по телевизията?

Той вдигна ръка.

— Добре де, по-кратко. Дай да се опитаме да разберем дали подслушват телефона ѝ.

— Как?

— Да проверим дали някой е поискал сведение за разговорите ти от хотела.

Използвайки телефона на Еспиноса, той се свърза с „Ланкастър“ и каза, че е контролор от ФБР, работещ по случая Грийн. Дежурният му даде номера на хотелската управа. Отне му доста време, но накрая се свърза с някаква жена, която му съобщи, че копие от телефонната сметка е било изпратено на мистър Баркли.

— На мен ли? — възкликнах аз.

— Да — потвърди Максорли. — От твоята служба казали, че им трябва за отчет на командировката. Жената лично пратила сметката по факса.

— Ето го доказателството! Разбрали са за Сюзан и са подслушвали телефона ѝ.

— Може би — отвърна Максорли.

През целия си живот бе действал методично; нямаше да позволи да го въвлекат прибързано в някоя глупост. Докато той обмисляше нещата, аз тревожно гледах телевизора, сякаш очаквах всеки момент на екрана да се появи Сюзан. Накрая Максорли каза:

— Ако телефонът ѝ се подслушва, може и да я държат под наблюдение. Сигурно е така.

— Под наблюдение?

Той кимна.

— Ако не е с тях.

— Тогава трябва само да ги засечем и ще знаем със сигурност!

— Без при това да ни убият.

— И после можем да я измъкнем оттам.

— Без при това да ни убият — повтори той. — И ако успеем, ще трябва да се надяваме, че не сме сбъркали нещо, иначе...

— Знам, ще ни убият.

Той поклати глава.

— Преди петдесет години си мислех, че случаят е заплетен. Нямах представа... Ти каза, че веднъж си ходил при нея. Какво е разположението?

— Г-образна сграда в нещо като долчинка близо до квартал Александрия. Отпред има паркинг, а отстрани и отзад — възвишение. Навсякъде е обрасло с дървета.

— Това може да е в наша полза. Виж, ако има засада, ще я открия, не се безпокой. И ако я наблюдават, ще намерим начин да я измъкнем. Друго трябва да съобразиш — как да се свържем с нея, защото не можем да звъним по телефона, а с писмо ще е доста бавничко.

Писмо!

— Не по обикновената, а по електронната поща — казах аз. — Имам адреса на електронната ѝ поща, а ти имаш сметка в интернет.

Ще ѝ пратим вест да се обади на телефона на Еспиноса. Никой няма да знае къде сме, дори и тя.

— Добре, приемам, но ѝ кажи да се обади довечера в девет.

— Защо толкова късно? — попитах аз.

— Трябва да проверим дали е под наблюдение, преди да се уговорим да ни очаква. Иначе може нейните приятели да чакат нас.

— Прав си.

— И щом ще излизаме, трябва ти маскировка.

Отскочихме до близката аптека, откъдето купихме каскетче, тъмни очила и лепенки, с които захрих носа и лявата си буза от брадата до ухото.

— На умен човек повече не му трябва — заяви Максорли.

Следващата ни спирка бе едно интернет кафене близо до университета, откъдето пратихме съобщение, озаглавено „Вест от Филип“. След като приключихме с първата част, купихме от един спортен магазин два бинокъла и се върнахме в мотела.

Максорли подпря вратата със стол и спусна щорите. Точно в шест пуснах телевизора да гледаме местните новини. Започнаха със сблъскване на автобус и кола в центъра на Вашингтон. После зад водещия се появи моя снимка. Разширява се търсенето на бившия юрист от Белия дом и Сената, издирван за разпит във връзка с убийство в Маями.

— В ужасна каша те забърках — казах аз на Максорли.

— Аха — отвърна разсеяно той. Измъкна двата пистолета от чантата си и ги сложи на нощното шкафче между нас.

— Не изглеждаш уплашен — казах аз.

— Уплашен съм, и още как.

— Не ми се вярва.

— Е, аз имам едно предимство — рече той.

— Какво?

— Знам какво е да си отчаян. Сега всичко изглежда различно.

— Джо, това, че си на седемдесет и шест, не означава...

— Възрастта няма нищо общо. — Той седна на леглото и започна да си развързва обувките. — Знаеш ли, преди няколко седмици стоях до прозореца в хола. Беше поредният слънчев ден, навън нямаше жива душа и нищо не помръдваше...

Гласът му заглъхна.

— И?

— И сякаш сънувах как се звъни и на прага застава Айзенхауер.

— Президентът Айзенхауер?

— Тогава беше генерал Айзенхауер. Огледа ме от глава до пети и рече: „Време е да вървим.“

— Къде?

— Беше денят на десанта и аз бях отново млад. Краката ми бяха силни, ръцете ми бяха силни, щях да си взема екипировката и да отида при момчетата от взвода. Те чакаха Максорли.

— Чудесен сън.

Той се изпъна на леглото и продължи да говори към тавана.

— Дори и да знаех каквото знам сега, пак бих отишъл.

— Разбирам те.

Той се усмихна.

— А няколко седмици по-късно наистина се звъни! На прага стои младеж с мисия.

— Боя се, че не съм Айзенхауер.

— Е, и аз не съм младият Максорли. — Двамата се разсмяхме, после той стана сериозен. — Просто трябва да сторим каквото ни е по силите.

Превъртях се по гръб и се замислих за плана. Само допреди два часа изглеждаше съвсем ясен.

— Джо?

— Ммм?

— Какво ще стане, ако никой не наблюдава сградата? Измъкваме ли я, или не?

— Ще му мислим, като дойде моментът.

— Може накрая да опрем до интуицията.

— Точно така — съгласи се той. — До интуицията.

— Добре.

— Филип?

— Какво?

— Ако дойде момент да използваме pistolетите, аз няма да се колебая. И ти не се колебай.

— Добре.

Скоро в стаята не се чуваше нищо, освен равномерното му дишане. Той бе прегазил до онзи бряг преди почти шейсет години и

оттогава така и не бе спрял. Бе имал различни битки на различен терен срещу различни противници, не само на своя фронт. Ефрейтор Джоузеф Максорли бе сторил каквото се полага и дори повече. Сега трябваше да си чете вестника на верандата или да се тревожи за плевелите, а Ейлийн да подрежда снимки на внучетата в семейния албум. Но Ейлийн я нямаше, нямаше веранда и внучета. Сега той се връщаше там, откъдето бе почнал — като редник. Генерал Баркли и неговата престаряла еднолична армия.

— Ужасно положение, а? — тихо подхвърлих аз по-скоро на себе си, отколкото на Максорли.

Без да отваря очи, той отвърна:

— Никой не е казал, че да си кръстоносец е лесно.

Беше седем и петнайсет и все още имаше достатъчно светлина за наблюдение, когато минахме покрай алеята към блока на Сюзан.

— Сега е моментът на истината — каза Максорли.

От другата страна на гористия хребет покрай източния край на блока имаше четириетажна сграда с офиси. Паркирахме, навлязохме в гората, изкачихме се почти до върха на хребета и надникнахме през ръба. Оттук имаше добър изглед към паркинга под нас. Докато Максорли оглеждаше колите с бинокъла си, аз взех моя и се промъкнах към задната част на сградата. Там имаше товарна площадка, затворена врата над нея и рампа, водеща към задния вход на фойето. Наблюдавах двайсет минути, после се върнах при Максорли.

— Има задна врата — казах аз — и всичко изглежда добре. Можем да вземем Сюзан оттам, след като слезе с асансьора. Ти видя ли нещо?

— В колите няма никого — каза той, — но погледни онзи ван там.

Фокусирах бинокъла върху един ван шевролет със затъмнени стъкла. Беше спрял в най-далечния ъгъл на паркинга, близо до гората откъм западната страна.

— Вътре може да има хора, наблюдаващи сградата — обясни Максорли. — Лесно могат да се измъкват през задната врата към гората за смяна на екипите.

— И какво ще правим сега?

— Ще чакаме, докато разберем дали наистина има още някой, освен нас или докато се наложи да напуснем. Тогава ще трябва да решим.

През следващите четирийсет и пет минути оглеждахме паркинга, дебнейки за признаци на живот във вана. През цялото време се тревожих за Сюзан. Внезапно Максорли ме потупа по рамото и посочи шевролета. Не забелязах нищо.

— Използвай бинокъла — каза той.

Нещо се бе променило.

— Прозорецът! — прошепнах развълнувано аз.

Доскоро предният десен прозорец беше плътно затворен. Сега го видях открянат с около пет сантиметра.

— Аха, вътре става задушно.

— Какво ще правим?

— Чакаме още час и се надяваме да е получила известието.

Вече притъмняваше. Телефонът иззвъня точно в девет.

— Ало.

— Филип?

— Да, аз съм, Сюзан.

— Слава богу — прошепна тя. — Търсят те... Филип?

— Чувам те.

— Търсят те. Заради онази жена от Маями.

— Знам.

— Не знаех какво да правя. Мислех да позвъня в полицията и да им кажа, че не си направил нищо, но не бях сигурна дали така трябва.

— Добре. Къде си сега?

— Говоря от телефона във фойето. Защо не биваше да използвам моя?

— Дълго е за обяснение, но мисля, че телефонът ти се подслушва.

— Моят телефон?... Защо ще подслушват моя телефон?

— В Ню Йорк ме следяха. Взели са списъка на разговорите от хотелската ми стая. Вероятно са те подслушвали, когато споменах за Естър Мюлер.

Гласът ѝ стана напрегнат.

— Какво искаш да кажеш? Че онази жена е мъртва заради нашия разговор?

— Аз съм виновен. Бях непредпазлив.

— О, боже, горката жена...

— Има и още нещо.

— Какво?

— Мисля, че жилището ти е под наблюдение. — Това бе посрещнато с мълчание. — Не вярвам да те заплашва опасност, но вероятно ще е най-добре да вземем предпазни мерки.

— Защо да ме заплашва опасност? Та аз не знам нищо.

— Хората, които ме следяха, не могат да бъдат сигурни в това.

— Филип, ако се опитваш да ме изплашиш, добре се справяш!

— Съжалявам, Сюзан. Много грешки допуснах.

Настана ново мълчание, докато тя се опомни.

— Какви предпазни мерки?

— Как ти се струва да напуснеш апартамента за известно време?

— Да напусна? Кога?

— Ами... незабавно.

— Незабавно? И къде да отида?

— Не знам, но не бива да оставаш там.

— Сънувам, нали? Всичко това е сън.

— Наистина съжалявам, Сюзан.

— Вината не е твоя, Филип. Знам как ужасно се чувстваш. — Гласът ѝ отново стана уверен. — Добре, чакай да си помисля... Имам ключ за една вила в Анаполис. Тя е на приятели, които сега са в чужбина.

— Къде?

— В Южна Америка, двегодишна командировка от Световната банка. Разрешиха ми да ползвам вилата, когато си искам, но рядко я посещавам.

— Чудесно. Качи се горе, пригответи си дрехи за една седмица и аз ще ти позвъня, когато бъдем готови да те вземем. Можеш ли да се справиш ли с куфара?

— Мога.

— Ще ти звънна веднъж и изключвам след първия сигнал. Това е знак да слезеш долу, разбра ли? Излез през задната врата. Аз ще те чакам там.

— Чувствам се като Мата Хари.

— Ако нещо се обърка, няма да звъня, но утре ще получиш вест по електронната поща.

Двамата с Максорли напуснахме наблюдателния пост и се упътихме през дърветата назад към колата.

— Ти легни на задната седалка — нареди той, — а аз ще карам. Кола със сам човек — никой няма да ми обърне внимание. Ако зад сградата всичко изглежда наред, ще ѝ позвъниш.

— Готов съм.

Той ме потупа по ръката.

— Радвам се, че изяснихме нещата.

— Не съм се съмнявал — казах с усмивка аз. — Изобщо не съм се съмнявал.

В десет вечерта карахме по шосе 50 към Анаполис. Лицето на Сюзан говореше красноречиво: радваше се да ме види, но обстоятелствата далеч не бяха идеални. „Вилата“ се оказа солидна модерна постройка на четири декара площ над потока Клемънтс, приток на река Севърн, която от своя страна се вливаше в залива Чесапийк. Пътуването дотам трая около час и времето едва ми стигна, за да обясня в какво съм я забъркал. Естествено, някои части от разказа я потресоха и тя зададе цял куп въпроси, но чак когато се настанихме във всекидневната — ние с Максорли на дивана, а Сюзан в количката си, — тя изказа своето мнение.

— За мен това е като пъзел без картинка. Човек не може да подреди предварително парченцата. Трябва да проверява как си пасват едно по едно.

Максорли кимна.

— Добави, че ни липсват някои важни късчета, и сравнението е точно.

— Имаме най-обща теория — казах аз. — Мартин проучва разследването на Банковата комисия за швейцарците и се натъква на нещо, свързано с една бивша концлагеристка на име Соня Денеш. Може би го е пропуснал първия път или е било укрито, но след години нещо го връща обратно към досиетата. Тогава започва свое разследване.

— Което го отвежда при Наоми.

— Точно така.

— И до срещата с унгарката в Портретната галерия.

— Да, и това също, макар че не знаем защо. Но Мартин сглобява историята и какъвто си е, иска да разгласи истината. Меко казано, това е неприятно за сенатор Йънг. Можем само да предполагаваме, но според нас става дума за пари.

— Харесва ми — каза Сюзан. — Обяснява мотива на Уорън, а и на Констанс. Затънала е до шия и се опитва да ти замаже очите с онази

история, че Мартин бил шпионин.

— Точно така — обади се Максорли.

Сюзан бе надушила следата и нямаше търпение да продължи.

— Добре. Затова Мартин трябва да умре и тъй като е замесил Наоми, тя също е обречена. А Естър Мюлер трябва да умре, защото... защо всъщност? Защото си отишъл да я посетиш?

Не бях готов да го чуя тъй недвусмислено. Думите прорязаха сърцето ми като нож.

— Затова — измънках аз.

— Тези типове искат да убият всеки човек, който знае дори част от историята — каза Максорли.

— Възнамерявали са да ви убият на магистралата кимна Сюзан.

Хладнокръвието ѝ отначало ме изненада, но си напомних, че тя е кораво момиче, а освен това се опитва да устои на мисълта, че вече и тя е набелязана мишена.

— Имам два въпроса — каза Сюзан. — Първо, какво общо има онази жена от ФБР?

— Казва ли ти някой — отвърна Максорли. — Тя е най-голямата въпросителна в цялата тази история.

— А вторият въпрос? — попитах аз.

Сюзан се усмихна.

— Кога ще ядем? Прегладняла съм.

Малцина биха си помислили за храна в подобен момент. Да, наистина беше кораво момиче. Отскочихме с колата за китайска храна и прибавихме към скромната вечеря бутилка мерло от мазето. Сюзан извади от курабийката си късметче: „Утрешният ден носи големи новини.“

— Всичко е ясно — заяви тя. — Утре ще разберем.

— Непременно — казах аз.

— С теб сме — добави Максорли.

Всички се разсмяхме, но моят смях беше кух и това навярно се забелязваше отстрани.

— Филип, не се тревожи за мен, ако обичаш — каза Сюзан. — Не съжалявам, че се замесих. Дори се радвам.

— И аз му разправям същото — каза Максорли.

— Е — казах аз, — ако изобщо разберем нещо, сигурно ще е утре. Трябва да открием някъде досие с името на Соня.

— Ще стане — заяви Сюзан. Погледна ме и добави с театрално сериозен глас: — Сюзан Едуардс винаги хваща своя човек.

Пак се разсмяхме, но нещо в очите ѝ подсказваше, че не се шегува. По-късно през нощта, докато гледах в тавана, за момент забравих обичайните страхове, за да си припомня на няколко пъти този момент. Стана ми много приятно и неусетно заспах.

Случи се в десет и двацет сутринта. Беше в петата кутия с документи. Преглеждах някакво циркулярно писмо от Министерството на финансите, когато Максорли безмълвно сложи на масата пред мен един документ. Оказа се писмо от американското посолство в Берн с дата 23 юни 1955 година — два месеца след смъртта на Соня.

Мис Соня Денеш
Морис Авеню 1728
Бронкс, Ню Йорк

Драга мис Денеш,

В отговор на Вашето неотдавнашно писмо съм длъжен за съжаление да ви уведомя, че нашето посолство не е в състояние да помогне. Моля да приемете уверенията ни, че изцяло съчувстваме на Вашите опити да откриете предполагаемата сметка на баща си в цюрихска банка. Нашата дипломатическа мисия и нейните възможности обаче са напълно неподходящи за необходимото разследване във връзка с молбата Ви.

След гореизложеното бих добавил, че ограниченото неформално проучване, проведено лично от мен, завърши без успех. Препоръчвам Ви по възможност отново да проверите точността на информацията или да предприемете издирване, като използвате по-обичайни методи. Препоръчвам Ви също така да насочите претенциите си към Швейцарската служба за компенсации.

Съжалявам, че не сме в състояние да помогнем по-нататък. Приложено, връщаме материала Ви.

Искрено Ваш Брус Л. Конуей
Втори секретар на посолството
Икономически отдел

Приложение
Копие: до мис Наоми Сингър
Еврейско дружество за помощ на емигрантите
Лафайет Стрийт 425
Ню Йорк

Бяха приложени два плика. Единият беше от писмото, адресиран до Соня, и върху него имаше печат „ДА СЕ ВЪРНЕ НА ПОДАТЕЛЯ“ с кръстче в графата „ПОЛУЧАТЕЛЯТ Е НАПУСНАЛ АДРЕСА“. Другият беше по-малък, с надпис „Приложение“. Вътре нямаше нищо.

— Хайде да прегледаме останалото — каза Максорли.

Направихме копия от всичко, после прегледахме останалите кутии. След като знаехме какво търсим, стана малко по-лесно, но когато приключихме към четири часа, не бяхме открили нищо повече за молбата на Соня.

На връщане към Анаполис всички мълчахме, потиснати от мисълта, че може би следата свършва дотук. В къщата се разделихме. Сюзан отиде право в спалнята си. Максорли каза, че трябва да пийне нещо, и тръгна към барчето. Аз излязох на задната веранда, откъдето се разкриваше чудесен изглед към потока и река Севърн. Силният вятър бе раздвижил пейзажа. Мачтата на една платноходка ритмично се люшкеше насам-натам като метроном, отмервайки такта на скърцащите дървета и вълничките по реката. Почти така си представях Орегон. Затворих очи, за да прогоня мислите, и успях дотолкова, че се изненадах от собствените си сълзи.

Стъклената врата зад гърба ми се плъзна настрани и пак се затвори; Максорли застана до мен.

— Май ще вали — каза той.

— Да — потвърдих аз и вирнах глава към небето, опитвайки се незабелязано да избърша сълзите.

— Обичам дъжда — каза той. — Бих искал да живея на такова място.

— А защо отиде в Аризона?

— Ейлийн много обичаше слънцето. Искаше всеки ден да го вижда.

— Аз харесвам и дъжда. Мисля, че в Орегон ще е като тук.

— Там няма пустиня — каза Максорли.

— Да, няма.

Вратата отново се плъзна настрана. Сюзан се приближи с количката до петнайсетсантиметровото стъпало към верандата.

— Кой ще ми помогне, момчета? Казах на приятелите си, че ако искат да им досаждам по-често, трябва да монтират тук-там по някоя рампа.

Помогнах ѝ да се спусне и избутах количката до парапета, който се оказа точно на височината на очите ѝ.

— И това би трябвало да го махнат — заяви тя. Погледна ме, после погледна Максорли и усмивката ѝ изчезна. — Мрачна компания се събрахме.

Избягнахме да говорим за работа. Сюзан ни разказа, че със съпруга ѝ имали моторница, с която плавали по залива Чесапийк, къпели се голи в тайни заливчета и стигали чак до Сейнт Майкълс и Оксфорд.

— Дълго време не исках да я продавам — каза тя, без да ме гледа, — но накрая се наложи.

— Стига сме го усуквали — намеси се Максорли. — Трябва да поговорим за следващия си ход.

— Ако нямате нищо против, момчета — каза Сюзан, — бих искала преди това да си полегна. Снощи не спях добре. Сигурно от вълнение.

— Разбира се — казах аз. — И на мен една дрямка ще ми дойде добре.

Разотидохме се по стаите. В моята имаше плетена мебел и тапети на цветчета. Проснах се на леглото и почнах да разглеждам шарките — бягах от настоящето, кръжах около реалността, но с всеки миг постепенно се приближавах към нея. От онзи безкрайно далечен ден,

когато потеглих от Вашингтон, за да бягам в кръг, орбитата ми непрестанно водеше все надолу. Нарастващата тежка безнадеждност неумолимо преодоляваше центробежната сила. И сега сблъсъкът приближаваше.

Бързо гаснещата светлина и далечният тътен на гръмотевици подсказваха, че се задава буря. Скоро виждах цветчетата само при блясъка на светкавиците и в стаята нахлу трополенето на капки по листата и бълбукането на вода из водосточните тръби. Мракът, равномерният шум, удобното легло — всичко ме теглеше надолу, караше ме да се предам на притеглянето.

Часовникът показваше осем и двайсет, когато се почука. Станах и отворих. На прага стоеше Максорли.

— Време е да поговорим — каза той.

Слязохме в хола. Сюзан седеше в количката с черно поло и одеяло върху коленете. Беше вързала косата си на опашка. Когато се усмихна, в очите ѝ нямаше топлина. Личеше си, че предвижда капитулацията и не смята да я приема.

— Поспа ли? — попитах аз, опитвайки да изясня настроението ѝ.
— Следобедът беше само за сън.

— Опитах се, но все си мислех за това.

Имаше предвид нашето положение.

— И аз — каза Максорли.

— Нека да се съсредоточим върху онова, което открихме — казах аз и сложих върху масичката за кафе копия от писмото и пликете. — Соня вярва, че баща ѝ е имал влог в швейцарска банка. Вероятно е вложил парите след идването на нацистите или малко порано. Знаем, че тя е попаднала в концлагер. Родителите ѝ навярно са имали същата съдба.

— И са загинали там — добави Максорли.

— Да, но тя оцелява и предявява претенции.

— А трябва да е имала и някакво доказателство — каза той. — Но с какво са се отличавали нейните претенции? В писмото се казва, че е искала от посолството да извършат нещо необичайно. Препоръчват ѝ да тръгне по каналния ред.

— Може би самото доказателство е особено — казах аз.

— Адски бих искал да знам какво е имало в онзи плик — каза Максорли. — Смяташ ли, че Грийн го е намерил?

— Сигурно. Не виждам какво би могло да го развълнува в писмото.

— Ако можехме да го открием... — промърмори Сюзан.

— Сега навярно е у онези, които са го убили — каза Максорли.

— Не вярвам — възразих аз. — Ако беше така, Естър Мюлер щеше да е жива и за нас нямаше да има заплаха.

— Защо?

— Защото Естър беше само брънка от веригата, водеща към съдържанието на онзи плик. Ако го имаха, би било излишно да я убиват — както впрочем и нас, — защото следата явно свършва дотук.

— Логично — каза Сюзан. — В такъв случай къде е?

— Сигурен съм, че доказателството е било у Мартин.

Кой знае какво е станало след това. Не беше в апартамента му. ФБР го прерови основно — търсеха материали от Комисията по разузнаване. Един документ отпреди петдесет години щеше да привлече внимание.

— И какво да правим сега? — попита Максорли.

— Можем да преровим всяка кутия в архивите, където би могло да се крие още нещо за претенциите на Соня. Тоест всички материали, прегледани от Банковата комисия, а навярно и други.

— Колко време ще ни отнеме?

— В най-добрия случай няколко месеца. Комисията имаше много сътрудници.

— Нямаме толкова време — отсече Максорли. — Ако продължим да се навъртаме, ще привлечем внимание и накрая ще ни разпознаят. А освен това рано или късно някой ще забележи отсъствието на Сюзан.

— Дали да не се разкрасим с лепенки? — усмихна се тя.

— Можем да поговорим с всички сътрудници на Банковата комисия — каза Максорли. — Може някой да си припомни името Соня Денеш.

— Остава ни и Швейцарската служба за компенсации — напомних аз. — Ако още съхраняват архивите, сигурно може да се уреди нещо по дипломатическите канали. — Помълчахме и тримата. — Накъдето и да се насочим — добавих аз, — чака ни огромна работа.

— Предполагам — каза Сюзан, — че под „огромна работа“ разбираш нещо непосилно за трима души.

— Сами не можем да продължим — отвърнах аз.

Тя се озърна към Максорли.

— Само трима сме — потвърди той.

Лицето на Сюзан бе застинало като маска.

— Тогава какво ще правим, Филип?

— Виждам три възможности. Едната е да си живеем както досега.

Двамата се усмигнаха.

— Какъв е план „Б“? — попита Максорли.

— Да се укриваваме цял живот тук, в Анаполис, и да ядем китайска храна.

— Слагат много натриев глутаминат — каза Сюзан. Давай третия план.

— Излизаме от нелегалност. Предлагам да идем при Еванс, той има къща в Чеви Чейс. Вече можем да му разкажем много неща, а каквото и да си мислят за смъртта на Наоми, станалото с Естър Мюлер доказва, че около случая Грийн има много повече, отколкото се знае в момента. Трябва да се надяваме, че Еванс ще успее да ни уреди охрана и да започне истинско разследване въпреки нежеланието на министъра на правосъдието.

— Какво ще му кажеш за Търнър? — попита Максорли. Бих се чувствал по-добре, ако я пъкнат на топло.

— Тя прикри какво е станало в „Алта Виста“. Ще има много да обяснява. — Изгледах ги един по един. — Е, да звъня ли на Еванс?

Максорли сви рамене. Посегнах към телефона.

— Недей — каза Сюзан.

— Знам как се чувстваш, Сюзан, но...

Тя стана от количката и одеялото падна на пода.

Държеше пистолет със заглушител.

19

Максорли проговори пръв.

— По дяволите, какво... — промърмори той и вкопчи пръсти в подлакътниците на креслото.

— Ако се опиташ да станеш — предупреди го спокойно Сюзан, — ще те прострелям в лицето.

Съвсем наскоро ми бе предложила със същия тон да си взема кифличка. Това, че стоеше права, бе изненада само по себе си, но отгоре на всичко тя се оказа висока почти метър и осемдесет, а полото очертаваше мускули, каквито не се правят с въртене на инвалидна количка. Без да ни изпуска от прицел, тя бръкна в чантичката си за цигари и запалка. Чукна с пакета по цевта, извади цигара със зъби и я запали.

— Защо правиш всичко това, по дяволите? — попита Максорли.

Тя пусна струйка дим към тавана, после каза:

— Защото държа на добрата работа, Джо. Който работи калпаво, оставя следи и те могат да бъдат открити — утре, идната седмица, догодина, дори след петдесет години. Затова се налага да работим добре.

— Онези старици не бяха заплаха за теб — казах аз.

— Работата си е работа. Между другото, не се упреквай за Наоми. Редът ѝ дойде още преди да заминеш за Ню Йорк.

— Трябва ли да ми олекне?

— Не, все още носиш вината за Естър. — Тя махна със заглушителя към Максорли. — А сега и за клетия Джо. В крайна сметка ни накара да се заемем и с Даяна.

— Тя не знае нищо! — извиках аз. Приведох се напред и напрегнах крака.

Сюзан протегна ръка и аз надникнах право в дулото.

— Не мърдай — каза тя. — Последно предупреждение.

— Защо изчаквахте досега? — попита Максорли. — Защо не в Ню Йорк или Аризона? Защо не в Маями, когато пристигнахме?

Тя махна от езика си късче тютюн, огледа го, после каза:

— Филип ни помагаше да издирим следите. Май в това му върви повече, отколкото с жените. — Тя ме погледна и се усмихна. — Мислеше си го, нали? Да се пъхнеш под юргана с недъгавото момиче. Да, виждам го по лицето ти. — Тя тръсна глава и пак засмука цигарата. — Както и да е, идеята беше да вървим по следите, докато дойде време да се намесим. Когато се разделихте с Естър в Маями, решението беше взето. Канехме се да почнем от вас двамата, но не стана.

— Затова почнахте с Естър.

— Не е идеално, но знаеш какви клюкарки са бабичките, а не можехме да оставим Естър да сподели приключението си с всичко живо в Маями. Разбира се, знаех, че ще заподозрете нещо, но рано или късно щяхме да ви открием. Снощи малко ме изненадахте, затова ми трябваше цял ден, за да уредя достойно посрещане. А сега е време да приключваме.

— Все още остава приложението от писмото на Соня — казах аз. — Това може да е единствената оцеляла следа, но стига, за да се разплете цялата работа.

— Може би. Няма да е в архивите, защото Грийн никога не би го оставил там. Здравата го притиснахме по въпроса какво е направил с приложението, но не изкопчихме нищо, освен разни библейски глупости. — Тя поклати глава. — От мен да го знаеш, изобщо не си прави труда да дрогираш тия набожни типове.

— Добре де, кажи ни какво е имало в плика.

— Там е въпросът, нали? Не питай мен. Моят работодател ни казва само онова, което непременно трябва да знаем. Дори нямам представа за какво е цялата тази проклета история. — Тя се усмихна небрежно. — Но трябва да е доста важно, защото се раздели с много пари.

— А много хора се разделиха с живота си — отвърнах аз.

Тя сви рамене.

— Както кажеш.

— Кой е твоят работодател? — попита Максорли. — Вече нищо не ти пречи да ни кажеш.

— Уместен въпрос — каза Сюзан, потупвайки със заглушителя по бузата си. — За жалост проблемът е, че и аз не знам. — Тя ме погледна и добави: — Наистина. Аз съм само главният изпълнител,

нает да свърши определена работа. Получих пари, сведения и инструктаж, без да се срещаме. Доведох подизпълнители и се захванахме. Чисто професионално.

Максорли изсумтя.

— Винаги ми е било гнусно да слушам как такива като теб се наричат професионалисти — „изпълнител“, „подизпълнител“, все едно, че сте истински бизнесмени. А всъщност сте просто страхливи отрепки, това е.

Сюзан се престори на засегната.

— Уважавам старите хора, Джо, но не прекалявай, разбра ли? Има много начини да умреш и бързият е най-добър.

— Имам един въпрос, на който можеш да отговориш — обадох се аз. — Как открихте Грийн?

— Изобщо не сме го изпускали. От нас се искаше да стоим плътно до него и да чакаме заповеди. Логично, нали? Напрежението нараства: голямо издирване, шумотевица из печата. Предостатъчно основание за самоубийство. — Тя погледна през прозореца. — Вече е тъмно и всички съседни са се прибрали по домовете. Време е да тръгваме на разходка. Както споменах, моите приятели са ви подготвили топло посрещане в гората.

— Къде отиваме?

— На малък излет с лодка до средата на залива. — Тя се отдръпна и посочи с пистолета към вратата. — Да тръгваме, момчета. Не се безпокойте, че е разхвърляно, после ще подреда.

Минахме през предната врата и излязохме в полумрака. Дърветата около къщата бяха разчистени. На петдесет метра от нас гората едва се различаваше. Следвани от Сюзан, аз и Максорли закрачихме през ливадата, когато от гората пред нас изплува смътен силует. Сюзан ни заповяда да спрем.

— Ето и придружителите — каза тя, притискайки пистолета в гръбнака ми. — Ако се опиташ да бягаш, Филип, ще те парализирам.

Силуетът стана по-ясен. Разпознах походката още преди да различа чертите. Сърцето ми се сви и изстенах.

— Млъквай — нареди Сюзан. — Да не вземеш да ми припаднеш като ученичка.

Жената спря на десет-петнайсет метра от нас, достатъчно, за да видя лицето. Ръцете ѝ висяха отпуснати, но дясната беше леко

изтеглена назад.

Зад мен Сюзан промърмори:

— Какво, по дяволите...

— Говори ФБР, Джулия! — извика Блеър. — Пусни пистолета и се дръпни от него.

С едно светкавично движение Сюзан мина зад мен и удари Максорли зад ухото със заглушителя. Той се свлече на земята.

Блеър не помръдна.

— Няма къде да бягаш — каза тя. — Другите вече са задържани и отвсякъде те обграждат агенти.

Лицето на Сюзан бе плътно до моето. Тя се озъби като вълчица и притисна заглушителя под челюстта ми. С крайчеца на окоото си зърнах по челото ѝ да трепти червено петно.

— С Филип имаме среща — изсъска тя. — Закъсняваме, затова бъди добро момиче и повикай колата, ако обичаш.

Блеър поклати глава.

— Между дърветата има снайперисти. Могат да те убият още сега.

— Обрала съм мекия спусък докрай — изкрещя Сюзан, за да чуят снайперистите. — Ако ме застрелят, ще пръснат и главата на Филип, наистина. Затова извикай колата, иначе ще го убия веднага.

— Моля — отвърна Блеър. — Той и бездруго само ми досаждаше.

— Хей, момиче, прочети си наръчника! Аз имам заложник и ще го убия, ако не получа кола!

Блеър сви рамене.

Сюзан прошепна в ухото ми:

— Знаеш ли, вече ми платиха. Като професионалистка би трябвало да те гръмна още сега.

— Ще се погрижа да си получат парите обратно. Само кажи кои са.

Сюзан шареше с поглед наляво-надясно.

— Вече ти обясних — каза тя, изяждайки думите наполовина. — Не знам.

— Откажи се, Джулия — извика Блеър. — Какъв смисъл има да умираш тук?

Сюзан се изкиска.

— Ти как мислиш, Филип? Мога ли да гътна мацето от ФБР, преди да ме очистят?

— Ще те убие, Сюзан.

Тя изръмжа.

— Ама че скапана работа! Две жени да се стрелят за мъж, който не е чукал нито една от тях. Май единственият въпрос е дали първо да изхабя куршум за теб.

— Едно последно милосърдно деяние може да те прати в рая.

— Няма да ида в рая, Филип. — Сега по лицето ѝ бяха избили три червени петна. — Определено няма да ида в рая.

За няколко секунди, които изглеждаха като вечност, не се случи нищо. Бяхме застинали като странна жива картина, сякаш някой бе натиснал бутона „Пауза“. После внезапен ветрец люшна косата на Блеър — сигнал, че филмът върви отново. Сюзан въздъхна дълбоко и стисна по-здраво ризата ми.

— Какво пък — промърмори тя, — едно последно милосърдно деяние.

Всичко стана толкова бързо, че снайперистите нямаха шанс да реагират. Сюзан ме блъсна наляво, приклепна и завъртя пистолета към Блеър. Докато падах, видях ръката на Блеър да излита напред. Трясъкът на нейния пистолет погълна пукота от заглушителя на Сюзан. Паднах върху някакъв пън, останах без дъх и инстинктивно се свих.

Тишина. Надигнах глава и се огледах. Сюзан лежеше по гръб, отпратила неподвижен поглед в небето. Точно под лявото ѝ око имаше тъмно петно. Извъртях се на колене и напрегнах сили да си поема въздух.

После Блеър приклепна до мен. Беше с предпазна жилетка и все още стискаше пистолета.

— Ти ѝ каза да ме застреля — изпъшках аз.

— Да — ухили се тя. — Жени... никога не слушат.

Агент Търнър говореше по клетъчния телефон. Максорли беше в амбулаторията да му прегледат главата. Аз се щурах насам-натам. Когато Блеър се приближи, хвърлих ѝ свиреп поглед. Тя скръсти ръце и рече:

— Хей! Не ти ли казах да бягаш в Орегон?

— Ти ме използваш, използваш и онзи стар човек.

— Опитвахме се да ви предпазим.

— Добре се справяте, няма що. Тази вечер се сблъскваме със смъртта за втори път от три дни насам.

— Е, ако не се бяхте измъкнали толкова хитроумно от Ню Йорк, мистър Ф. У. Баркър, можехме и да ви проследим... Чакай малко, как тъй за втори път?

Вместо да отговоря, аз запитах на свой ред:

— Значи твоите хора са ме следили в Ню Йорк?

Тя изведнъж се сконфузи.

— Не съвсем. Следяхме хората, които те следяха.

— А, сега всичко е ясно.

— Виж какво, искахме министърът на правосъдието и сенатор Йънг да останат с чувството, че разследването ни върви към приключване. Трябваше да се мяркаме на радарите им само колкото да личи, че вършим нещо. Еванс каза, че те бива в събирането на факти, затова изглеждаше разумно да ти оставим свобода на действие и да следим резултата. Щом те засякохме в „Ланкастър“ — предсказуема постъпка, между другото, — веднага разбрахме, че те следят. След двайсет и четири часа знаехме кои са. Двама бяха професионални убийци, за двама други изобщо не бяхме чували, което навярно означаваше, че са много добри професионални убийци.

— А аз станах примамка. Мислех, че искаш да замина за Орегон.

Тя небрежно махна с ръка.

— Не се занасяй, Филип. Нямахме начин да зарежеш този случай. Ти ми каза, че Констанс лъже за Грийн, защото прикрива нещо лошо. После той изникна мъртъв в някакъв си мотел — уж самоубийство, но съдебният лекар малко се усъмни в ъгъла на раните по дясната китка, а управителят на мотела май е видял убийците.

— Като стана дума за Харолд, той иска да бъдеш порицана за неприлични изрази.

Блеър се усмихна.

— Значи откри Харолд, а? Заплаши ли го?

— Не като теб. Защо не ми каза, че подозираш убийство?

— Всичко, което докладвахме, отиваше право при Уорън Йънг. Реших да огранича информацията до минимум, докато успеем да

изясним нещата. Не се налагаше да знаеш, а и нямах впечатление да си много надежден.

— Благодаря. Можеше поне да ми кажеш, че съм примамка.

— Щеше да промениш поведението си и да ги подплашиш. Слушай, това беше златна възможност да разгадаем случая. Ако можехме да ги наблюдаваме и да следим връзките им, имахме шанс да разберем защо е убит Грийн и да хванем всички с едно хвърляне на мрежата. Но след като ти се измъкна от Ню Йорк, открихме следата ти чак когато позвъни на Джулия от Маями. Между другото, как се замеси тя в тази история?

Разказах ѝ за първата ни среща на гробището.

— Обадих се на Сюзан... Джулия... и когато напускахме Аризона. Казах ѝ къде отиваме.

Блеър се навъси.

— Значи затова са стигнали до Мюлер толкова бързо.

— Когато пристигнахме, те наблюдаваха апартамента ѝ. Единият екип ни последва от Флорида към Южна Каролина.

— Как разбрахте?

— Това беше другият ни сблъсък със смъртта. Същите двама, които убиха Наоми Сингър.

За пръв път виждах Блеър Търнър да онемее.

— Но къде... как разбрахте това?

— Максорли ги убеди да поиграят бейзбол.

Тя се отпусна на стола срещу мен.

— Шегуваш се, нали?

— Не, имаме техните имена, отпечатайки и самопризнания.

Блеър ме гледаше със зяпнала уста.

— И сте ги пуснали?

— Повярвай ми, лесно ще ги откриеш. Ти каза, че сте засекли обаждането ми до Джулия. Как се натъкнахте на нея?

Тя все още не се бе опомнила.

— Какво?... А, от хотелската ти сметка за телефона. Обадихме им се, уж от твоята служба.

— Значи е било ФБР?

— Естествено. Да не мислиш, че ще отидем да си размахваме значките? Твоята безопасност зависеше от нашата дискретност.

— Щом сте подслушвали телефона ѝ, тогава защо не реагирахте на обаждането ми от Аризона? Ако бяхте отишли в Маями, Естър можеше и сега да е жива!

Тя ме погледна яростно.

— Хей, мистър прокурор, забрави ли, че ни трябва разрешение за подслушване? Онази жена беше професионалистка. Имаше абсолютно безупречна фалшива самоличност — изградена с години. Едва когато взехме отпечатъците ѝ, разбрахме, че Сюзан Едуардс всъщност е Джулия Мастърс. В заявлението си написах, че наскоро си ръководил разследване по въпросите на националната сигурност и в Ню Йорк са те следили професионални убийци. После друга професионалистка се е свързала с теб във Вирджиния под чуждо име. Не изглеждаше да е съвпадение. Това убеди съдията да ни даде разрешение, но дотогава сигурно вече си бил на път за Флорида.

— Разбирам... извинявай. Смъртта на Естър е моя вина, не твоя.

— Не е и твоя.

Нямаше скоро да приема това. Въздъгнах тежко.

— Кога успяхте да свържете с Джулия типовете, които ме следяха?

— Едва тази вечер. Подслушвахме домашния и клетъчния ѝ телефон, но тя сигурно е използвала друг начин за свързка.

— Вероятно електронната поща — казах аз. — После ще ти обясня.

— Така или иначе, в първото засечено обаждане се казваше, че ти си напуснал Естър Мюлер и потегляш за Вашингтон. Няколко часа по-късно Естър беше мъртва, а полицията в Маями скоро се натъкна на твоето име.

— Бас държа, че това е предизвикало страхотна реакция.

— Министърът не знаеше какво сме намислили, но предположи, че смъртта на Естър има нещо общо със случая, и искаше да бъдеш открит и застрелян на място. Всъщност това бе добре дошло за моя екип, защото от нас вече се искаше да те търсим. Смятахме да те приберем, преди да се свържеш с Джулия, но тя се измъкна незабелязано.

— Пак наша заслуга.

Блеър смаяно поклати глава.

— Знаеш ли, много ми усложняваш задачата да ти пазя живота.

— Ти я предизвика да ме застреля.

Блеър не ме удостои с отговор. Беше затворила очи и разкършваше прелестната си шия. Скоро любопитството ми надделя над възмущението.

— И как ни открихте? — попитах аз.

— Проследихме приятелите на Джулия от Ню Йорк. Късно снощи потеглиха към един мотел в Анаполис. Тази вечер тя най-сетне използва клетъчния си телефон, за да ги насочи към къщата. Те трябваше да чакат в гората. Ние ги изпреварихме.

— И готово — казах аз. — Е, можем ли вече да разнищим случая?

Блеър се навъси.

— Точно същото щях да те питам и аз. Онзи, който върти играта, е много предпазлив. Джулия командваше другите, но така и не разбрахме за кого работи.

— Тя също не знаеше.

— Така ли ти каза?

— Това й бяха предсмъртните думи.

Вратата на амбулаторията се отвори и една сестра избута Максорли в чакалнята. Той седеше в инвалидна количка и изглеждаше много нещастен.

— Няма ли да го махнете това чудо? — изръмжа Максорли.

— Така е по правилник — заяви сестрата. — Трябва да ви откарам до изхода.

— Обясних й, че тия машинарии могат да бъдат опасни — обърна се той към нас. — Не ми вярва.

Агент Търнър ни предложи избор. Или да обещаем, че ще стоим кротко в тайната квартира, където ни настанят или да бъдем уволнени, задето в Маями сме се представили за служебни лица. Служебна кола ни откара до една викторианска сграда в Такома Парк. Аз бях отпред до агент на име Фюрст, а Максорли и Блеър седяха отзад. Двамата си бърбяха като стари приятелчета за полицията и армията и стана пределно ясно, че моят партньор има слабост към дългите крака и бързата стрелба. Нищо, рекох си аз, чакай само да те заплаши, че ще те стиска за топките, докато ти изхвъркнат очите.

Спряхме да вземем пица и няколко бири за сметка на ФБР и не след дълго тримата се озовахме в кухнята на тайната квартира. Отдавна не се бях чувствал тъй добре. Радвах се, че съм жив, а и срещата с Блеър ме радваше, независимо от обстоятелствата. Максорли зърна как я гледам крадешком и в очите му заблестяха искри. Реших да се върнем отново към деловите въпроси.

— Когато министърът на правосъдието чуе, че си стреляла по жена, която ме е взела за заложник, вероятно ще прояви любопитство.

— И аз тъй мисля — отвърна Блеър.

— Какво смяташ да му кажеш?

Тя избърса устата си със салфетка и заяви:

— Истината, какво друго?

— Истината — повторих аз.

— Цялата истина и нищо друго, освен истината. Имаме три убийства, а аз току-що застрелях главната заподозряна. Какво друго да направя... да лъжа ли?

— Вероятно не.

— Хайде сега да те чуя. За всичко, което се случи, откакто напусна Вашингтон.

Аз оставих бирата.

— Помниш ли как ти казах, че съм открил Наоми?

— Да.

— Грийн се е свързал с нея. В служебния ѝ бележник имаше записка за това и едно име.

— Чие име?

— На Соня Денеш. Унгарка, пристигнала след войната в Америка със съдействие от Еврейското дружество за помощ на емигрантите, където работела Наоми. Наоми посрещнала кораба. Соня живеела сама, работела за шапкарска компания в Манхатън и паднала от един покрив в Бронкс през 1955 година. Случаят бил обявен за самоубийство. По онова време Джо разследвал смъртта на Соня, затова отидох в Аризона да го разпитам какво знае. Той открай време подозираше, че е било убийство. Тогава решихме да се обединим и да тръгнем по единствената следа, с която разполагахме.

— Естър Мюлер.

— Точно така, но Естър бе мълчала пред Джо преди петдесет години и се оказа, че времето не я е променило.

— Научихте ли нещо изобщо?

Лицето на Максорли остана съвършено безизразно, когато погледнах Блеър в очите и отговорих:

— Не.

— Продължавай — каза тя.

— Нямахме какво повече да правим в Маями. Ако имаше следваща стъпка, трябваше да я предприемем във Вашингтон или Ню Йорк, затова се обадох на Сюзан... Джулия... и потеглихме на север. Бяхме в Джорджия, когато Джо усети, че ни следят.

Разказах ѝ за подвизите на Максорли, а той седеше и скромно си пиеше бирата. За него може и да не представляваше кой знае какво, но за мен беше и исках Блеър да мисли същото. Това навярно показва колко се бях привързал към този човек.

— Изумително — промърмори Блеър, когато приключих. — Но защо не се свързахте с нас? Имали сте доказателство, че смъртта на Грийн е резултат от заговор.

— Но не знаехме защо е убит. Не бяхме готови да споделим информацията.

Блеър кимна одобрително; тия неща ѝ бяха познати. Дотук добре, помислих си аз. Прилагах основния принцип на измамата: лъжата да е колкото се може по-близка до истината. Но тепърва идваше най-трудното.

— Значи продължихте към Вашингтон — подкани ме тя.

— Точно така. Само Сюзан знаеше, че сме във Флорида. — Обясних как решихме да я избягваме, а после променихме решението, когато Естър бе убита и изглеждаше, че Сюзан ще е следващата жертва. — Свързахме се с нея по електронната поща и отидохме да огледаме около жилището ѝ.

— Електронната поща — повтори Блеър. — Прав си, вероятно така е поддържала връзка с останалите. Сигурно е имала безжичен модем. Можели са да си открият адреси навсякъде в интернет и да ги пуснат с обяви из вестниците.

— Все още не бяхме наясно за нея — казах аз, — но когато видяхме вашия ван отпред, решихме, че е извън подозрение. Измъкнахме я през задния изход. Останалото го знаеш.

Блеър завъртя очи към Максорли и пак ме погледна.

— Дай да се изясним — каза тя. — Тези хора убиха Грийн, убиха двама свидетели, едва не убиха вас и изглеждаше, че са взели на мушка твоята приятелка...

— Не ми беше приятелка. Помогна ми да търся Соня.

— Добре, значи бяха взели на мушка твоята сътрудничка, а ти все още не искаше да потърсиш помощ, така ли?

— Вече ти казах, трябваше ни време, за да разберем кое как е.

— Много ти се е искало да държиш министъра в неведение.

— На теб също — отвърнах аз.

Тя ме изгледа свирепо.

— И не укриваш от мен някаква важна следа?

Преди да отговоря, клетъчният ѝ телефон иззвъня. Ако се съдеше по отсечените ѝ отговори, човекът отсреща беше крайно недоволен.

— Какво стана? — попитах аз, за да сменя темата.

— Работата се усложнява — каза тя. — Старшият агент на отдела в Балтимор иска да знае защо не сме го уведомили за операцията.

— Кажи му да пита директора — препоръчах аз, но тя мълчеше. Беше забила поглед в бирата си. — Директорът знае, нали?

Тя се навъси.

— Той спазва дистанция. Опитах се да му докладвам, но ме отрязва. Предполагам, че ако беше уведомен, би трябвало да предприеме нещо. По този начин ми даваше зелена улица.

— Значи не знае какво е станало в Ню Йорк?

— Не знае.

Смаяно поклатих глава.

— И не знае, че си подгонила заподозрените?

— Не знае. — Блеър започваше да се ядосва. — Не само той, и заместникът се е застраховал. Оставиха ме да действам сама, но това приключва до утре. Имам среща с директора — тя погледна часовника си... — след шест часа. После с екипа ще правим разбор на станалото тази нощ. По някое време след това сигурно ще ме викнат при министъра. Не бих се изненадала, ако поиска да присъстваш и ти.

— Когато разкажеш „цялата“ истина, ще споменеш ли и това, че Констанс е дошла да ми разправя за самопризнанието на Грийн?

— Защо не? Щом Грийн е убит, оставената бележка е фалшива. Това означава, че върху шпионската теория пада съмнение и същото се

отнася до разказа на Констанс. Знам, че си й обещал, и досега пазих тайната, но тя ще трябва доста да обяснява.

— Ти искаш да разгадаеш случая, нали? — попитах аз.

— Разбира се.

— Тогава ти предлагам да не предизвикваш паника. Задръж засега предположенията за шпионаж и все още недей да сочиш с пръст бъдещата първа дама. Така ще имаш по-голяма свобода на действие. След като се сдобиеш с доказателства, никой не може да те спре.

— Това ли е твоят съвет като следовател?

— Не, като политик.

Блеър се позамисли.

— Добре — каза тя. — Няма да закачам Констанс... засега.

— Браво. Според теб какво ще стане утре?

— Мисля, че всичко ще се размине. Вярно, укривахме сведения, но случаят го налагаше.

— Смяташ ли, че директорът ще те подкрепи?

— Защо да не ме подкрепи? Той си затвори очите, за да продължим разследването, и накрая успяхме. Извършихме няколко ареста и финалът приближава. Не забравяй, че връзката между директора и министъра е много дебела. Всъщност той направи услуга на бившия ти шеф.

— Как?

— Щом министърът на правосъдието не знае нещо, няма как да го съобщи на сенатора. Никой не може да го упрекне, че си е мълчал.

— Добре — казах аз. — Просто питах.

Вечерята свърши. Излязох да изпратя Блеър до колата.

— Ще се обадя утре сутрин да ви кажа какво става — обеща тя.

Хванах я за ръката.

— Блеър.

— Какво?

— Каквото и да се случи, ти си изумителна жена.

Комплиментът я изненада. Тя се усмихна, после каза:

— Няма да се размекнеш, нали? Понякога стават такива работи след сблъсък със смъртта.

— Може и това да е.

Тя се обърна и тръгна към колата. Аз понечих да вляза в къщата.

— Филип — подвикна Блеър.

— Какво?

— Еванс беше прав за теб.

Влязох и заварих Максорли все още на масата.

— Ти скри от нея — каза той. По гласа му не можеше да се разбере какво мисли.

— Да, скрих.

— Преди няколко часа решихме да прехвърлим топката на правителството. Ти искаше да се обадиш на твоя приятел в Чеве Чейс. Какво се промени?

— Цялата постановка. Утре директорът ще поднесе на министъра на правосъдието главата на агент Търнър.

Очите на Максорли се разшириха от изненада.

— Защо?

— Защото е изпечен политик, а реакцията на министъра лесно може да се предвиди. На първо място за него стои кандидатурата на Уорън Йънг. Това означава, че ще гледа да държи под килима историята за Грийн, но утре ще се сблъска с три убийства, цял куп съзаклятници, една мъртва заподозряна и няколко непослушни агенти от ФБР.

— Такива са фактите.

— Фактите нямат значение, щом президентският пост е заложен на карта. Ако не му представят неопровержими доказателства, министърът няма да приеме нов сценарий, в който Грийн става жертва, а Уорън — бивш кандидат. Едва ли ще успее да провали разследването, но ще затегне кранчетата до предел. Това означава, че ще бъдат привлечени следователи, които си знаят мястото. Агент Търнър не спада към тях.

— Какво ще стане с нея?

— Утре по залез-слънце Блеър Търнър ще бъде агент, чиито прекомерни амбиции са довели до измама на ръководството и провал на следствие за шпионаж.

— Ще я изритат.

— Сто на сто. Джо, трябваше да скрия от нея. Изречена от устата на Блеър, нашата теория за Банковата комисия ще загине още в зародиш. Дори Еванс няма сили да разшири разследването дотолкова, доколкото ни се иска. Блеър може само едно — да разкрие докъде сме стигнали. Това ужасно ще усложни работата, а може и да ни унищожи.

— Значи пак оставаме само двамата.

— Точно така.

— В такъв случай онзи съвет да премълчи за Констанс не беше заради нея, а в наш интерес.

— Щом ще продължим разследването, не искам да знаят откъде ще ги изненадаме.

Максорли се зае да отлепва етикета от бирената бутилка.

— Просто се чудех...

— Какво?

— Кое е по-важно за теб, случаят или момичето?

Въпросът ме завари неподготвен.

— Това пък какво означава?

— Ти знаеш какво ще я сполети, тя не.

— Нали я чу, решила е! Смяташ ли, че можех да я разубедея с каквото и да било?

— Може би да, може би не.

— Слушай, ако тя се опита утре да върти номера на директора, екипът ѝ също ще трябва да лъже. Блеър никога не би рискувала кариерата на своите хора. Съгласи се да премълчи за Констанс само защото беше мълчала и досега.

— Тук си прав — призна Максорли и разтърка лицето си. За пръв път го виждах почти разтревожен. Току-що покълналата връзка с агент Търнър не му даваше покой. — Шантаво място е тоя Вашингтон — промърмори той.

— Ти го каза.

Минаха няколко минути, докато отлепи целия етикет. Накрая той положи ръка върху рамото ми.

— Прав си, Филип, не ни остава нищо друго, освен да разнищим случая. Ако сме зад волана, можем да я спасим.

Да, бе. Да разнищим случая.

Лесна работа.

В един часа следобед на другия ден аз стоях в приемната и чаках да ме повикат, докато Блеър разговаряше с министъра на правосъдието, директора на ФБР и обичайните заподозрени. Бяха отложили заседанието, за да изчакат Джарет Сандърс, който спря за момент да свали шлифера си и да ми метне кръвнишки поглед, преди да влезе в заседателната зала. Минаха трийсет минути, после шейсет. Не бях се наспал добре в тайната квартира и вече почвах да клюмам, когато секретарката на министъра най-сетне отвори вратата и обяви:

— Очакват ви.

Станах и тръгнах към заседателната зала. Вратата изведнъж се отвори и Блеър излезе с широка крачка и войнствено изпъчена челюст. Спогледахме се.

— Отстранена съм — каза тя и продължи, преди да отговоря.

Когато влязох, разговорите секнаха. Заобиколих масата и се отпратих към мястото в края, което ми бе станало нещо като запазена територия. Директорът седеше отляво на министъра, облечен с черен двуреден костюм и със златна игла на вратовръзката. Косата му беше пригладена назад. Знаех, че е започнал като обикновен полицай в Чикаго и докато завърши право, вече бил лейтенант. Като адвокат на частна практика поддържал връзки с местната политика и накрая се добрал до поста федерален съдия. За мнозина това е последната спирка, но съдийството му омръзнало и когато дошла новата администрация, той хвърлил око на ФБР. Хората, които го поддържали, били осигурили на президента успех в окръг Кук и той получил поста.

Още щом докоснах с гръб облегалката, министърът започна гръмовно:

— Агент Търнър ни осведоми за тази невероятна поредица от събития. Изглежда, правилникът на Бюрото е бил нарушен, макар че не вярвам това да ви вълнува. Ето защо нека да поговорим за вашата роля в тая тъжна афера. Общо казано, вие злоупотребихте със секретна информация, за да проведете собствено, неодобрено, неразрешено и

най-вероятно незаконно нахлуване в едно текущо разследване по проблеми на националната сигурност. В резултат от вашата намеса въпросното разследване бе провалено, застрашихте живота на агент от ФБР и доведохте до смъртта на две невинни жертви.

Секирата промърмори нещо одобрително, а останалите закимаха или поклатиха глави от възмущение. Единственият опонент бе горкият Еванс, който седеше мълчаливо.

— Имате ли нещо да кажете? — попита министърът.

— Ако разрешите, бих желал да изтъкна, че моето разследване доведе до разкриване на съзаклятниците.

— Не се тупай толкова по рамото, че ще вземеш да си строшиш ръката! — отсече Секирата. — Най-големият ти успех беше, че вкара в гроба невинни хора; хора от изключителна важност за разкриването на случая. Ти провали тайната на разследването и онези унгарци разплетоха мрежата си преди нас, само че по свой начин! А ако Търнър не си бе превишила правата, сега щеше да бъдеш поредната жертва!

— И с какво можете да се похвалите в крайна сметка? — попита министърът. — Изглежда, шпионският кръг е съществувал от десетилетия, но никога няма да ги изловим, защото нишката бе прекъсната снощи... освен ако разполагате с още нещо.

Всички глави се завъртяха към мен. Точно за този въпрос бях тук. Искаха да знаят дали имам още някакъв скрит коз. Щеше ли да изскочи още мръсотия из вестниците, или можеха спокойно да затворят страницата? В момента Уорън Йънг вероятно протриваше персийския килим в покоите си, очаквайки новината. Помълчах за по-театрално, после поклатих глава. Секирата изсумтя презрително, а Сандърс изглеждаше страшно доволен, докато потупваше с длан по масата. Колкото до министъра, той едва прикриваше облекчението си, когато продължи:

— В такъв случай ФБР ще продължи разследването доколкото е възможно, макар да се боя, че при дадените обстоятелства едва ли ще постигнат нещо. Разбира се, междувременно няма да има никакви официални изявления, освен за снощните събития. — Той се обърна към Еванс. — Подготви ли нещо?

Помощникът кимна.

— В Невада е имало стара заповед за арестуването на Джулия Мастърс. Тя е изчезнала след обвинение в изнудване преди дванайсет

години. Ще кажем, че сме получили анонимно обаждане за нейното местонахождение и тя е оказала съпротива при опита за арест.

— Не е зле — отвърна министърът. — Мистър Баркли, разбирате ли, че бяхте само на толкова — той ми показва палец и показалец на около два сантиметра един от друг — от арест за възпрепятстване на федерално разследване и злоупотреба с поверителна информация?

— Разбирам.

— В такъв случай да смятам ли, че ще съдействате, като се постараете да не застрашавате повече следствието с думи или дела?

— Уверявам ви.

— И че онзи полицейски служител, когото замесихте... как му беше името? Макбрайд?

— Максорли.

— Доколкото знам, той е пенсионер.

— Да.

— Време е и вие да се присъедините към него. Вървете в Аризона, в Орегон или където искате. Тук вече нямате работа.

— Без съмнение — съгласих се аз. — Имам само една молба.

Министърът се намръщи.

— Каква?

— Министерството да пусне до пресата съобщение, че не съм заподозрян за убийството на Естър Мюлер. Не искам това да ме преследва.

Министърът погледна Еванс и заповяда:

— Уреди го.

— Благодаря — казах аз.

След като демонстрира, че е строг, но справедлив, министърът грейна от задоволство.

— Ако няма нещо друго, заседанието приключи. — Той се усмихна на директора и добави: — Вярвам, че ще успеете да довършите без излишно отлагане.

— Разчитайте на нас, господин министър — каза директорът. — Не се съмнявам, че вече сме на прав път.

— Добре — отвърна министърът с още по-широка усмивка. Внезапно ме забеляза и лицето му помръкна. — Сбогом, мистър Баркли. Знам, че това е последната ни среща.

Заседанието свърши. Отидох в приемната да си взема шлифера и вече излизах, когато Сандърс се изпречи на пътя ми. Подсвирна тихо и се изкиска:

— Мен ако питаш, туй си беше хубав старомоден пердах по задника! Нали разбираш, синко, началството ти подписа еднопосочен билет. — Сандърс се зае да навлича шлифера, продължавайки да си мърмори. — Тук вече нямаш работа — повтори той и пак се изкиска.

За кратък миг ме обзе мъчително колебание. От мен се очакваше да напусна крадешком сградата и преди няколко седмици вероятно бих сторил точно това. Сандърс вече беше надянал единия ръкав и пъхаше ръка в другия. Сграбчих го за вратовръзката, омотах я около китката си и дръпнах нагоре, така че не можеше нито да навлече шлифера, нито да го смъкне от раменете си. Той се опита да се изтръгне, после отметна ръка за удар. Хванах го за топките и стиснах с всичка сила. Той омекна и взе да издава бълбукащи звуци.

— Слушай ме, задник — изсъсках през зъби аз. — Чуваш ли? — Стиснах още малко и той изписка. — Това, „да“ ли значи? — Нов кратък писък. — Добре. Според теб какво ще се случи с шансовете на сенатора, ако пресата узнае, че е чукал жена ми, докато още бяхме женени? Какво ще си помислят за него всички онези богобоязливи гласоподаватели, като чуят как я е водил в тайното си гнезденце?

Сандърс кривеше лице от болка. Леко отпуснах хватката и изръмжах:

— Отговаряй, гадино!

Лицето му беше червено като цвекло.

— Те... въъ.

Започна да се свлича, но аз го държах.

— Не те чувам. Какво ще направят?

— Ще побеснеят! — изпъшка той.

— Правилно. Погледнеш ли ме още веднъж накриво, ще се обадя на „Ню Йорк Таймс“, разбра ли?

По лицето му се стичаха сълзи.

— Ддда!

— И непременно ще се погрижа Уорън да разбере кой е виновен. Ще му кажа, че си ме накарал да го направя, макар че те предупредих, и още преди да грабнеш някоя муха с тоя твой хамелеонски език, пак ще газиш тор в свинефермата. Разбрахме ли се?

Стиснах жестоко, очите му се изцъклиха и той взе да се мята като риба на сухо. Когато го пуснах, се свлече на колене, рухна на една страна и се сви на кълбо. Взех си шлифера и излязох. Една от секретарките на министъра стоеше в коридора със зяпнала уста. Оправих си вратовръзката и казах:

— Просто разговаряхме за политика.

* * *

Решихме да започнем следващата фаза на разследването с малко физически упражнения за избистряне на ума по стария път край канала — някога важна транспортна артерия, а сега сенчест булевард за пешеходци, бегачи и велосипедисти. Крачехме един до друг, наслаждавахме се на топлия вятър откъм река Потомак и се надявахме на вдъхновение. В далечината изникна бягаща жена. Максорли се загледа в нея, докато тя ни отмина с доста добро темпо.

— Видя ли, не й подскачаха — каза той.

— На това му викат спортен сутиен — обясних аз.

— Спортен сутиен — повтори с усмивка той.

Още две жени ни задминаха изотзад, после отсреща се появи друга. Максорли ме погледна и вдигна вежди.

— Това тук да не е дамска алея?

— Обикновено жените са повече от мъжете. Те гледат по-сериозно на упражненията.

— Знаеш ли, момче, днес ви е много по-добре, отколкото на нас някога.

— Как така?

— С женското равноправие. Според мен от цялата работа спечелиха мъжете. Едно време жените си стояха у дома. Ако човек искаше да отиде на мач или да потренира, жена му не проявяваше интерес, а каквото вълнуваше нея, не засягаше него. Днес жените тренират, спортуват. Тия млади момчета и момичета имат къде да отидат заедно, а това е добро за връзката.

— Трябвало е да ти поверят колонка в интимната рубрика, Джо. Той се засмя.

— Всъщност го чух по телевизията, но мисля, че е вярно... Знаеш ли, Ейлийн обичаше бейзбола.

— Бейзбола ли? Великолепно.

— Направо беше луда по него. През почивните дни посещавахме поне по два мача на „Янки Стейдиъм“. Тя четеше класациите и знаеше всичко за всеки отбор. Веднъж я заведох в стария хотел „Гранд Конкорс“, където отсядаха „Янките“ и тя се запозна в бара с Мики Мантъл, Уайти Форд и Ханк Бауър. Форд тъкмо ѝ дава автограф, и тя изведнъж казва: „Голяма преднина им оставяте.“ Всички наострят уши. Той я поглежда и пита: „За какво говорите?“ А тя: „Много ви изпреварват между втора и трета база. Трябва да се стегнете двамата с Ридзуто.“ Представяш ли си? Всички се разсмяха и взеха да го занасят. Беше се изчервил. — Той се усмихна и добави: — Ако знаеш колко приятни вечери сме имали с разговори за „Янките“.

— Така изглежда.

Повървахме още малко и Максорли каза:

— По мое време и полицайките бяха малко.

Усетих го накъде бие; Блеър не му излизаше от главата.

— За нея ли ще говорим, или ще работим по случая?

— Добре де — съгласи се той. — Ще работим по случая.

— Трябва ни цяла армия от сътрудници за Националния архив плюс официална помощ за достъп до швейцарските документи. Ако сме само двамата, нямам представа какво да правим.

— Добре — каза той, — в такъв случай да прегледаме случая още веднъж и да сглобим каквото знаем или предполагаме. Бащата на Соня прави влог в Цюрих. Семейството попада в концлагер, но Соня оцелява, идва в Щатите и предявява претенции за сметката.

— С някакво доказателство, което изпраща на американската легация в Швейцария — добавих аз.

— Именно. Но преди да получи отговор, тя е убита, а доказателството попада в държавните архиви. Четирийсет години по-късно сенатската Банкова комисия...

— ... с участието на сенатор Йънг...

— ... провежда заседания. Сътрудникът Мартин Грийн открива доказателството на Соня. Не се случва нищо, но няколко години по-късно Грийн, който вече работи в Комисията по разузнаване...

— ... пак при сенатор Йънг...

— ... прибира материала и започва да разследва Соня.

— Което го отвежда в унгарското посолство.

Максорли спря и ме погледна.

— Интересно. Мислиш ли, че Грийн е отишъл при унгарците да пита за Соня?

— Изглежда логично. Дотогава тя е била в центъра на разследването.

— А те от къде на къде ще знаят за Соня?

— Нямам представа.

— Добре, пак ще се върнем на това. — Отново тръгнахме напред и Максорли продължи: — Другото голямо парче от мозайката са сенаторът и мисис Йънг. Говорейки за един от тях или за двамата, Мартин казва: „Нещата не са такива, каквито изглеждат“, а мисис Йънг проявява подчертан интерес към разследването. Среща се с Мартин в Ню Йорк и той й звъни по телефона, преди да изчезне.

Аз поех топката.

— После нещата са нагласени така, че Мартин да изглежда замесен в шпионаж — петдесетте хиляди долара в сметката му, предполагаемото признание пред Констанс и предсмъртната бележка.

— После и той е убит — каза Максорли.

— Предполагаме самоубийство, също като смъртта на Соня.

Продължихме мълчаливо да крачим, оглеждайки мислено проблема от всички страни. Често ни задминаваха тичащи жени и Максорли явно се забавляваше. Накрая той каза:

— Остава си все тъй заплетено.

— Прав си. Не разполагаме с приложението и не знаем къде да търсим нова следа.

— В моя отдел имаше един детектив, всички го смятаха за най-добрия. Не беше от приказливите, но кажеше ли нещо, слушахме го внимателно. Помня една негова приказка: „Ако си закъсал за отговор, значи не задаваш правилния въпрос.“

— Умно.

— Ето ти нов въпрос: какво толкова особено има в сметката на бащата на Соня? Какво е толкова страшно, че убива хора от петдесет години насам?

— Представа си нямам. Дали е имало различни сметки? Или различни начини на откриване? Дали хората като бащата на Соня не са

склучвали някакви специални споразумения?

През дърветата видяхме двама загорели рибари, голи до кръста, седнали в лодка край отсрещния бряг. Максорли хвърли поглед към тях и каза:

— Няма по-добро нещо от съвета на местен рибар.

— Това намек ли беше?

— Грийн е познавал терена далеч по-добре от нас, знаел е обстоятелствата около случая.

— Да, несъмнено е знаел много. Бил е доброволен сътрудник в Музея на Холокоста.

— А там още не сме ходили.

Замислих се.

— Знаеш ли, те сигурно имат данни за Соня Денеш. Поне това, че е била в концлагер, а може би и нещо повече.

— Струва си да проверим.

— Имам кой да ни уреди среща с хората там.

Максорли се усмихна широко.

— А него откога го познаваш?

— Още от Белия дом.

— Добре, защото, ако усетят, че пак работим по случая, здравата ще си изпатим.

— Е, вече имаме работа. Готов ли си да се връщаме?

— Чакай, идва още една.

Продължихме напред, докато жената мина край нас.

— Не беше със спортен сутиен — констатира Максорли.

— Да.

Той се усмихна подир нея.

— Знаеш ли, промяната невинаги е за добро.

— Да — казах аз и се вгледах в него. — Има неща, които не би трябвало да си отиват.

На другата сутрин бяхме в кабинета на Пол Копелман, завеждащ личен състав в Мемориалния музей на Холокоста. Тъй като не знаеше с каква цел идвам, но бе слушал доста за мен, благоразумният Копелман си беше осигурил и свидетел — директора на музейните програми Арън Надлър.

— Аз тъъ четох вестника тази сутрин — каза Копелман и се озърна към Надлър.

— В такъв случай знаете, че не съм заподозрян в убийство.

— Аз... да, знам. Не разбирам обаче... за какво е всичко това.

— Двамата с мистър Максорли бяхме при Естър Мюлер малко преди да бъде убита. Водим разследване.

— Вие разследвахте случая на Мартин, преди да напуснете Министерството на правосъдието.

— Правилно. Затова сме тук.

— Но вие вече не сте в министерството.

Приведох се напред и сниших глас.

— Знам, че разбирате с колко деликатни въпроси си имаме работа. Мога да ви кажа, че вчера се срещнах с министъра на правосъдието и неговия екип и той ми даде инструкции, които нямам право да обсъждам в момента.

Копелман се размърда на стола.

— Мислех, че разследването е приключило.

— Познавахте ли Мартин?

— Разбира се, и двамата го познавахме. Мартин работеше тук от години.

— Вярвате ли на слухове за него?

— Да вярвам? Във вестниците пишеше, че оставил бележка с признание за шпионаж. А вие... какво казвате?

— Затворете вратата — наредих аз.

Веждите на Копелман подскочиха от изненада. Той погледна Надлър, който бързо затвори вратата и се върна на място. Двамата

приковаха погледи в мен и аз продължих:

— Това, което ще споделя, е строго поверително.

— Разбирам — изрекоха те в един глас.

— Под „поверително“ имам предвид, че ще ви доверя информация, която, ако излезе навън, може да провали усилията ни да възстановим репутацията на Мартин. Не бива да казвате никому. — Двамата тържествено кимнаха. — Дори на съпругите си — добавих аз.

— Особено на моята — вметна Копелман.

— Аз не съм женен — каза Надлър. Погледнах го. — Но си имам приятелка — добави с надежда той.

— По причини, в които сега няма да се задълбочавам, познанията на Мартин за Холокоста може да са изиграли важна роля в станалото. — Двамата ме гледаха като хипнотизирани. — Искам да споделя с вас едно име. Трябва да разберем всичко, което знаете за тази личност.

— За кого? — попитаха двамата.

— Името е Соня Денеш. Унгарка, интернирана в концлагер.

— Значи в Аушвиц — каза Копелман. — Унгарските евреи са откарани там.

— Соня оцеляла и през 1950 година емигрирала в Съединените щати. Загинала при предполагаем нещастен случай през 1955 година.

Думата „предполагам“ подежда както очаквах. Копелман се озърна към Надлър.

— Познато ли ти е това име, Арън?

Надлър поклати глава.

— Не, но ако е била регистрирана, вероятно ще я открием. Не знам какво повече бихме могли да ви кажем, но тук определено имаме специалисти по Холокоста в Унгария.

— Мартин от тях ли беше?

— Мартин знаеше много за Холокоста — каза Копелман, — но не вярвам да се е смятал за специалист в която и да било област, или поне не в тази. Холокостът в Унгария е един от най-страшните епизоди в най-страшната глава от историята на човечеството. Знаете ли какво е станало в Унгария през 1944 година?

— Нацистите окупираха страната — каза Максорли. Само няколко месеца преди десанта.

— Прекосили границата в средата на март — обясни Копелман. — Адолф Айхман водел специален отряд на Гестапо. Дотогава само унгарските евреи били успели да се спасят от окончателното решение и след като вече се виждало накъде отива войната, Айхман бързал да изпревари времето. Няколко дни по-късно започнали да събират всички евреи в провинцията от изток на запад. Изпращали ги с ешелони в Аушвиц, където били подготвили специална железопътна рампа и допълнителни газови камери и крематориуми, за да се справят с големия приток. Но въпреки всичко не успявали да ги избиват толкова бързо. Айхман пращал по пет ешелона дневно. Наложило се да го помолят да намали влаковете до три на ден. До началото на юли нацистите изпратили в Аушвиц четиристотин трийсет и седем хиляди мъже, жени и деца. Четиристотин хиляди били избити веднага след пристигането. Останалите се използвали за робски труд. Чърчил казва, че това навярно е най-голямото и най-ужасното престъпление в световната история.

— Боже мой — прошепна Максорли. — Така си е.

Надлър подхвана на свой ред:

— До юли хайките минали през цялата унгарска провинция. Последните оцелели били двеста и петдесет хиляди евреи в Будапеща. Преди Айхман да сграбчи и тях, международният натиск принудил регента адмирал Хорти да спре депортирането. Оттам насетне будапещенските евреи били лишавани систематично от свободи и имоти, но колкото и ужасно да било това, положението още повече се влошило през октомври, когато Хорти бил свален с помощта на германците и на власт дошла партията на кръстосаните стрели. Те били върли антисемити и Айхман отново се хванал на работа. Войната вървяла към края си. Руснаците приближавали Будапеща. Мъжете евреи били събрани да копаят окопи източно от града. Оставали жените и децата. Тъй като камионите и влаковете трябвало да превозват войски и боеприпаси, Айхман решил те да изминат пеш двеста километра до Хедешалом на австрийската граница, откъдето щели да бъдат натоварени на влакове за Аушвиц. Без храна и без топли дрехи походът се превърнал в марш на смъртта. Край пътя лежали трупове. Повечето от оцелелите загинали в газовите камери.

Копелман продължи разказа:

— Улицата отвън носи името на Раул Валенберг. Знаете ли кой е той?

— Знаменитият шведски дипломат, който спасявал евреи — отговорих аз.

— Да — потвърди Копелман. — Един от малкото не евреи, обявени за „праведници“ заради героичните си дела при спасяването на евреите от унищожение. Сред тях е Оскар Шиндлер, има и други. Валенберг бил герой на Холокоста в Унгария. Превърнал се в легенда със спасяването на около две хиляди от онези клетки души по пътя за Хедешалом. Сновял с автомобил напред-назад, за да открива колоните на смъртта, и спасявал хората, въоръжен единствено със способност да блъфира и с безкрайна дързост. Пъхал фалшиви шведски паспорти в ръцете на стотици обречени, после заявявал, че са под шведска закрила. И успявал, измъквал хората от ръцете на нацистите, изтръгвал ги от ноктите на смъртта.

— Изумителна история — казах аз.

— Може ли да задам въпрос? — каза Надлър. — Каква е връзката между Мартин и тази Соня Денеш?

— Не знаем — отговорих аз.

— Е — каза Копелман, — ще видим какво може да се открие в архивите ни.

— Налага се да подчертая още веднъж, че всичко е извънредно поверително — казах аз.

— Не се тревожете — отвърна Копелман, — непрекъснато правим подобни справки.

— Колко време ще трябва според вас?

— Ще кажа, че тази справка има предимство. Късно следобед може да имаме нещо за вас. Зависи колко надълбоко ще трябва да се разровим.

— Имаме време за убиване — казах аз на Максорли след срещата. — Денят е чудесен и сме във Вашингтон. Какво си избираш?

— Бих искал да посетя Арлингтънското национално гробище.

Така и направихме. Хванахме туристически автобус до Арлингтън и посетихме гроба на незнайния воин и гроба на президента Кенеди. Видяхме как едно погребение завърши с двайсет и

един залпа и тръбачът засвири „отбой“. Разходихме се сред редиците бели плочи над гробовете на хиляди хора, не доживели до старини, после се изкачихме по дългото стълбище към Арлингтънския мемориал. Седнахме на високото, откъдето се разкриваше гледка към гробището и града отвъд реката с мемориалите на Линкълн и Джеферсън, монумента на Вашингтон, червените покриви на правителствените сгради по Конститушън Авеню и най-сетне Капитолия, където в един сенатски кабинет бе започнала моята одисея. Нима беше само преди няколко седмици?

Максорли гледаше мълчаливо.

— Може ли да ти задам един въпрос? — попитах го аз.

— Разбира се.

— Какво ти идва наум, като виждаш всичко това?

Той не отговори веднага. Сведе глава към скута си, където ръцете му опипваха ръба на меката шапка, после вдигна очи към хоризонта. Накрая каза:

— Много бързо минава.

— Живота ли имаш предвид?

Той кимна.

— Много бързо минава. Важното е да загърбиш неуспехите и да използваш времето, докато го има.

— Понякога не е лесно.

— Понякога не е лесно — съгласи се той, — но си длъжен да опиташ.

— Защо?

Максорли въздъхна дълбоко.

— На плажа „Омаха“ трябваше да доставяме товари на хората, които се нуждаеха от тях. Понякога се случваше да застрелят човека, докато пълзи или тича със сандък боеприпаси. Тогава се налагаше друг да го вземе, да пробяга още малко и може би също да падне. После още един; и тъй нататък, докато работата приключи. Разбираш ли?

— Напълно.

— И в живота донякъде е така. Идва човек, който има какво да сподели с теб. А когато той не може да продължи, длъжен си да носиш полученото и да го споделиш с другия.

— За Ейлийн ли говориш?

— Веднъж дойдохме тук. Мисля, че седяхме на същите тези стъпала.

— Кога?

— През петдесет и първа, на погребение. Един мой приятел, който остана в армията и загина в Корея. Погребах го някъде долу. След това седяхме на хълма и разговаряхме. Аз се чувствах потиснат. Донякъде заради погребението, но донякъде и заради собствения ми живот. Мислех си, че може би е трябвало и аз да остана в армията.

— Защо?

— Бях малко... как е точната дума?... разочарован, нали? Нещата не бяха такива, каквито очаквах.

— „Разочарован“ е добра дума.

— Е, така се чувствах. Бях разочарован от работата си. Ставах разни неща, които не ми харесваха.

— Да, вече ми каза.

— И друго имаше. В полицейското управление не беше както очаквах. Мислех си да вдигна ръце.

— Но не го направи.

— Ейлийн ме разубеди. Никога няма да забравя какво ми каза.

— Какво?

Той избърса челото си с кърпичка.

— Попита ме какво ще правя, ако напусна. Казах й, че не знам, може да стана търговец, защото е работа с хора и се печелят добри пари.

— А тя какво каза?

— Каза, че ако наистина го искам, няма нищо против. Била сигурна, че от мен ще излезе добър търговец, също както съм бил добър полицай, но искала да си помисля за едно.

— За какво?

— Махна с ръка към всички тия надгробни плочи и каза, че тези мъже и жени са загинали заради нас и че ако съм добър полицай, оказвам им такава почит, на каквата не е способен нито един търговец.

— Той се разсмя тихичко. — Рекох й, че е трябвало да стане прокурор, защото умее да убеждава.

— Да, умеела е.

— Странно нещо е светът, нали?

— Прав си.

— Тревожиш се за какво ли не. Мислиш си за отминали беди. Знаеш, че животът е твърде кратък, но пак го правиш. А на такова място перспективата се променя. Раждаш се, оставаш за малко на белия свят и си отиваш. Може би много по-рано, отколкото си очаквал.

— А докато си тук? — попитах аз.

— Опитваш се да постъпваш достойно.

— Както е казала Ейлийн.

— Ето това сподели тя с мен — каза Максорли и ме погледна в очите.

Дълго мълчахме. Сигурно имаше още едно погребение, защото чухме изстрели и приглушения звук на тръба. Да постъпваш достойно, помислих си аз и попитах:

— Ами ако никога не открием какво е станало с Мартин?

Максорли си сложи шапката.

— Важно е делото. Невинаги стигаш до края, но трябва да крачиш напред, стъпка по стъпка.

— И попътно се мъчиш да споделиш с някого.

— Добре ме разбра.

Станахме и тръгнахме надолу към автобусната спирка. На минаване покрай паметниците гледах годините на раждане и смърт и внезапно си спомних, че до рождения ден на дъщеря ми остават само три дни. С Констанс имахме уговорка — тя да посещава гробището сутрин, а аз следобед. Веднъж, без сам да зная защо, отидох по-рано и я гледах отдалеч как плеви гроба и се занимава с цветята. После седна на пейката и заплака. Искях да отида при нея, да ѝ кажа, че вината не е моя, че вече не бива да ме мрази. Видях как, преди да си тръгне, тя сложи до гроба листче и го затисна с камък. На листчето пишеше: „Мама те обича.“

— Филип.

— Какво?

— След като сделката ти се провали, какво ще правиш в Орегон?

— Честно казано, не знам.

Максорли ми намигна.

— Е, чувал съм, че от търговията падали добри пари.

— Мисля, че я открихме — каза Копелман. — На четиринайсети ноември 1944 година в Аушвиц е регистрирана затворничка на име Соня Денеш.

— Трябва да е тя — каза Максорли.

— Какво се знае за нея? — попитах аз.

— Била е регистрирана, което означава, че не е пратена в газовите камери при подбора след пристигането, но това и сами го знаете. След обработката получила номер, татуиран на лявата ѝ ръка.

— Да, имаше татуировка. Нещо друго?

— В общи линии това е. Разговаряхме с няколко от най-добрите ни специалисти по унгарския епизод, но никой не си спомня за нея.

— Четиринайсети ноември — повтори Максорли. — Соня сигурно е била от онези, които вървели към границата, докато Валенберг обикалял пътищата.

Копелман кимна.

— Времето съвпада, значи е напълно възможно, но не виждам с какво ви помага това.

Настана мълчание. Чаках да кажат нещо — намек, забележка, каквото и да било, само и само да ни насочи по нова следа. Вече толкова пъти разследването бе стигало до задънена улица... Погледнах Максорли. Със застинало съсредоточено лице той пишеше усърдно в бележника си. Не се втурваше напред, не прибързваше с изводите. Това може да провали всичко. Стъпка по стъпка. Така бе слязъл на плажа „Омаха“, така бе продължил цял живот. Когато приключи с писането, Максорли вдигна очи към Копелман.

— Вероятно ще потърсим и други познати на Мартин от музея. Може пред някого да е споменал за Соня.

— Опитайте, но ми се струва, че ако около нея имаше нещо особено, нашите хора щяха да го знаят.

— Колко сътрудници имате? — попита Максорли.

— Над двеста редовни и неколкостотин доброволни.

— Е, може да дойдем пак — каза Максорли. — Благодарим за помощта.

За вечеря си избрахме един тих ресторант в Бетесда на няколко пресечки от мотела, където бяхме отседнали.

— Какво си мислиш? — попита Максорли, докато мажеше филийка с масло. — Откакто поръчахме, дума не си обелил.

— Пак увиснахме.

— Днес научихме нещо — каза той.

— А утре?

— Ще продължим напред. Аз се връщам в музея. Там има много хора и някой може да знае нещо.

— Май само това ни остава.

— Не, за теб имам специална задача.

— Каква?

— Да я върнеш на работа по случая... заедно с нас.

— Защо не ми поръчаш направо да се гръмна?

— Тя е умна и познава случая.

— Не знам къде е.

— Ще я откриеш.

— Кажи ми, че това не е някакъв коварен план да ни задомиш.

Той се усмихна.

— Чисто делово предложение.

Винаги съм обичал да гледам как добрите плувци порят водата, премятат се в края на басейна и продължават обратно. Блеър плуваше в свободен стил и кобалтово синият ѝ костюм искреше под светлината на лампите, докато тя преодоляваше дистанция след дистанция, без да намали скоростта. Сила и изящество. Вече двацет минути, откакто пристигнах, а още не ме бе забелязала. Бяхме сами. Наближаваше десет и половина — празен период между ранните птици и обедното нашествие. Най-сетне тя спря до отсрещния край и с удивителна лекота се измъкна от водата. Понечих да я повикам, но изчаках да си изтръска косата. После тя започна да се бърше. Нова отсрочка.

Откъм другия край влезе младеж по тениска и долнище от анцуг. Започна да събира хавлии, после ме забеляза.

— Мога ли да ви помогна? — подвикна той.

Махнах му с ръка и поклатих глава. Той каза нещо на Блеър и тя се обърна. Погледът ѝ остана прикован в мен, докато заобикалях басейна и се приближавах с най-чаровната си усмивка.

— Здравсти — казах аз.

— Защо си дошъл?

— Съобразих, че в басейна не носиш пистолет.

— Нямам пистолет. Отстранена съм.

— Искрено съжалявам.

— Но не си изненадан.

— Не съм.

— Тогава аз съм изненадана. Бих очаквала да ме защитиш или поне да ме предупредиш. Мисля, че заслужавах.

— Сега съм дошъл да те защитя.

— Късно е.

— Не е. Ако разплетем случая, всичко е в наши ръце. Ще променим положението.

Веждите ѝ подскочиха.

— Да разплетем случая, само това ли? — Тя метна хавлията на рамо. — Сбогом, Филип.

Обърна ми гръб, но аз я хванах за ръката.

— Скрих нещо от теб.

— Тоест?

— Знаем повече, отколкото ти казах онази вечер. Можем да разплетем случая.

Поемах голям риск, но бях отчаян.

Блеър пристъпи към мен; деляха ни сантиметри.

— Излъгал си ме — каза през зъби тя.

— Да.

— Защо?

— Защото щеше да кажеш на директора. Тревожих се какво може да стане.

— Със случая, не с мен. Случаят е бил по-важен.

— Максорли ми зададе същия въпрос — кое е по-важно.

— И ти какво отговори?

— Нищо не отговорих, защото не знаех. — Тя ме гледаше втренчено. Поех си дълбоко дъх и казах: — Вече знам.

Тя сведе очи към ръката, с която я държах, но не се дръпна.

— Какво искаш?

— Да те поканя на обяд.

— Рано е.

— Първо ще поговорим. Всичко ще ти обясня.

Изведнъж почувствах с пълна сила ръката ѝ в своята.

Мозъкът ми прие усещането, хареса го и накара пръстите да се свият още малко. Мина секунда. Когато Блеър вдигна глава, предизвикателството в очите ѝ бе отстъпило място на нещо друго.

— Да се преоблека ли, или да дойда така?

— Ела така.

Докато тя вървеше към съблекалнята, ненадейно осъзнах нещо — дори по бански татуировката ѝ не се виждаше.

Както се бяхме уговорили, Максорли чакаше пред Музея на Холокоста. Като ни видя да идваме, той се усмихна.

— Доведох подкрепление — казах аз. — Осведомена е и няма търпение да започне.

— Надявам се, че не е имало извиване на ръце — обърна се той към Блеър.

— Малко ми стисна ръката, но нищо повече.

— Нещо ново? — попитах аз.

Максорли поклати глава.

— Не, но може и да се появи. Имах кратък разговор с един младеж, който идва тук като един вид „външен консултант“. Смятат го за голям специалист по Холокоста в Унгария и каза, че е разговарял с Грийн, преди да изчезне. Не успяхме да продължим, защото трябваше да разведем из музея някаква видна особа, но след петнайсет минути ще ме чака в кабинета си.

— С колко души си разговарял днес? — попита Блеър.

— Двайсет, може би двайсет и пет. Всички смятат Грийн за златно момче, но никой не беше чувал името Соня Денеш.

Саймън Хирш изглеждаше прекалено млад, за да е специалист по каквото и да било — според мен едва ли имаше повече от шестнайсет години, — но на стената зад него висеше диплом за защитен докторат в Чикагския университет. Беше слаб, с къдрава черна коса и леко набола брада, която сякаш подчертаваше тъмните му очи. Стори ми се симпатичен и жизнен — може би тукашен събрат на Мартин Грийн. Максорли ни представи като сътрудници на ФБР и Министерството на правосъдието. За потвърждение показах служебната си карта; Блеър се справи с една усмивка.

— Все още ли разследвате какво е станало с Мартин? — попита Хирш.

— Да — отговори Максорли. — Вчера разговаряхме с Пол Копелман и Арън Надлър, а сега разпитваме всички сътрудници, които са го познавали.

— Е, ще ви кажа каквото знам.

— Доколкото разбрах, с Мартин сте разговаряли малко преди да изчезне.

— Да, той пишеше докторска дисертация и се интересуваше от унгарския епизод на Холокоста.

— Споменава ли е името Соня Денеш?

Хирш се замисли.

— Не, не си спомням да е говорил за нея.

— А вие чували ли сте това име преди?

Той се навъси.

— Соня... Денеш... Не, коя е била тя?

— Концлагеристка от Аушвиц.

— Свързана ли е с нещо особено, което би трябвало да знам?

— Не знаем точно. Сигурен ли сте, че Мартин не я е споменавал?

— Абсолютно, защото си спомням разговора много добре.

Разговаряхме за Дневника на Ева.

— Какво е това?

— Важно свидетелство, излязло на бял свят преди около трийсет години — разказ от първо лице за събитията в Будапеща от март до ноември 1944 година. Дневникът е писан от млада жена, вероятно девойка, известна само с името Ева. Както навярно се досещате, историята е трагична.

Максорли се озърна към Блеър и мен, после каза:

— Бихме желали да ни разкажете.

— Знаете ли изобщо какво се е случило?

— Арън и Пол ни го описаха вчера. Било е ужасно.

— Дълго време унгарските евреи се надявали да доживеят края на войната, но след това ги обзел страх. В деня, след като нацистите пресекли границата, още преди да започнат хайките, в семейството на Ева се появил представител на швейцарска банка. Той предсказал — напълно правилно, — че нацистите ще заграбят еврейските имоти и който не си осигури свободата, ще бъде изоставен на произвола на съдбата. Всички знаели какво може да означава това.

— Смърт.

— Сигурна смърт. Банкерът им предложил изход.

— Как?

— Най-общо казано, чрез подкуп — обясни Хирш. — Преди войната, когато принуждавали евреите насила да емигрират, нацистите им наложили „данък бягство“ за напускане на Германия и Австрия. Обирали ги безогледно, като им оставяли само пари за път. Но в окупирана Унгария вече действала съвсем друга политика. В ход било окончателното решение, което означавало смърт за всички заловени евреи, но унгарските чиновници и дори самите нацисти често се оказвали податливи на подкуп. По онова време никой не хранел

илюзии за крайния изход на войната и всеки гледал да използва момента. Банкерът казал на бащата на Ева, че действия от името на нацистки офицери, които били готови да разрешат на най-видните семейства да напуснат Унгария с всичко ценно, което притежават, срещу известно заплащане. Имайте предвид, че за това споразумение ни разказва една млада жена без никакъв делови опит. Изглежда обаче, че бащата на Ева се съгласил да прехвърли семейния капитал в специална сметка, контролирана от банкера, който на свой ред щял да уреди прехвърляне в швейцарска банка.

— Възможно ли е било? — попитах аз.

— Да се измъкнат пари от страната било извънредно трудно за частни граждани, особено за евреи, но една швейцарска банка с официална благословия можела да се справи. Доколкото можем да разберем, банкерът е трябвало да осигури плащането на подкупите за безопасно напускане, а каквото останело, щяло да бъде внесено на името на семейството. През онези дни поименните сметки се употребявали доста често от евреите за така наречения „бежански капитал“.

Имах чувството, че ледени пръсти мачкат стомаха ми като гъба.

— И те сключили сделката.

— Да, нямало нито време, нито други възможности, тъй че трябвало да приемат. Попълнили документите и парите били прехвърлени.

— Какво е станало след това? — попита Максорли.

— Точно както предсказал банкерът, няколко дни по-късно банковите сметки били замразени и всички еврейски предприятия станали собственост на арийското управление. В провинцията започнало масово излавяне и депортиране на евреите. Дневникът описва събитията в Будапеща до началото на ноември. Близките на Ева чакали, чакали, но банкерът така и не се появил. Всичките им усилия да го открият останали безуспешни и, разбира се, нямали ни най-малка представа кои чиновници са замесени.

— А документите?

— Дори да са били законни, бащата на Ева просто не е бил в състояние да се оплаква.

— Какво станало със семейството?

— В края на октомври бащата и братът на Ева били отведени и повече никой не ги видял. Най-вероятно са ги използвали за робски труд при изграждането на укрепления. Последните записки в дневника носят дата втори ноември, което означава, че Ева и останалите ѝ близки са арестувани по това време.

— Значи най-вероятно са попаднали в Аушвиц.

— Твърде възможно — каза Хирш. — Може да са загинали там или по пътя към границата.

— Значи нито едно от техните имена не се появява сред регистрираните концлагеристи?

— Няма начин да разберем. В дневника не се споменава нито едно име, освен това на Ева, което при дадените обстоятелства може да е съвсем целенасочено. Но чрез елиминирание изследователите установили, че самата Ева не е регистрирана в Аушвиц. Ако е стигнала дотам, значи са я пратили незабавно в газовата камера.

Напуснахме музея в потиснато настроение. Унесени в мисли, прекосихме площад Раул Валенберг и малко по-нататък седнахме на една пейка. Най-сетне Блеър попита:

— И какво ще правим сега?

— Трябва да пийна нещо — каза Максорли. — Само две калки уиски. И евентуално да похапна. После можем да проведем съвещание.

— Идеята ми се струва добра — казах аз.

— Къде сте отседнали? — попита Блеър.

— В „Холидей Ин“ в Бетесда.

— Аз живея в Арлингтън. Трудно ще работим в екип на такова разстояние.

— Живее ли ти се на мотел?

— Хммм. Цели двама мъже и мотел. — Тя намигна на Максорли. — Изкушавам се, но има и по-добър вариант. Защо да не се настаните при мен? Така ще е по-удобно и много по-евтино.

— Няма ли да ти пречим? — попита Максорли.

— Имам две празни спални. Вървете да си съберете багажа, а аз грабвам такси и отивам да сготвя нещо за вечеря.

Максорли се озърна към мен за одобрение.

— От седмици не съм ял готвено — заявих аз. — Страхотна идея.

Петнайсет минути по-късно пътувахме с колата към Бетесда.

— Дневникът на Ева... — тихо прошепна Максорли и поклати глава.

— Да — казах аз.

— Ужасна история. Ужасна. Онова семейство чакало спасение, което така и не дошло. Няма думи да се опише какво ги е сполетяло.

— Аз знам една.

— Коя?

— Предателство.

* * *

Домът на Блеър се оказа спретната вила на сенчеста улица в хълмистата част на Арлингтън.

— Майка ми е истински гений на търговията с недвижими имоти — обясни тя. — Събраха пари за това място, докато баща ми работеше в Пентагона, а по-късно го дадоха под наем. Аз съм последната наемателка. Парите от наема покриват ипотеката и сега имотът струва три пъти повече, отколкото платиха навремето. Майка ми прави такива фокуси още откакто са се оженили. Могат да се пенсионират още утре, но татко обича армията и не дава дума да се спомене за оставка.

На вечеря разговаряхме предимно за моята кариера във Вашингтон. Не беше от най-любимите ми теми, но явно Максорли искаше Блеър да знае колко важна птица съм бил преди падението си. Много убедително проявяваше интерес към Белия дом и Сената, но мисля, че Блеър не се хвана на въдицата. Този човек нямаше милост.

Запазахме разследването за десерт. Блеър сложи на масата купа с плодове и наля по още една чаша вино. Максорли започна да бели ябълка.

— Да тръгнем от началото — каза той, методичен както винаги. — Смята ли някой, че интересът на Мартин към Дневника на Ева няма нищо общо със случая?

— Пред Хирш е използвал същия претекст, както и с Джени Каstellано — казах аз. — Ева е част от разследването, а това подсказва връзка между нея и Соня.

— Двете имат много общи черти — отбеляза Блеър. — Живели са в Будапеща по едно и също време. През 1944 година Соня е

навършила шестнайсет, Ева вероятно също е била девойка. Последните записки в Дневника на Ева са от втори ноември. Соня е регистрирана в Аушвиц на четиринайсети ноември. Семействата им може да са откарани заедно.

— Да не забравяме банката — каза Максорли. — Бащата на Соня си открил сметка в швейцарска банка, бащата на Ева направил същото.

— Или поне се опитал — уточних аз.

— Да, може да е било измама. — Максорли се зае да реже ябълката и да подрежда резенчетата на чиния. — Ако има връзка, какво според вас е помогнало на Мартин да я открие?

— Предполагам, приложението към писмото на Соня — казах аз.

— Значи нещо, свързано с Ева — каза Блеър.

— Напълно възможно.

Максорли ни поднесе чинията и ние си взехме по парченце.

— Знаеш ли, разказът на Ева донякъде съвпада с нашата теория.

— Каква теория? — попита Блеър.

— На връщане от Флорида направихме някои догадки — обясни Максорли. — Ако не става дума за шпионаж, какъв е мотивът тогава? Обикновено парите са номер едно. Идеята беше, че някой е открил нещо много позорно за швейцарските банки и то е било прикрито в замяна на средства за кампанията на сенатор Йънг. Това би обяснило доста неща, включително и намесата на мисис Йънг.

— Е, какво по-позорно за швейцарците от факта, че техните банкери са помагали на нацистите?

— Особено ако при това са мамили жертвите — добави Максорли. — Но разказът на Ева не е голямо разкритие, нали така? Хирш каза, че дневникът бил известен.

— Само в определени кръгове — възразих аз. — Но обикновеният човек не знае нищо за него. Ако разказът на Ева бъде свързан със Соня, това му придава американско звучене и го поставя точно на пътя на Банковата комисия. Подобно разкритие би могло да се окаже истинско съкровище за комисията и катастрофа за швейцарците.

Блеър надникна в чашата си, разклати виното и въздъхна.

— Всичко съвпада, но това са само догадки. Не можем да обвиним нито Уорън, нито когото и да било, освен онези, които вече са зад решетките. Трябват ни доказателства.

Максорли се протегна.

— Единственото доказателство, за което знаем, без да сме го виждали, е приложението към писмото на Соня.

— Джулия каза, че са притискали Мартин, преди да го убият — напомних аз. — Каквото и да е то, страшно са искали да го докопат, но не получили нищо, освен цитати от Библията.

— В предсмъртната бележка — каза Блеър.

— Не, тя спомена за нещо казано.

— Каквото казал, това и написал. Бил е упоен.

Всички се замислихме над съдбата на клетия Мартин и настана мълчание.

— Знаете ли, изобщо не съм виждал бележката — казах аз по някое време. — Какви точно цитати е имало?

— Не помня точните думи, но смисълът беше, че политиците са алчни и не се интересуват от страдащите. Ако искаш, утре мога да взема копие.

— Аз смятам да си лягам — каза Максорли. — Благодаря за гостоприемството и чудесната вечеря. Днес беше хубав ден. Напредваме.

— Благодарение на твоята упоритост — отбелязах аз.

— От мен маслото — усмихна се той. — Вие двамата поддържайте огъня.

— Разкажи ми за Констанс.

Въпросът дойде изневиделица. Тъкмо наливах вино от втората бутилка — задача, изискваща значителна съсредоточеност. Известно време въпросът вися във въздуха. Блеър се извъртя и праметна крака през подлакътника на стола. Чехлите й паднаха на пода един по един, но погледът ѝ оставаше прикован в мен. Чакаше.

— Мислех, че няма да говорим по служба — казах аз.

— Не е по служба.

— Какво тогава?

— Любопитна съм.

— За нея.

— За нея... и какво точно е станало. Прекалявам ли?

— Няма нищо.

— Можем да сменим темата.

— Тя беше различна.

— Различна?

— Докато бяхме женени. Тогава беше различна.

— Ако не ти се говори...

— Винаги е била умна, надарена с интуиция и остър политически инстинкт. Беше страхотна в преговорите — безцеремонна и с хапливо чувство за хумор. Набързо претрупваше празните приказки, взимаше каквото ѝ трябва за нейния сенатор и оставяше в замяна нещичко за другата страна. А думата ѝ на две не ставаше. Там, горе, това е много важно. Само за няколко години си създаде чудесна репутация. Хората свикнаха да я търсят — за отговори, мнения или съвет. Естествено, всеки искаше да я вкара в леглото си, но тя можеше да постигне каквото иска и без подобни игрички.

— Изглежда, че е била изключителна жена.

— Такава беше. Когато се оженихме, всички единодушно решиха, че на Капитолия няма по-голям късметлия от мен.

— Какъв пост заемаше тогава?

— Бях съветник на опозицията във Финансовата комисия.

— Еванс ми каза, че ако бяхте спечелили следващите избори, сега щеше да си главен юрист в Белия дом или съветник на президента.

— Такива ни бяха плановете. Отидох в Капитолия да събера опит и връзки. Всичко вървеше чудесно, докато не дойде онова съдебно разследване.

— Знаел си какво е да бъдеш свидетел. Сигурно не ти е било лесно да вземеш решение.

— Нищо подобно. От самото начало решихме, че няма да се измъквам по добрия стар начин.

— Какъв беше той?

— Във Вашингтон има три вълшебни думички: „не си спомням“. Решихме да кажа истината. Констанс беше също тъй непреклонна... Изненадах ли те?

— Да — призна тя.

— След това попаднахме в изолация. Не ме уволниха, но там нещата се вършат по друг начин. По-изтънчено. Отначало забелязваш, че никой не те гледа в очите, и разговорите сякаш прекъсват, щом влезеш в стаята. Скоро осъзнаваш, че ако чуеш нещо, то вече е

станало. После идва почивният ден и осъзнаваш, че нямаш какво да правиш, както и през миналия, и следващия. Ако ти е останала малко гордост, пишеш молба за напускане и обявяват, че си тръгнал да търсиш „нови възможности“.

— А Констанс?

— Няма как да поканиш на гости или на вечеря жена без съпруга ѝ. Хората си мълчаха пред нея, защото допускаха, че всичко ще стигне до мен. Съдбата ни беше предрешена. И двамата бяхме бити карти, но мисля, че тя се ядосваше повече заради мен, отколкото заради себе си.

Блеър сведе очи към чашата си и завъртя виното в нея.

— Не си го представях така.

— Сигурно. Никой от тези, които познават само днешната Констанс, не може да си представи защо я обичах.

— Бих искала да чуя останалото.

Останалото. Най-трудното.

— По някое време изглеждаше, че ще трябва да напуснем Вашингтон, защото вече нямаше работа за мен, но изневиделица ми позвъни Еванс. Когато дойдох във Вашингтон, най-напред постъпих при него, докато още работеше в Министерството на правосъдието. Сега ми намери място в отдел „Обжалване“. Това показва що за човек е, нали? Откакто го направи, влезе в черния списък на министъра на правосъдието. Така или иначе, приех мястото и почнах да пиша справки.

— Какво стана с Констанс?

— По това време Бейби беше на три години. Констанс живееше с тревогите на всяка работеща майка и когато напусна Капитолия, радостта да е с Бейби по цял ден сякаш я възнагради за изгубеното. Но последиците почнаха да си казват думата. Макар че орязахме разходите докрай, не успяхме да задържим къщата. Беше жесток психологически удар. От великолепен светски живот изведнъж изпаднахме в пълен вакуум — и навярно така беше по-добре, защото не можехме да си позволим да ходим по заведения. Закуска, обед и вечеря в апартамента. На практика в целия свят бяхме останали само трима... После Бейби се разболя.

— Можеш да спреш дотук — тихо каза Блеър.

Но виното сякаш ми бе дало сили да продължа.

— Имахме чувството, че ни наказват. Констанс непрекъснато беше на успокоителни и скоро почна да пие вечер, просто за да заспи. Никога не е била религиозна, но взе всяка сутрин да идва на църква с мен и да се моли. Понякога се прибирах от работа и откривах, че пак е на църква. Отначало си мислех, че е за добро, но без вяра и без религиозно възпитание в детството... тя... обезумя. Просто се побърка. Наби си в главата, че Господ е стоварил своя гняв над семейството ни, също както някога над Египет. Загубихме работа, дом, приятели и накрая дъщеря си — „нашата първа рожбичка“, казваше тя. Обвиняваше всички, но най-вече мен. След като Бейби умря, между нас всичко свърши. След година тя беше с Уорън, а аз за пръв път постъпих в болница... Горедолу това е.

— Толкова съжалявам — прошепна Блеър.

— Нищо, исках да ти го разкажа.

— Когато ни запознаха, бях ужасна... нямах представа. Чувствам се толкова глупава.

Аз разтърках лице и открих по очите си влага.

— Има ли още вино?

Блеър придърпа стола си и ме прегърна с една ръка, докато наливаше.

— Филип...

— Какво?

— Ако стигнем до края... Констанс...

— Да... Питаш дали ще мога да го направя.

— Аз... не. — Тя отпусна брадичка на рамото ми. — *Сигурна* съм, че ще можеш.

Е, поне един от двамата ни беше сигурен.

23

Събудих се след десет, а докато мина през душа и стигна до кухнята, вече беше десет и половина. През прозореца зърнах Максорли да чете вестник в задния двор.

— Тя стана ли вече? — попитах го аз.

Той се изкиска.

— Рано-рано. Отиде да плува, после до магазина. — Поклати глава и добави. — Страхотно момиче.

— Знам. Тренира, спортува, стреля по хората. Снощи ме напи до несвяст.

— Е, да не ви засягам, но би могло да те сполети и по-лошо, Филип.

— Между другото, как изглеждаше тя тази сутрин?

Максорли се усмихна на глупавия въпрос.

— Кафето е готово — каза той. — Тя каза, че ще остави аспириин на масата.

Бяхме седнали в кухнята, когато Блеър влезе с две торби покупки. Беше с джинси и черна блуза без ръкави, а влажната ѝ коса бе сресана право назад.

— Здравсти — каза тя. — Добре ли спа?

— Станах в пет, пробягах петнайсет километра, вдигах щанги. А ти?

Тя извади лист от чантата си и го сложи на масата.

— Ето: последните думи на Мартин Грийн.

Харолд навярно бе решил, че върху лист от хотела писмото ще е по-изискано. Всъщност емблемата беше твърде несклопосано отпечатана, с картинка на дървена хижа. Дватамата с Максорли се приведохме и зачетохме.

До моите близки и приятели

Простете ми, не заради постъпките, а за болката, която ви причиних. Живеех със страх от последиците, но в тези последни мигове изпитвам покой, като знам, че съм бил верен на принципите, които получих от вас и от Бога. Дойдох в столицата с вяра, че бих могъл да окажа, макар и малко влияние върху решенията и действията на хората, способни от своя висок пост да облекчат страданията на милиони в нашата страна и по цял свят. Каквото и да съм постигнал, ще бъда осъден, задето поех нещата в свои ръце, но всеки от нас е длъжен да стори каквото може, защото аз видях истината с очите си. Твоите князе са законопрестъпници и съучастници на крадци; те всички обичат подаръци и ламтят за награда; не закрилят сирак, и тъжба на вдовица не стига до тях.

Бог да благослови всички ви

Мартин

— Интересно, нали? — каза Блеър. — Анализирахме го с помощта на експерти.

— Цитатът не ми е познат — казах аз. — Откъде е?

— Исаия, Първа глава, стих дваисет и три.

— Исаия! — възкликна Максорли. — Народ против народ няма да вдигне нож, нито ще се учат вече на война.

— Впечатлена съм — каза Блеър.

— Е, това често ни го повтаряха през четирийсет и пета.

— Как ви се струва писмото? — попита тя.

— Май не си е паднал много по конгресмените — отговори Максорли.

Блеър кимна.

— И като че потвърждава вашата теория. Мартин може би намеква за Банковата комисия. Князът може да е Уорън, син на цар Едуард, а крадците — швейцарски банкери, заграбили сметките на жертвите от Холокоста.

— Може би — казах аз.

— Не изглеждаш много доволен. Та това потвърждава теорията ти.

— Да, но не ни помага да разберем какво е имало в плика. Джулия каза, че когато се опитали да изкопчат истината от Мартин, той само цитирал Библията. Надявах се в отговора му да има нещо, което не са разбрали.

— Може да е от други религиозни писания — каза Максорли. — Знаем ли, да речем, от Божията молитва.

— Пророците — казах аз.

— Какво общо имат пророците?

— Исаия е един от тях.

— И нашият експерт по Библията го каза — отвърна Блеър. — Какво от това?

— Трябва да тръгваме.

— Накъде?

— Да се срещнем с един равин.

Когато пристигнахме, равин Адлър не беше в кабинета си, но секретарят му го потърси по телефона и той пристигна след трийсет минути. Представих му Блеър и Максорли.

— Видях снимката ви във вестника — каза равинът. — Не знам какво да си мисля.

— Това е дълга история — отговорих аз — и има връзка със съдбата на Мартин.

Изведнъж Адлър се разгневи.

— Не вярвам! — възкликна той. — Мартин не беше шпионин! Той обичаше тази страна. Обичаше всички!

— Дошли сме да открием истината, равин Адлър. Вие можете да ни помогнете.

— Готов съм!

— Казахте, че Мартин е заел от вас няколко книги за пророците.

— Да, нали ви казах, пишеше нещо.

— Имаше ли между тях книга за Исаия?

— Естествено.

— Може ли да я видим?

Равинът пристъпи към библиотечната лавица и плъзна пръст по книгите.

— Тук някъде беше — промърмори той, после изрева: — МЕРИЛИН!

Отнякъде долетя отговор със същата мощ:

— КАКВО?

— НЕ МОГА ДА НАМЕРЯ ЕДНА КНИГА!

Влачейки златистите си чехли по линолеума, откъм приемната се зададе едра жена с перлена огърлица.

— Търси ли я? — попита тя с нескрито раздражение в гласа.

— Навсякъде! — възкликна равинът и размаха ръце. Книгата за Исая.

Мерилин мина край него, отправи се към отсрещната стена, грабна една книга от лавицата и му я връчи. После излезе, мърморейки нещо неясно.

— Всичко размества — оплака се равинът. Погледна заглавието и вдигна високо книгата. — Исая.

— Първа глава, стих двайсет и три — казах аз.

— А! — възкликна той. — Алчните князе. — Прелисти страниците, после спря и се навъси. — Какво е това? Кой го е сложил тук? Мартин ли?

Подаде ми фотография около десет на шестнайсет сантиметра, която бе прикрепена между страниците с парченце лепенка. Блеър и Максорли пристъпиха да погледнат. Видяхме солиден мъж с гъста брада и мустаци, двуреден костюм и мека шапка като тази на Максорли. Не гледаше в обектива — личеше си, че снимката е направена тайно. Обърнах я. На гърба беше изписано с молив: „17.02.1955“.

— Кой е този? — попита равинът.

Блеър и Максорли поклатиха глави.

— Ще трябва да проучим въпроса — казах аз.

— Защо тази снимка е в моята книга? Какво общо има с онова, което се случи на Мартин?

— Равин Адлър, засега мога да ви кажа само, че това навярно е следа, но не знаем какво означава. Обещавам обаче, че ще разберем. А междуременно бих ви помолил да не споменавате никому.

— Гроб съм! — заяви той. — Кажете ми само едно: добро момче ли беше Мартин? Нали не е сторил зло?

Блеър прекрачи напред и го хвана под ръка.

— Ще ви издам една тайна, но между нас да си остане.

— Гроб съм! — повтори равинът.

— Мартин е бил много добро момче.

Потеглихме обратно към къщата на Блеър. Максорли се бе настанил до нея, аз седях отзад и се взирах в снимката.

— Какво мислиш? — попита през рамо той.

— Джо, тази снимка е правена от Естър Мюлер.

— Какво?

— Почеркът е същият като на снимката на Соня.

— Мили боже! — възкликна Максорли и поклати глава. — Значи това е криела Естър. Помагала е на Соня с нейния иск към банката.

— Нещата започват да си идват на място — каза Блеър. — Сега остава само да разберем кой е този от снимката.

— Вече знам кой е.

Тя рязко отби от шосето и удари спирачки; двамата завъртяха глави и се вторачиха в мен.

— Кой?

— Едуард Йънг.

— Какво, по дяволите... — прошепна Максорли.

— Да — казах аз. — Какво, по дяволите...

Бяхме в хола и Блеър разглеждаше снимката.

— Ако не знаех кой е, никога нямаше да се досетя. Според мен никой не би се досетил, но ти знаеше. Откъде?

— И аз това се питах — каза Максорли. — Щом разбереш кой е, почваш да долавяш приликата, но иначе не е очевидна.

— И друг път съм виждал подобна снимка — казах аз.

— Къде?

— Там, където я е видял Мартин — в кабинета на Едуард Йънг.

— Откъде знаеш?

— Мартин е ходил в Двореца. Видях негова снимка с Уорън и Констанс, направена там. Няма начин да е пропуснал овалния кабинет. Всеки гост непременно го посещава, а по стените висят снимки на Едуард. — Аз посочих с пръст фотографията на масата. — На две-три от тях изглежда точно така.

— И тъй — каза Максорли, — Мартин вижда портрет на Едуард на стената, после го разпознава в снимката от архивите.

— Лично аз смятам, че Мартин е видял снимката още по време на Банковата комисия, но тогава не е можел да разпознае човека. Писмото и приложението просто са предизвикали любопитството му. Но две-три години по-късно е поканен на прием в Двореца и вижда подобна снимка в кабинета на Едуард. Може би се досеща веднага, или само има предчувствие, но поисква от Джени Кастелано списъка със старите досиета и отива да провери в архивите. Вече знае, че Едуард е човекът от старата снимка, затова я открива.

— Всичко съвпада — каза Максорли.

— После Мартин се пита каква роля играе Едуард в тази история. Не може да бъде баща на Соня, твърде е млад, за да има голяма дъщеря през 1944 година. И не е бил швейцарски банкиер.

— Защо не?

— В писмото си служителят от посолството казва, че проверката останала без резултат. И което е по-важно — за ранните години на Едуард непрекъснато пишат как успял да пробие с ум и упорство в следвоенна Европа. Ако е бил швейцарски банкиер, не смятате ли, че все някой щеше да възрази досега?

— Остава един вариант — каза Блеър — фалшив швейцарски банкиер.

— Фалшив швейцарски банкиер — съгласих се аз. — Въпросът е защо? Мартин започва да разследва. Логично е да тръгне от Музея на Холокоста, където архивите потвърждават, че Соня е била интернирана в Аушвиц на четиринайсети ноември 1944 година.

— Това го насочва по следа — казва Максорли. — То означава, че тя е от последната група в Будапеща.

— И тогава нещата стават наистина интересни. Мартин е чувал за Дневника на Ева и отива при Саймън Хирш да търси подробности или само потвърждение. Оказва се, че в историите на Ева и Соня има много общо: две дъщери, двама бащи, две предполагаеми швейцарски сметки, а и семействата им вероятно са арестувани по едно и също време.

— Фалшивият банкиер също съвпада със съдбата на семейството на Ева — каза Максорли. — Това обяснява защо не са били спасени. Било е измама, а така нареченият банкиер се оказва Едуард Йънг.

— Което повдига още един въпрос — каза Блеър. — Дали не е една и съща история?

— Представете си какво минава през главата на Мартин — продължих аз. — Сигурно е бил ужасно нервен, но твърдо решава да разбере дали двете истории съвпадат. Ева и Соня може да са роднини.

— Значи следващата стъпка е да се обърне към Наоми Сингър, другото име от писмото — каза Максорли. — Проверява в телефонния указател или може би звъни на Еврейското дружество за помощ на емигрантите и какво излиза? Наоми още е жива и той заминава за Ню Йорк.

— Не знаем какво му е разправила Наоми — казах аз, но в архивите на дружеството няма нищо за роднините на Соня, макар да разкриват, че тя е от Будапеща. Тогава той отива в Гражданския регистър, оттам в библиотеката, където открива, че Соня е паднала от покрива горе-долу по времето, когато изпратила писмото си до Швейцария. Мартин е изнервен още преди да замине за Ню Йорк, а сега, след като е разбрал какво означава откритието му, търси на кого да се довери.

— Прекалено е предан на Уорън, за да отиде право в Министерството на правосъдието, нали? — попита Блеър.

— Да, той не иска да предизвика криза, ако има възможност за обяснение, но решава, че да говори направо с Уорън също не е особено приятно. Уорън е син на Едуард и може вече да знае, да го прикрива. Мартин разбира заплахата. Попаднал е в задънена улица: как да намери път между верността и стремежа да постъпи правилно? Трудна ситуация. И тогава допуска първата си грешка.

— Отива при Констанс — каза Блеър. — А тя, рано или късно, отива при Едуард.

— И тогава остава само едно — да се заличат следите — добави Максорли.

Блеър въртеше снимката между пръстите си.

— Вероятно е направена в Ню Йорк. Нима Соня просто го е срещнала на улицата?

— През 1955 година Едуард вече е бил известна фигура — казах аз. — Може да е видяла негова снимка в някой вестник и да го е познала. Както и да е започнало, тя накарала Естър да му направи

снимка и с помощта на Наоми я изпратила в Швейцария. Така започнала поредица от събития, довела до нейната смърт.

Максорли изпъшка.

— Сигурно ѝ е омръзнало да чака помощ от Швейцария и е решила да вземе нещата в свои ръце. Е, трябваха ни почти петдесет години, но сега знаем.

— Обзалагам се, че можем да докажем роднинска връзка между Ева и Соня — каза Блеър.

— Мисля, че Грийн вече го е направил — казах аз. Двамата ме погледнаха с изненада. — Унгарското посолство.

— Разбира се... — каза Блеър. — Актовете за раждане.

— Вероятно това му е дала Магда Такач в Портретната галерия. Всичко съвпада. Грийн проучва миналото на Соня. След като удря на камък в Ню Йорк, логично е да се обърне към унгарците. Вероятно не иска да замесва и други хора, но няма избор, а с неговите връзки едва ли е трудно да се уреди тихомълком една проверка на гражданския регистър в Будапеща.

— Биха ли се замесили унгарците в нещо подобно?

— Може и да не са знаели. Сигурно им е казал, че прави проучване на Холокоста за някой сенатор, а те веднага са използвали случая да спечелят точка. Бас държа, че са побеснели, когато историята излезе във вестника.

— Тоест не биха изгаряли от желание да сторят същото и за нас.

— В момента това ни е последната грижа. Уверявам те: Мартин е доказал, че Соня и Ева са роднини, най-вероятно сестри.

— Откъде знаеш? — попита Блеър.

— Това го е убило.

Блеър се вгледа в мен.

— Не ми се виждаш готов да празнуваш — каза тя.

Свих рамене. Блеър наведе глава и бавно плъзна пръсти през косата си от челото към тила.

— Нямаме материал за обвинение, нали? — тихо попита тя.

— Нямаме.

Максорли се смая.

— Защо?

— Предположения, догадки и фантазии — отговорих аз. — Дори ако актовете за раждане докажат, че Соня Денеш е имала сестра на име

Ева, съдебните заседатели ще трябва да допуснат, че това е същата онази Ева, авторката на дневника. Интуитивно човек е готов да направи извода, но статистически изглежда невероятно. Сигурен съм, че в Будапеща е имало много момичета на име Ева, както и много лешояди, кръжащи около евреите. Но дори заседателите да ни повярват, пак ще трябва да решат дали Ева е разбрала нещата правилно, — ако дневникът изобщо бъде приет за доказателство. Всичко е преразказ от втора ръка и около достоверността на текста ще се развихри жестока битка. Ако спечелим, тогава съдебните заседатели ще трябва да решат дали виновният е Едуард Йънг.

— Соня го е смятала за виновен.

— Тя не е жива да ни каже какво смята.

— Да, защото са я убили.

— Според полицията става дума за самоубийство. Но да речем, че всичко това бъде прието за доказателство и заседателите се опитат да влязат в мислите на Соня. Сигурна ли е била? Ами ако е сбъркала? През 1944 година е била на шестнайсет. Разпознала Едуард Йънг единайсет години по-късно, след като е преживяла потресаващи събития. От една страна, са нашите догадки, от друга — личните твърдения на Йънг къде е бил през 1944 година. Няма да се учудя, ако доведе и свидетели.

— Това не обяснява съдбата на Мартин, Наоми и Естър — каза Блеър.

— А без малко и нашата — добави Максорли.

— Министърът вече има обяснение — казах аз. — Много стара шпионска мрежа. Унгарците са я унищожили, за да избегнат грандиозен скандал.

— Вече няма да мине — каза Блеър. — Соня не е шпионка, а жена с претенции към швейцарска банка и снимка на Едуард Йънг. Щом съберем две и две, историята за националната сигурност моментално отпада. Хората от Министерството на правосъдието ще сглобят картината също като теб.

— Но аз направих предположения: че Мартин е отишъл да пусне бомбата на Констанс, а Констанс е отишла при Едуард. Констанс обаче няма да си признае. Махаме предположенията и какво ни остава? Ако Едуард не знае с какво се занимава Мартин, значи няма мотив да убие

нито него, нито когото и да било. В тази стая е лесно да си говорим. Но в съдебната зала обвинението ще е с огромни дупки.

— Правителството и друг път е водило рисковани съдебни дела — каза Блеър.

— Когато е мотивирано — възразих аз. — Имаме работа с министъра и неговите приятелчета, които най-много искат случаят да се изпари. Едно дело не само ще провали кариерата и политическата династия на Уорън, то навярно ще предреши изборите. Блеър, знам как мислят тези хора. Те са отчаяни и лесно ще си намерят оправдания за всичко.

Блеър не беше съгласна.

— Един опитен следовател ще сломи Констанс. Тя трябва да обясни телефонните обаждания на Мартин. Освен това можем да докажем, че двамата са били в „Уолдорф“ по едно и също време. Как ще го обясни?

— Ето ти моментално един импровизиран вариант. Констанс заявява, че Мартин отишъл при нея със снимка и някаква фантастична история и поискал нещо в замяна на мълчанието си. Може да е действал по поръчение на унгарците, които искат да си осигурят влияние над бъдещия президент. Но когато Констанс отишла при Едуард, той ѝ казал, че всичко е измислица. Тя се върнала при Мартин и отказала сделката, освен това заплашила да го издаде. Мартин избягал, преследван от ФБР, и се превърнал в заплаха за своите. Останалото вече са го приели: унгарците потъват в сянка и унищожават всички следи.

— Струва ми се малко невероятно — каза Блеър.

— Разбира се, че е невероятно. Защо им е на унгарците да избиват стари сътрудници като Наоми и Естър? Но има ли значение? Дори министърът на правосъдието да не мобилизира тежката артилерия, все пак има голяма разлика между това да сглобиш картина и да докажеш обвинение. Доникъде няма да стигнем без самопризнание от Констанс. И не забравяй, че Едуард прояви рядък талант в отстраняването на потенциални заплахи.

Максорли посърна; Блеър ме гледаше безизразно.

— Вижте — казах аз, — не ме разбирайте погрешно, логиката е на наша страна. Една трета от хората ще ни повярват, една трета ще повярват за шпионажа, а една трета ще решат, че всичко е някакъв

сложен заговор за дискредитиране на Уорън Йънг. Но не става дума за вяра, а за доказателства. Едно е да знаеш нещо, съвсем друго — да го докажеш. Към Едуард Йънг ще подходят както към Мартин — няма да предявят обвинение, ако не са налице необходимите доказателства.

— Унгарците могат да ни помогнат — каза Блеър. — Те могат да докажат, че Мартин е търсил актове за раждане.

— Всички ще решат, че се оправдават. Могат да разчитат само на обвинение, че се месят във вътрешната ни политика. И освен това ще си навлекат омразата на цяла политическа партия, на сегашната администрация, а може би и на следващата. Повярвай ми, ще онемееят. Сигурно затова са изтеглили Магда Такач от Вашингтон.

— Е, струва си да опитаме — промърмори Максорли.

— Джо, да оставим унгарците настрана, но работата ще се проточи до безкрай. Трябват ни поне две години, за да убедим министерството да предяви обвинение.

— Йънг може да умре, преди да стъпи в съдебната зала кимна той.

— И на смъртното ложе ще бъде загърнат в презумпцията за невинност — допълних аз.

— Амин — каза Максорли. — Едно не разбирам. Ако нашата теория е вярна, защо Едуард не е свалил опасните снимки от стената? След като те го свързват с претенциите на Соня, би трябвало да се отърве от тях веднага щом Констанс му е казала. Но снимките са си били на мястото и при твоето посещение.

— Не знам — отвърнах аз. — Това му е лошото на случая: щом се натъкнем на отговор, веднага изниква нов въпрос.

— Веднъж баща ми ме заведе в концлагер — каза ненадейно Блеър. Говореше глухо, едва доловимо. — Когато за втори път го назначиха в Германия. Аз бях на петнайсет и от ден на ден ставах все по-неуправляема. Исках да се върна в Джорджия при приятелите. Заявих му, че нашата армия няма работа в Германия или където и да било, освен в Щатите.

— Бас държа, че много си го зарадвала.

Тя поклати глава.

— Може би трябваше да си затвори очите пред моя хлапашки бунт, но той реши, че е крайно време да се запозная с реалния свят. И

до ден-днешен, като чуя израза „вратите на ада“, веднага си спомням за Дахау.

— Никога не съм виждал концлагер — каза Максорли, — но на връщане в парахода се срещнах с момчета от една част, която се натъкнала на лагер. Разправяха, че никога няма да го забравят.

Блеър яростно удари с юмрук по масата.

— Е, успяхме! Разгадахме убийството на клетия Мартин! И на Естър. И на Наоми. Да не забравяме и Соня, нали? Как мислиш, Джо? Дали таткото на сенатора собственоръчно я е метнал от покрива, или си е наел помощници?

Въпросът остана без отговор. През цялата вечер си бърбахме за дреболии — бавно, целенасочено, в опит да се върнем към реалността. Алкохолът донякъде ни помогна. Нещата бяха станали почти розови, когато нашият старши детектив реши да се оттегли.

— Пак започваме като снощи — каза Блеър.

— Това разследване е вредно за черния дроб — установих аз.

— Има само един начин. Все още можем да успеем.

— Знам.

— Ти ще се справиш, Филип. Знам, че ще се справиш.

— Я ми налей още едно.

Констанс не ме забеляза, когато се приближих и седнах на пейката. Беше коленичила с градинска лопатка и съсредоточено дълбаеше дупка за засаждане. Изглеждаше умиротворена и тихичко си тананикаше. Едва след малко различих мелодията.

Скин-на-маринка-тинка-тинк, скин-на-маринка-трак, мама... те обича...

Любимата песен на Бейби. Същата, с която я приспиваше Констанс. Същата, която ѝ пеех в болницата. Към края я разнасях из стаята на ръце и пеех.

Мама те обича от зори до мрак...

А Бейби отваряше очи, усмихваше се и едва-едва мърдаше устни, за да изрече думите. Последния път ѝ пеех със затворени очи и, кой знае защо, ми хрумна, че тя не може да умре, докато пеем нейната песен, затова обикалях из стаята, носех я и пеех.

Мама те обича, щом се съмне пак...

Сестрите се опитаха да ми я отнемат. Молеха Констанс за помощ, но тя се бе свила в ъгъла, изцъклена от изтощение и хапчета. После дойде лекарят и всички заговориха един през друг, утешаваха ме, докосваха ме. Филип. Моля те, Филип, пусни я.

Хей, скин-на-маринка-тинка-тинк, скин-на-маринка-трак...

— Филип!

— Какво?

— Не чу ли? Какво правиш тук? Още е десет и половина.

— Хубаво е, Констанс. Много хубаво си го направила.

— Мислех, че си напуснал града. Заради рождения ѝ ден ли остана?

— За нищо на света не бих го пропуснал.

— Трябваше да дойдеш следобед.

— Дойдох заради теб, Констанс.

— Да се сбогуваме ли?

Тя отново се зае с цветята.

— Не, дойдох да поговорим за Мартин.

Констанс продължаваше да дълбае.

— Мартин? — попита разсеяно тя.

— Време е да отговаряш за Мартин, Констанс.

Тя бавно извърна глава, докато погледите ни се срещнаха. Гласът ѝ прозвуча съвършено спокойно.

— Нямам представа за какво говориш.

— Знам какво се е случило. Цялата история.

— Няма какво да знаеш. Мартин шпионираше, а сега е мъртъв и погребан.

— Да, погребан е. Ти напусна погребението след службата, но трябваше да отидеш на гробището. Трябваше да видиш лицето на майка му, докато хвърляше пръст върху сина си. Знаеш ли, че възрастта няма значение, когато погребваш собственото си дете? Тя изглеждаше съвсем като теб.

— Махай се! — извика тя.

— Той е в гроба, също като Бейби.

По лицето ѝ се изписа свирепа ярост.

— Да не си посмял... Да... не... си... посмял.

— Трябва да отговаряш за Мартин.

— За никого не трябва да отговарям! Копеле! Ти направи всичко по силите си, за да провалиш шансовете ни за Белия дом!

Тя започна да събира градинарските инструменти. Станах от пейката и коленичих до нея.

— Мартин не беше сигурен какво да прави с откритието си, но вярваше на теб. И те потърси.

— Върви по дяволите!

— Показа ти снимката, нали? Каза ти какво може да означава. Каза ти какво смята да прави.

— Ти си луд. Изобщо не биваше да те пускат.

— След това се срещнахте в Ню Йорк. Той ти обясни за Наоми Сингър и какво се е случило със Соня Денеш. Беше ли докладвала вече на свекър си? По негова заповед ли действаше?

— Стига толкова! Тръгвам си. — Констанс понечи да стане, но аз я хванах за китката. — Пусни ме, Филип! — Тя сграбчи градинарска ножица от кошницата, отметна ръка и изръмжа: — Пусни ме или, кълна се, ще те убия!

— Тук? Пред Бейби?

Тя се вторачи в мен като вкаменена. Изтръгнах от ръката ѝ ножицата и я тласнах към надгробната плоча.

— Кажй ѝ как уби Мартин! Кажй ѝ за онези жени, които умряха заради теб.

Тя напрегна сили да се изтръгне.

— Ти си луд! Пусни ме!

— Бейби те гледа, Констанс. Тя знае какво си направила.

Констанс затрепери; по лицето ѝ бликнаха сълзи.

После изстена, залитна напред и притисна чело към мрамора. Наведох се заедно с нея и приближих устни до ухото ѝ.

— Кажй ѝ, Констанс — тихо изрекох аз. — Не можеш да лъжеш пред Бейби.

Тялото ѝ се разтресе от ридания.

— Аз... аз не съм причинила... никому зло — изпъшка тя. — Не исках никой да пострада.

— Кажй ѝ, Констанс. Ти отиде да разговаряш с Едуард.

— Детето ми — изхлипа тя.

— Кажй ѝ.

— Тя си отиде, Филип, нашето дете си отиде...

— Знам.

— Пак ще я видим. Ти обеща, че пак ще я видим.

— Ще я видим пак, обещавам.

Тя притисна устни към плочата и зариде. Изчаках още малко, после прошепнах:

— Ти отиде да разговаряш с Едуард.

Тя задавено пое глътка въздух, после още една.

— Той ми каза, че е лъжа... заговор срещу Уорън.

— Кога?

— О, боже...

— Кога?

— След Ню Йорк.

— Тогава ли ти каза Мартин какво е открил? Когато се срещнахте в Ню Йорк?

— Говореше за някакво писмо и снимка на Едуард... и за дневника на едно момиче, за човек, който се представял за банкер и

откраднал пари в Будапеща. Каза, че Едуард може да е човекът от дневника.

— Какво друго?

— Искаше истината, но не искаше Уорън да пострада. Попита ме дали Уорън не знае.

— Ти какво му каза?

— О, Филип...

— Какво му каза?

— Че никога не съм чувала такава история и че не вярвам. Той каза, че е измислил начин да провери.

— Продължавай.

— После той ме помоли да не казвам никому. Обеща, че ако Едуард се окаже човекът от дневника, аз ще кажа на Уорън.

— И после ти отиде при Едуард. — Тя хапеше устни; очите ѝ бяха плътно затворени. — Кажи го! Отишла си при Едуард.

— Не можех да чакам! Ако беше лъжа, трябваше да я спра, преди да се разпространи. Той можеше да пусне слухове, които щяха да съсипят шансовете на Уорън.

— И ти разказа на Едуард за Мартин.

Тя изстена.

— Разказах му.

— Той какво каза?

— Ооох... Господ да ми прости!

— Какво каза той? Кажи ми!

— Разсмях се... О, Филип, той се разсмях! Каза, че всичко това е нелепо, че е някаква грешка или заговор срещу Уорън. Каза, че през цялата война бил във Франция и никога не бил стъпвал в Унгария. А после каза, че лично ще проучи въпроса.

— И ти му повярва?

Тя се обърна и ме погледна с разширени очи.

— Искях да му вярвам.

— Кажи ми какво стана в Ню Йорк.

— Мартин пак се обади. Искаше да разговаряме, но аз не желяех повече да го слушам... страхувах се от това, което можех да чуя. Казах, че съм сигурна, че Едуард няма нищо общо с Унгария. Той ме попита откъде знам. Отговорих, че знам, и толкова. Тогавата той попита дали съм говорила с Едуард.

— Какво му каза?

— Аз... казах му истината. Той много се разтревожи. Казах му...

— Лицето ѝ се изкриви от мъка. — О... Филип!

— Какво му каза?

— Че няма за какво да се тревожи. Не е истина. Сигурна съм. След това той започна да ме избягва. Беше толкова разтревожен. Опитах се да поговоря с него, но той не пожела. Взех да се чудя дали няма и още нещо, което не ми е казал.

— Но разговаряхте по телефона вечерта, преди да изчезне.

Тя извърна лице, за да не ме гледа.

— Той се страхуваше. Мислеше, че го следят. Попита ме дали знам какво става и аз казах, че не знам. Попитах го какво ще прави, а той каза, че няма представа. Посъветвах го да отиде в полицията, но той не ме послуша. Каза, че никой няма да му повярва.

— Продължавай.

— След това, когато чух шпионската история, всичко ми се стори логично. Реших, че Едуард е бил прав, че Мартин е участвал в някаква нелепа конспирация.

— Ти ме излъга, когато дойде в апартамента ми. Каза, че Мартин си признал.

— Вярвах, че е шпионин. Искях да вярвам... Просто исках да защитя Уорън. — Констанс отново се обърна към мен. — Той е невинен, Филип! — извика тя, умолявайки с поглед да ѝ повярвам. — Няма нищо общо с това! Кълна се пред Бога, кълна се в гроба на Бейби, нищо не знае за делата на Едуард.

— Значи си размислила за Едуард.

Тя изтегли ръка от моята и закри устата си с длан. Отново я дръпнах надолу и заповядах:

— Кажи го!

— Снимките изчезнаха. Той ги свали.

— Снимките в кабинета му — казах аз.

Изведнъж стана ясно защо Едуард не ги е свалил веднага. За да заблуди Констанс, докато бъде сигурен, че няма да вземат фотографията от Мартин. Щом онази снимка се спотайваше някъде, очаквайки да бъде открита, значи снимките от стената трябваше да изчезнат.

— Той знае, че знам, Филип. Не говорим за това, но той знае.

— Той е сигурен в теб, Констанс. Знае, че няма да проговориш.

— Ооох — изстена тя. Започна да се свива, да се смалява в ръцете ми, сякаш страданието я изгаряше. — Той уби всички онези хора, но е сигурен в мен.

— Точно така.

Пуснах я и тя се свлече до надгробната плоча.

— Какво ще стане? — изхълца Констанс.

Изправих се и изтръсках панталона си.

— Уорън не може да стане президент. Разбираш това, нали? Мечтата на Едуард не бива да се сбъдне. Аз няма да позволя.

Тя замаяно кимна.

— Клетите хора.

— Именно, клетите хора. Уорън стои върху техните кости. Няма значение дали е знаел, или не.

— Горкият Уорън ще бъде съсипан.

— Не и ако направиш каквото ти кажа.

— Но Едуард...

— Едуард е моя грижа. Ти ще ни уредиш среща. Лъжи го както намериш за добре, но утре ще ме въведеш в къщата. Ще ти позвъня довечера в осем. Чакай ме на телефона.

— Едуард е опасен, Филип. Бъди предпазлив!

— Просто направи каквото ти казвам. По-късно, като му дойде времето, с теб и Уорън ще си уредим друга среща — само тримата. Междувременно искам да се държиш, сякаш нищо не е станало. Разбираш ли?

Констанс кимна и аз ѝ обърнах гръб.

— Филип — подвикна тя.

— Какво?

Тя все още седеше долу и се подпираше на паметника.

— Просто исках да защитя Уорън. Не съм искала да причиня никому зло.

Тръгнах по пътеката към алеята за посетители и катафалки. Блеър и Максорли ме чакаха в колата. Когато седнах отзад, те не казаха нищо. В огледалото зърнах очите на Блеър. Още бяха влажни. Измъкнах предавателя изпод сакото си и откачих микрофона.

— Всичко ли записахте? — попитах аз.

— Когато тя попита какво ще стане сега, връзката прекъсна.

— Аз я изключих. Останалото беше лично.

— Хайде да поговорим някъде — каза Блеър и включи двигателя.

Максорли се обърна към мен.

— Съжалявам, Филип. Толкова е печално.

— Да — казах аз, — цялата история е печална.

* * *

Хотелчето „Старият въдичар“ е уединено заведение в Мериленд, посещавано от влиятелни политици и влюбени двойки. Намира се край канала на около петнайсет километра северозападно от града и по пътя дотам успяхме да се опомним от гробищната меланхолия. Минаваше обяд и времето все още бе подходящо за маса на открито.

— Е, случаят напредна — каза Максорли.

Блеър кимна.

— Можем да докажем, че Едуард Йънг е знаел за Мартин и че е свалил фотографиите от стената — глупав ход, между другото. Защо да ги сваля точно сега? Със сигурност ще докажем, че Естър е снимала него.

— Изгървани следи — казах аз. — Той приложи тактиката на изгорена земя, за да унищожи всички връзки между себе си и миналото. Всички. Снимките непрестанно са му напомняли. Карали са го да се чувства уязвим, затова ги е махнал. Заподозрените винаги вършат глупости. Богатите и могъщите не са изключение.

— Това доказва нечиста съвест — обади се Блеър.

— Да, помага донякъде — съгласих се аз, — но не забравяйте, че е отрекъл всичко. Казал, че е заговор срещу него и Уорън. Така ще твърди и защитата. Ако беше признал поне част от вината си, щеше да ни бъде по-лесно. А сега ни чака жесток двубой.

— Дали от Констанс ще излезе надежден свидетел? — попита Блеър.

— Ако се добере до процеса в добро психическо здраве? Кой знае... Тя не може да натопи Едуард, без да съсипе и Уорън. Днес се разкайваше, но времето и адвокатите на Едуард са способни на чудеса.

— Разполагаме със запис.

— Няма да е много от полза. В това отношение правилата за представяне на доказателства са сложни, но главното е, че, така или иначе, ще трябва да застане на свидетелската скамейка. Можем да използваме записа за кръстосан разпит, ако се отклони от разказа, но както казах, шансовете да стигне до делото в добро психическо здраве не са големи.

Максорли присви очи.

— Знаеш ли, не си спомням да е било толкова трудно. Навремето арестувахме виновника, привиквахме всички свидетели пред съда и обикновено заседателите се справяха много добре.

— Има разлика — казах аз.

— Каква?

— Разликата между добър адвокат за двеста долара и върховните юридически светила на страната... плюс могъща машина за обществени връзки. Това не ти е Бронкс след войната, Джо. Това е днешният Вашингтон. Преживяхме Уотъргейт, оставката на Никсън и какво ли не още. Вече не става дума за добро и зло. Всичко опира до послания и натрупани точки. Процесът на Едуард Йънг ще е дълъг и никой не знае как ще завърши.

— Почвам да се чувствам измамена — каза Блеър.

— Още не сме свършили — отвърнах аз. — Утре Констанс ще ми уреди среща с Едуард Йънг.

Двамата ме изгледаха смаяно.

— Как? — попита Блеър.

— Ще намери начин, не бой се.

— Какво ще направиш, ако той те приеме?

— Ще се опитам да го накарам да си признае, докато вие водите запис.

— Прекалено е умен.

— Може би, но изненадата е на моя страна. Ако не стане, нищо не губим. Но ако спечелим, всичко се преобръща.

Максорли поклати глава.

— Ама че работа! Значи утре стигаме последната спирка.

Блеър ме гледаше подозрително. Плъзнах чашата си по масата към нейната. Звън!

— За какво прием? — попита тя.

— За закона на гравитацията.

* * *

— Очаквах да дойде някой от Министерството на правосъдието. Споменаха ми нещо за инструктаж.

Едуард Йънг изглеждаше извънредно спокоен — като човек, застрахован отвсякъде. Свидетелите бяха мъртви. Връзките — прекъснати. Дори по стените висяха нови снимки: Уорън полага сенаторска клетва; Едуард и Уорън с президента. Цели четирийсет години Едуард бе имал огромно влияние, без да остави други следи, освен слухове и легенди. Той беше силует зад тъмното стъкло на минаваща лимузина, приглушен глас зад закрити врати. Не само знаеше каквото трябва — сам той определяше какво да знаят другите.

Знанието е сила, казва крилатата фраза, а в този момент аз знаех всичко за него. Въоръжен с това знание, седнал срещу собственото му бюро, в собствения му дворец, аз изведнъж изпитах чувство, което не бях усещал от години — сякаш бях изплувал от гибелни дълбини. Очите ми бяха бистри. Дробовете — пълни с въздух.

— Най-добре е аз да проведа инструктажа. Последниците могат да бъдат значителни.

Едуард примига. Не толкова от думите ми, колкото от тона. Пръв признак, че нещо не е наред.

— Доколкото разбрах, вие вече не работите по случая — каза той. — Дори не сте в министерството.

— Вярно, не съм.

Извадих микрофона и предавателя изпод сакото си и ги сложих на бюрото.

— Искате да запишете разговора? — изуми се Едуард.

— Такъв беше планът — казах аз.

Той изсумтя презрително.

— Дори не си представям защо сте замислили подобна глупост. Хюлет знае ли?

— Не.

— Нищо не разбирам, но не ме забавлявате. И на министъра няма да му е весело. Ще се погрижа за това.

Той ме гледаше и изчакваше. Не бързаше да приключи разговора. Искаше да разбере какво знам. Посочи микрофона и попита:

— Защо ми го показахте?

— По-добре ще е, ако разговорът не бъде записан.

— По-добре за вас — каза той.

— Прав сте, по-добре за мен.

— Що за игра играете, мистър Баркли? — Тънките му устни се извиха подигравателно. — Да не би пак да имате някакъв пристъп?

— Не, добре съм. Всъщност не ми е било така добре от години.

— Губите ми времето. Казвайте каквото имате за казване и си вървете.

Той посегна към чашата и отпи глътка вода.

— Добре! Ето какво научихме. Може да не е съвсем точно, но върви плътно до истината. Били сте в Будапеща през 1944 година, когато нацистите окупирали Унгария. Представяли сте се за banker от Цюрих, действащ от името на нацистки служители, готови срещу подкуп да пуснат евреи извън страната. Откраднали сте цели състояния от отчаяни семейства, опитващи се да се спасят, а след това сте ги изоставили. Едно от тези семейства носело фамилията Денеш. Имали две дъщери, Ева и Соня. Всички били изпратени в Аушвиц. Оцеляла единствено Соня.

— Вие наистина имате пристъп.

— Заграбените пари ви дали тласък нагоре. Може да сте ги вложили в черния пазар или в нещо друго, но оттам се започнало. После сте дошли тук, за да умножите богатството си.

— Чиста фантазия.

— Никой не ви усетил до 1955 година, когато Соня видяла някъде ваша снимка и ви разпознала. Нищо чудно, сигурно образът ви е бил запечатан в съзнанието ѝ. Представете си как се е чувствала — да види банкера, който предал нейните близки и ги обрекъл на неописуем ужас.

— Това е повече от нелепо.

— Соня била наивна. Все още вярвала, че парите са отишли в Цюрих и че просто е поредната жертва на швейцарската банкова политика. Не разбирала, че вие не сте banker, а най-обикновен паразит.

— Това е оскърбление. Никой няма да го повярва.

— По онова време вие сте богат, могъщ и носите друго име. Тя е наивна и бедна емигрантка. Навярно изобщо не ѝ минава мисълта за съд или полиция. Иска само да си получи парите от Цюрих. Затова

урежда да ви фотографират и се опитва да използва снимката за доказателство: „Ето го банкера, който ни взе парите.“ Жалък опит, разбира се. Отчаяна, накрая тя се обръща направо към вас, без дори да подозира в каква заплаха се превръща. Затова я убивате и маскирате всичко като поредното самоубийство на унгарска емигрантка.

— Вярвате ли, че ще продължа да ви слушам?

— Разбира се, че ще продължите. Ако млъкна сега, няма да чуете доказателствата. Ваша воля — кажете, и ще си тръгна.

Погледнах го и зачаках.

Той нямаше избор. Бавно поклати глава и каза:

— Щом ще трябва да доказвам, че съм невинен, нека поне да чуя останалото.

— Минават десетилетия и вие продължавате да преуспявате. После Мартин Грийн открива досие с писмото на Соня до американското посолство в Берн. Приложена е снимка. Някакъв съвестен служител дори е обикалял да я показва на швейцарците. Естествено, в банките никой не ви познава. Но с Мартин не е така. Той е виждал снимките, които доскоро висяха тук. Между другото, какво направихте с тях?

Той се усмихна и леко завъртя креслото си към стената.

— Старото дава път на новото. Подготвям албум за възхода на Уорън към президентския пост. Синът на един беден емигрант ще стане президент.

— На ваше място не бих разчитал на еврейските гласове.

— Никой няма да приеме на сериозно вашите приказки. Вие сте човек, лежал в психиатрично заведение, обзет от мания да отмъсти на бившата си съпруга и нейния нов съпруг. Жалък сте, мистър Баркли, по-жалък от онази Соня. Сериозните хора отдавна са ви отписали. Имахте късмет да си намерите работа във Вашингтон, а сега министърът ви изрита и оттам.

— Като стана дума за бившата ми съпруга, искате ли да чуете края?

— И той ли е фантастичен като началото?

— Досието на Соня е тънко, но зад него се крие ужасен разказ, а Мартин вече е срещал подобна история. Тя е в дневника на едно момиче на име Ева, загинало в Холокоста. Той започва да разследва приликите и когато двете истории се сливат, обзема го смут. Мартин е

дълбоко религиозен, но и верен на Уорън. В това състояние той допуска фатална грешка — отива при Констанс. Винаги ѝ се е възхищавал. Вярва, че тя може да му предложи светлина и посока. Обещава, че ако догадките му са правилни, ще я остави първа да разкаже на Уорън. За своя беда Мартин вярва, че говори с предишната Констанс. Не разбира колко се е променила. Тя идва право при вас и подписва смъртната му присъда.

Едуард презрително махна с ръка.

— Това е глупост. Сега се захванахте с чисти догадки.

— Не е така.

— Много ясно, че е така. Да не би да го знаете от Грийн?

Приведох се напред.

— Не. Не от Грийн.

Мина секунда. Очите му се разшириха, той преглътна мъчително и изхриптя:

— Не.

— Да.

Извадих от джоба си малък диктофон и натиснах бутона.

Снимките изчезнаха... Той ги свали.

Снимките в кабинета му.

Той знае, че знам, Филип. Не говорим за това, но той знае.

Той е сигурен в теб, Констанс. Знае, че няма да проговориш.

Той уби всички онези хора, но е сигурен в мен.

— На ваше място не бих си помислил да я убия — казах аз. — Няма да ви помогне, а Уорън ще бъде много разстроен.

— Това не доказва нищо. Казах ѝ същото, каквото казах и на вас. Всичко е фантазия. Нямате доказателства срещу мен. Министърът на правосъдието ще ви изхвърли.

— Не ставайте глупав. Доказателствата са за пред съда. Министърът също.

Мина цяла минута. Едуард Йънг не бе изпитвал страх тъй отдавна, че сега му трябваше време, за да разпознае чувството, вече

изписано по лицето му. Трепереше. Опита се да посегне към чашата, но ръцете не го слушаха. Всеки момент можеше да изгуби съзнание.

— Не пред съда — измънка той.

— Точно така.

— Какво ще правите?

— Ще ви задам въпрос. Какво смятате, че ще стане с вас, ако разглася тази история? И по-важно, какво ще стане с шансовете на Уорън за Белия дом?

От гърлото му излетя глухо бълбукане.

— Не ви чух?

— Ка... какво искате? — изпъшка той.

— Не съм зъл човек. Ще ви дам възможност — само една — да избегнете унищожаването на всичко, за което работехте, включително и шансовете на Уорън за Белия дом. Трябва да сторите само едно.

Извадих от джоба си книга.

— Какво е това? — посочи той с пръст.

— Светото писание. — Прелистих на отбелязаната страница. — Искам да ви прочета нещо, слушайте внимателно.

„Човек живее седемдесет години или осемдесет, ако е силен.“

Той поклати глава.

— Не разбирам.

— На колко години сте?

— На осемдесет и пет.

— Минало ви е времето.

— Какво?

— Минало... ви... е... времето.

Той зяпна.

— Минало...

— Давам ви срок до понеделник. До понеделник, разбрахте ли?

— Понеделник.

— Точно така.

— Боже... мой — прошепна Едуард.

— Вие нямате Бог. Но ако има ад, със сигурност ще ви намерят място. Предлагам да изпиете шишенце приспивателни хапчета, да седнете в топла вана и да си прережете вените с бръснарско ножче. Е, какъв беше срокът?

Той примига.

— Отговаряйте. Какъв беше срокът?

— До понеделник.

— Правилно. Можете да умрете през почивните дни както си искате или след това — както аз искам.

— Как мога да бъда сигурен, че ще удържите на думата си?

— Не можете. Такава е същността на предателството.

— Нещо се обърка с преподавателя! — викна Блеър, когато влязох в колата. — Нищо не хванах!

— Може да съм натиснал бутона, без да искам.

— По дяволите! Какво стана?

— Няма значение, той отрече всичко. Да тръгваме.

Тя удари с юмрук по таблото.

— Дявол да го вземе!

— Нищо не можах да изкопча.

Тя включи двигателя и подкара по алеята към портата.

— Ще трябва да се надяваме на това, което събрахме, Филип.

— Така изглежда.

— Дори да не убедим министерството, току-виж, информацията изтекла навън.

— Мислех, че не обичаш изтичането на информация.

— Случват се и такива неща.

— Добре, но нека изчакаме до понеделник. Искане ми се да обмисля нещата дотогава.

— Какво ще се случи до понеделник?

— Знае ли човек? Може би Божия намеса.

Министърът на правосъдието и хората от кръга му вече чакаха в заседателната зала на сенатор Йънг, когато влязох заедно с Блеър и Максорли. Сандърс също бе там и макар че се изненада да ме види, само сведе очи и не каза нищо. Разбира се, Секирата скочи насреща ни.

— Какво търсите тук, по дяволите? — изписка той, разтреперан от ярост.

— Дошли сме като гости на сенатор Йънг — отговорих аз и минах край него.

Секирата ме сграбчи за ръката.

— Глупости! — изръмжа той. Изчервеното му лице беше само на сантиметри от моето.

— Вземи да направиш нещо — казах спокойно аз, продължавайки да гледам към масата. Всички ни зяпаха.

— Какво?

Обърнах глава и тихо изрекох в ухото му:

— Седни, затвори си устата и отново пъхни нос в задника на началството.

Зад него Блеър прихна и закри устата си с длан.

Преди Секирата да се опомни, през друга врата влязоха сенаторът и мисис Йънг. Без да обръща внимание на останалите, Уорън тръгна към мен и протегна ръка.

— Благодаря, че дойде, Филип. — Той погледна Блеър и Максорли. — Благодаря и на вас. Задължен съм ви. Моля, седнете.

Тръгнахме към масата и оставихме Секирата да стърчи на прага.

Настаних се срещу Констанс. Тя ми се усмихна както преди много години, когато се срещнахме в друга заседателна зала да се пазарим по някакъв отдавна забравен въпрос. Това означаваше, че Уорън е подготвен; всичко щеше да мине по плана, който уговорихме преди два дни. Уорън бе искрено потресен от разкритията за баща му. Не се опита да се бори за Белия дом. Беше щастлив, че поне ще остане сенатор.

— Най-напред — започна Уорън — искам да благодаря на всички ви, че дойдохте тук в събота. Знам колко е неудобно, но имам новина, която ще обявя в понеделник, и хората в тази зала трябва да я узнаят първи. — Той помълча, събра сили и продължи: — Преди три дни погребях баща си. За мнозина той бе велик човек, пример за възход от нищетата до богатството. Аз израснах с тази история и вярвах в нея допреди седмица.

Никой не помръдваше. Лицето на министъра се бе вкаменило. Предисловието беше достатъчно, за да покаже колко важна вест предстои.

— По причини, които скоро ще станат ясни, преди седмица баща ми направи признание. Не се съмнявам, че за вас то ще бъде също тъй поразително и неразбираемо както за мен. Няма лесен начин да пристъпя към него. Ще разкажа нещата както са станали.

Уорън започна от Унгария. Разказа всичко както му го обясних, както би звучало от гледна точка на Едуард. В подходящи моменти Констанс добавяше реплики за своите отношения с Грийн и Едуард и растящите си подозрения, че историята на Мартин може да се окаже вярна. Според нейната версия всичко излязло наяве със свалянето на снимките от стената. Констанс отишла при Уорън, когато се опитвала да защити от безумни атаки срещу бащината му репутация, и разказала какво е чула от Мартин. Уорън бил потресен и смаян, но дори и най-нищожната вероятност баща му да е извършил такива чудовищни престъпления изисквала незабавни действия. В Двореца настанал сблъсък. Отначало Едуард отричал, но Уорън настоял и накрая сломил стареца. Едуард си признал, после помолил сина си да пази тайната, та макар и само заради собствената си кариера. Но синът отказал и поставил на баща си ултиматум: да признае престъпленията си пред министъра. В противен случай Уорън нямало да има друг избор, освен да направи това сам. Едуард помолил за малко време и накрая решил да посегне на живота си. Очевидно искал да даде на Уорън шанс да укрие истината и да продължи с президентската си кампания.

— За мен това не беше решение — обясни Уорън. — Не мога да живея със скритите грехове на баща си. Те биха били като рак, разяждащ душата ми. Не мога и да продължа да следвам мечтата си — нашата обща мечта — за Белия дом. Аз ядох от плодовете на пословичното отровно дърво и незнанието не ме оправдава. Трябва да

се посветя на едно — да използвам сегашното си положение, за да изкупя злото... не, не да го изкупя, защото никакви човешки сили не са в състояние да изкупят бащините ми престъпления, но поне донякъде да смекча стореното зло. Ще посветя общественото си положение, богатството, влиянието и всяка своя частица на тази цел.

Настана мъртво мълчание. Всички се мъчеха да проумеят чутото. Констанс посегна, хвана Уорън за ръката и кимна насърчително. С леко треперещ глас той каза:

— Искам също така да изразя дълбоката си скръб за загиналите хора. Познавах от жертвите само Мартин Грийн, който служеше вдъхновено на обществото и беше честен, морален, чудесен човек. Не мога да му върна живота. Но ще възстановя честта му и ще направя каквото мога, за да утеша неговите близки и многобройни приятели, както и близките на всички останали жертви. — Уорън мина зад мен, Блеър и Максорли. — Накрая искам да изразя дълбоката си благодарност към тези невероятни хора, чийто живот, също като живота на Мартин, е пример за служба на обществото и идеалите на правосъдието. Няма да имам покой, докато те не бъдат възстановени на работа и честта им не възвърне предишния си блясък.

Напуснахме Капитолия и без сами да знаем защо, решихме да се разходим. Слънцето грееше, въздухът ухаеше на чисто, а паметниците и мемориалите изглеждаха направо вдъхновяващи.

— Страхотно място е тоя Вашингтон — каза Максорли.

— Страхотно място — потвърдих аз.

— Знаеш ли, речта на сенатора беше много впечатляваща. Ако Мартин не беше открил досието на Соня, Уорън можеше да е следващият президент.

— Да, навярно.

— Просто си мислех — каза Блеър — колко жалко, че предавателят се повреди, когато отиде при Едуард. Много бих искала да чуя разговора.

— И аз — каза Максорли. — Трябва да е бил страшно интересен.

И двамата се бяха досетили. Има ли оправдани предателства? Сигурно отговорът се крие в някоя философска книга. Някой ден може да го потърся.

— Е, случват се такива неща — казах аз. — Ще го преживея
някак.

— А аз ще ти помогна — каза Блеър и ме хвана под ръка.

Хвърлих поглед към Максорли. Той се усмихваше.

Тоя човек нямаше милост.

ЕПИЛОГ

*Национално летище Роналд Рейган
Краят на разследването*

Обявяването на полета за Финикс наруши тишината.

— Да тръгвам, че ще изпусна самолета — каза Максорли. — Ех, как ми се ще да беше тука колата.

— Вече е у вас — каза Блеър. — С любезната помощ на ФБР. Максорли се разсмя.

— Дано да са заредили резервоара.

— Знаеш ли, можеш да останеш тук. Работа колкото щеш.

Той се усмихна.

— Да ти кажа ли какво осъзнах? Накъдето и да погледнеш, има работа колкото щеш. Всичко зависи от настроението. За известно време го бях забравил, но мисля, че вече съм готов да използвам възможностите на Финикс. А тази година ще отида с колата до Големия каньон.

Блеър пристъпи напред, прегърна го силно и зарови лице във врата му.

— Не се сбогуваме, нали? — прошепна тя.

— Не, като застудее, ще ми идваш на гости да си разправяме полицейски истории.

Тя избърса една сълза от ревера на Максорли и му оправи вратовръзката.

— Да доведе ли някого?

— Хич недей. Искам те само за мен. — Той ме погледна и протегна ръка. После се ухили. — Не давам да ме прегръщаш. По мое време мъжете не се прегръщаха.

Исках само да го прегърна; нямах сили да проговоря.

Сграбчих го за ръката и я раздрусих, търсейки подходящите думи.

— Случаят приключи — изтърсих накрая. — Случаят приключи.

— С Божия намеса — добави Блеър.

Максорли ме погледна, после сложи ръка на бузата ми както правеше татко преди много години и изведнъж ми се стори, че всичко отново си е дошло на място.

— Не беше случай — каза тихо той и тръгна към входа на ръкава.

Ние също понечихме да си тръгнем, но Блеър спря и ме погледна с недоумение. Хукнах назад. Максорли вече беше стигнал до края на ръкава и се готвеше да прекрачи в самолета.

— Какво беше? — извиках аз.

Той се обърна, погледна ме отдалеч и в този миг ръкавът заприлича на мост към друго място и друга епоха. Към една яснота, която някак бяхме загубили.

После отговори:

— Беше мисия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.